DAWN STEWARDSON

Spaima in paradis

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Doi ochi negri urmăreau, din spatele jaluzelelor, Jaguarul care tocmai pleca... Şoferul încetini si făcu un semn paznicului, care se grăbi să ridice bariera.

Maşina năvăli în stradă cu un scrâşnet de pneuri si o luă brusc la dreapta, de-abia evitând un camion care venea din sens invers. Urletul motorului se topi treptat şi maşina dispăru în agitația străzii.

O mână întredeschise uşor jaluzelele, lăsând o rază de soare să se strecoare în penumbra camerei... Era timpul să acționeze!

Antonio Andreas plecase în ultima clipă, dar nu prea târziu ca să-şi pregătească mutarea următoare. In războiul acesta mocnit care dura de câteva luni, Antonio va fi, cu siguranță învins!

Avea deja privirea înspăimântată a unui animal hăituit. Insistența şi viclenia adversarului său au început să-i slăbească deja rezistența.

Era doar o chestiune de zile. Ochii negri străluciră satisfăcuți. Antonio Andreas o să plătească pentru tot răul făcut. Jaluzelele recăzură brusc, asemenea fălcilor unei capcane care se închide.

La câțiva kilometri de acolo, Jaguarul aluneca silențios pe drumul spre aeroport, între vegetația luxuriantă si marea violacee, care mângâia nisipul auriu al plajei. Dar Antonio, indiferent la frumusețea peisajului, nu se gândea decât la contractul bine închis în sertarul biroului său. îl citise de-atâtea ori încât îi memorase perfect toate clauzele. La sfârşitul documentului, sub ştampila oficială, se găseau semnăturile lui Antonio şi ale tatălui său.

Acum şase ani, consideraseră acordul încheiat cu Sunshine Tour un noroc nesperat. Compania americană se angajase, atunci, să investească tot capitalul necesar care să permită terminarea complexului lor hotelier.

Astăzi însă, Sunshine amenința cu rezilierea acordului. Antonio ar fi obligat, conform contractului, să răscumpere partea investită de Sunshine, actualizată desigur, adică mai mult decât dublul investiției inițiale!

Toată averea sa era investită în acest hotel: Antonio ar fi ruinat. N-ar avea banii disponibili ca să ramburseze milioanele de dolari. Dacă Sunshine, cel mai important operator de turism american, ar rezilia contractul, ar fi catastrofal. Ar pierde clientela nord-americană şi n-ar mai putea, probabil, să găsească alt partener.

Ar trebui să-şi ia rămas-bun de la Casa del Sol, marea realizare a vieții lui, pentru care sacrificase totul.

Antonio supraveghea aerogara, care se înălța la circa o sută de metri în fața lui. în câteva minute o va întâlni pe femeia care risca să-i grăbească prăbuşirea. Deasupra pistei apăru un avion. Acesta trebuie să fie. îşi opri maşina în apropierea ieşirii. Avionul dispăruse, ascuns privirii de clădirile aeroportului, dar zgomotul motoarelor arăta că se apropie de aterizare. Antonio îşi îndreptă cravata de mătase gri-deschis, opri motorul Jaguarului şi coborî din maşină.

*

*   *

Marti inspiră cu plăcere adierea de aer cald şi pătrunse repede, cu regret, în aerul condiționat al aerogării. Au fost suficiente câteva secunde sub soarele Republicii Dominicane, ca iarna înghețată de la

Boston să devină o amintire îndepărtată. Se întoarse să privească avionul. Ultimul pasager coborâse şi se grăbea, acum, să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, care se îndreptau spre clădirea micului aerodrom din Puerto Plata. Marti surâse fericită. Ce putea să-şi dorească mai mult decât o misiune în Caraibe în plină iarnă?

- Domnişoara Winston?

La auzul glasului bărbătesc care o strigase, tânăra femeie se întoarse brusc. Il privi, plăcut surprinsă de eleganţa clasică, de figura bronzată şi de surâsul călduros. Cum reuşea să pară atât de proaspăt, în costum, pe o astfel de vreme?

- Sunt Antonio Andreas, domnişoară Winston.

Era managerul hotelului pe care urma să-l controleze. Fata rememoră rapid dosarul pe care-l primise de la Sunshine Tour: Antonio Andreas, 36 ani, de origine spaniolă, născut în Republica Dominicană. Studiase administrarea hotelurilor în Statele Unite şi în Europa. Azi era proprietarul unui complex hotelier în situaţie critică, Casa del Sol.

- Imi pare bine să vă întâlnesc, domnule Andreas, răspunse Marti, scoţându-şi ochelarii de soare. Aveţi obiceiul să vă întâmpinaţi personal toţi clienţii?

- Mărturisesc că nu! Dar dumneavoastră nu sunteţi o clientă obişnuită, nu-i aşa?

Simţind o notă de nelinişte în glasul lui, Marti încercă să-l liniştească.

- Nu tocmai. Dar am de gând să profit de soarele vostru paradiziac. Mi-am rezervat câteva zile de vacanţă la sfârşitul misiunii mele.

Antonio dădu din cap. Rolul ei era să pară prietenoasă şi familiară. Cu atât mai bine! Poate că nu va declanşa catastrofa de care se teme atât! El nu se va lăsa păcălit: prima ei intenţie era să profite de soare. Luă geanta de voiaj a tinerei femei şi o invită spre

ieşire:

- Am aranjat cu vameşii. Se vor ocupa de bagaje. Să mergem la maşina mea, vă rog.

Marti se opri un moment, uşor iritată de îndemânarea remarcabilă cu care el se ocupa de tot. Nu venise să facă o vizită oficială la Casa del Sol, condusă de proprietarul ei! Voia să descopere hotelul ca o clientă obişnuită.

Antonio se întoarse şi aşteptă ca ea să-l ajungă:

- Sunteţi prea amabil, începu tânăra. Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră. Pot să iau autobuzul hotelului, împreună cu ceilalţi turişti.

- Cum vreţi, dar atunci chiar m-aţi face să pierd timp, replică el, cu un aer uşor amuzat. Am venit special să vă întâmpin. Autobuzul se opreşte mai întâi la alte trei hoteluri din Puerto Plata, înainte de a ajunge la Casa del Sol. Când va sosi, veţi fi complet udă, ca ieşită din piscină.

Marti surâse, realizând că n-avea nici un motiv să-l refuze.

- Vă urmez, atunci, domnule Andreas. După frigul polar de la Boston, nu pot rezista unei atât de amabile invitaţii.

Jaguarul era parcat lângă ieşire. Deschizându-i portiera o surprinse citind panoul „Nu staţionaţi" plasat chiar în faţa maşinii.

- Vorbiţi spaniola? o întrebă el.

- Puţin, dar n-am mai vorbit de mult. Mă trimit destul de rar în ţări hispanice. Mă întrebam dacă este interzis doar să opreşti, sau să staţionezi mai mult timp?

- Nu-mi voi recunoaşte crima unei persoane pe care n-o cunosc, glumi el râzând.

Ii închise portiera şi trecu la volan. Jaguarul tremură nervos şi se îndreptă spre ieşire. După câteva minute de tăcere, Antonio se întoarse spre tânăra femeie. Adierea proaspătă a aerului condiţionat îi răvăşea pletele arămii. Nu semăna de loc cu inspectoarea posacă pe care şi-o imaginase. Taiorul simplu, ivoar, pe care-l purta, ochii ei

mari albaştri şi părul castaniu- roşcat, lung, îi dădeau un aer aproape copilăresc. Dar nu trebuia să se lase păcălit de aparenţe. Dac-ar fi atât de naivă pe cât pare, Sunshine n-ar trimite-o să-i controleze gestiunea...

- Este prima dumneavoastră vizită în Republica Dominicană, domnişoară Winston?

- Da. Spuneţi-mi, vă rog, Marti.

- Marti, ciudat nume...

- Este prescurtarea de la Martine. Dar toată lumea îmi spune Marti, în afară de mama, desigur. E o întreagă poveste cu acest nume!

- Spune-mi te rog, povestea lui Martine, spuse amuzat Antonio.

Ea izbucni în râs:

- O să-ţi pară caraghioasă. Când m-am născut, tata era convins că părul meu are culoarea coniacului său preferat, Remy Martin. A insistat să-mi pună acest nume. Mama, însă, a refuzat categoric un nume de coniac pentru fiica ei. După numeroase discuţii, s-a ajuns la un compromis, mi-au spus Martine.

Marti observă că Antonio surâde privindu-i părul:

- Chiar are culoarea lui Remy Martin. Este şi coniacul meu preferat.

- Eu prefer Curvoisier, replică ea, părând să ignore uşoara familiaritate din glasul lui.

îl observa cu coada ochiului, uşurată că se concentrează din nou asupra drumului. Avea oroare să respingă avansurile însoţitorilor prea îndrăzneţi. Dar acesta era unul din dezavantajele meseriei sale. După cinci ani de muncă pentru Sunshine, cunoştea bine atracţia pe care o exercita o tânără femeie care călătoreşte singură asupra bărbaţilor. Marti privea vrăjită peisajul: valurile verzi-albăstrui care se pierdeau pe plaja aurie, cocotierii care se aplecau spre nisip, casele albe ghemuite în cuiburile lor de bananieri. îşi aminti imediat lecţiile sale de geografie: Republica Dominicană cuprindea două

treimi din marea insulă „Hispaniola" cum a numit Christophor Columb insula Haiti. Treimea vestică a insulei este ocupată de Haiti. Hotelul lui Antonio se află aproape de micul port Puerto Plata, pe coasta nordică a insulei, coastă scăldată de Oceanul Atlantic.

Jaguarul încetini în fața unui perete înalt din argilă, acoperit în întregime cu flori. Mart recunoscu imediat intrarea Casei del Sol, pe care o văzuse în pliantele de la Sunshine. Bariera se ridică automat şi maşina pătrunse pe o alee din pietriş. Printre crengile de migdal, Marti zări o piscină scânteietoare care părea desprinsă dintr-un film al Hollywoodului anilor 40.

Antonio se opri pe peronul intrării care se deschidea spre un hol imens, împodobit cu lambriuri luxoase, sculptate.

- Este superb, Antonio! exclamă ea surprinsă.

- Să mergem la recepție, să-ți înregistrăm sosirea.

Pătrunzând în holul somptuos, Marti auzi o voce nemulțumită. în fața recepției, un bărbat care nu reuşea să se calmeze, striga:

- Incerc să vă spun că nu e apă caldă. Apă caldă.

Recepționerul, un omuleț serviabil, surâdea crispat:

- Vreți apă minerală? întrebă el în spaniolă.

- Nu, răspunse exasperat americanul. Apă caldă, vreau să fac un duş.

- Domnule Browning, interveni imediat Antonio. Ce problemă aveți? Nu vă convine noua cameră?

- Ah! In sfârşit, domnule Andreas! Mă străduiesc să-i explic de un sfert de oră că soția mea vrea să facă un duş, dar apa e rece ca gheața.

- Scuzele mele pentru neînțelegere. Voi rezolva imediat problema. Până atunci, vă ofer un cocteil la barul piscinei.

Mânia domnului Browning dispăru ca prin farmec.

- Vă mulțumesc, domnule Andreas. Eram la capătul puterilor.

- Pablo învață engleza. N-ar fi trebuit să stea singur la recepție.

Spuneți vă rog barmanului că sunteți invitatul meu, domnule Browning. Incă o dată scuzați, vă rog, acest incident.

In timp ce americanul pleca, Marti zări o umbră de nelinişte pe fața lui Antonio. Tocmai asistase la unul din incidentele acelea supărătoare despre care cei de la Sunshine fuseseră informați. Reclamațiile, izolate la început, s-au înmulțit într-un ritm supărător în ultimele luni. Din acest motiv, Sunshine o trimisese să evalueze situația la fața locului.

Antonio, încordat, schimbă câteva cuvinte în spaniolă cu recepționerul şi se întoarse din nou, calm, destins, spre Marti.

-Am sosit la timp. Fratele meu, Carlos, a trebuit să plece ca să rezolve o problemă la restaurant. Nu pot să-l las singur pe Pablo. Vrei să aştepți sosirea lui Carlos sau preferi să mergi în cameră?

- O să aştept, răspunse Marti, surâzând liniştitor.

Profita de aceasta şi începu să studieze holul spațios, placat în marmură albăstruie. Pereții din piatră albă erau acoperiți pe alocuri cu panouri mari din mahon. Elegante mobile spaniole în stil colonial se armonizau rafinat cu canapele moderne, acoperite cu țesături malaieziene pictate în culori vii.

Marti simți brusc o prezență în dreapta sa. Omul care o cântărea din priviri trebuie să fie fratele lui Antonio, deoarece asemănarea era frapantă.

- Carlos! exclamă Antonio. Ți-o prezint pe domnişoara Winston. Marti, iată-l pe Carlos, fratele şi asistentul meu.

Bărbatul se îndreptă spre ea, cu un surâs fermecător în colțul gurii.

- Ce plăcere să vă întâlnesc, spuse el privind-o insistent, ca şi cum era cea mai dorită făptură din lume. Sper că vă veți simți bine la Casa del Sol!

La fel de elegant ca fratele său, părea mai european, dar engleza lui era mai puțin naturală decât cea vorbită de Antonio.

Marti atribui această diferenţă anilor de studii pe care Antonio îi petrecuse în Statele Unite.

- Fereşte-te! Carlos este un seducător de temut, spuse Antonio râzând. în timp ce eu mă zbat cu socoteli şi rapoarte, el îmi farmecă toate clientele.

- Mulţumesc că mă previi, răpunse tânăra. Acum, că fratele risipitor s-a întors, îmi arăţi camera?

în momentul în care tânărul îi luă geanta de voiaj, un zgomot de motor tulbură atmosfera liniştită a holului. O camionetă se opri brusc în faţa intrării şi doi bărbaţi în halate albe coborâră şi se îndreptară spre ei:

- Domnul Andreas? întrebă cel mai înalt dintre ei, privindu-i pe cei doi fraţi.

Antonio făcu un pas înainte, fără să lase din mână geanta de voiaj a lui Marti.

- Da?

- Unde este domnişoara Winston?

Auzindu-şi numele, Marti, stupefiată, îl privi pe bărbatul în alb, apoi se întoarse spre Antonio. Acesta părea neliniştit şi jenat.

- Ce doriţi? întrebă el.

- Ambulanţa, domnule... pentru domnişoara Winston, răspunse grăbit bărbatul.

Marti încerca să înţeleagă. Vorbeau despre ea şi despre o ambulanţă. Se apropie de uşă şi chiar văzu o ambulanţă oprită la intrare.

Bărbatul în alb privea tot mai agitat în jurul lui. Apoi i se adresă în spaniolă lui Antonio. Directorul hotelului îi răspunse cu asprime şi-l dădu brutal afară. înainte de a ieşi, omul bâlbâi câteva scuze, pentru a potoli mânia lui Antonio.

- Imi pare rău, Marti. A fost o glumă proastă.

- Ce v-a spus, mai precis?

Antonio o privi cu atenție, sperând să ghicească ce a înțeles ea din toată conversația lor.

- Ce n-ai înțeles? întrebă el.

-Aproape totul, minți Marti. Poți să-mi repeți ce-a spus?

Antonio ezita. Avea dreptate să se îndoiască de aparenta ei naivitate. Ii spusese că înțelege puțin spaniola, dar destul, oare, ca să cunoască cuvântul „a ucide” în spaniolă? Poate că înțelesese totul şi încerca să-l testeze. Nu putea să riște, ascunzându-i adevărul.

-Au fost anunțați să trimită aici o ambulanță. Aveau ordinul să vorbească direct cu mine. Li s-a spus că ați fost împuşcată!

Marti se cutremură, încercă un surâs crispat, ca apoi să râdă nervos:

- Ar trebui să-mi arăți repede camera ca să nu avem şi alte surprize!

Traversară tăcuți grădinile hotelului. Marti, derutată serios de episodul cu ambulanța, mergea îngândurată. Sosise doar de o jumătate de oră şi primise deja un mesaj îngrijorător. Dar înainte de a-l chestion pe Antonio, trebuia neapărat să se calmeze.

îşi concentră atenția asupra locului. Camerele erau situate în case cu trei etaje, în stil spaniol, pierdute în vegetația tropicală a grădinii. Florile înveseleau cu rozul lor viu pereții albi, iar fântânile arteziene din piatră susurau în iarbă.

Antonio rupse brusc tăcerea.

- îmi pare nespus de rău pentru acest incident, Marti. I-am cerut lui Carlos să interogheze telefonista, în cazul în care farseurul nostru şi-a lăsat numele. Sunt totuşi puține şanse.

Marti clătină din cap. Nu aştepta o explicație, dar era sigură că el are anumite bănuieli.

- Câte persoane ştiau că voi sosi astăzi?

- Toți asistenții mei, răspunse el. Nici unul, însă, n-ar fi avut o idee atât de nebunească.

- Trebuie să-ți mărturisesc că am avut un adevărat şoc. Mi se părea că trăiesc un film prost, de serie B.

Antonio râse, uşurat că ea priveşte totul cu puțin umor. Acest incident îl surprindea. Până acum, toate „incidentele” de la Casa del Sol n-au fost dirijate spre cineva anume. Episodul cu ambulanța nu mai lăsa nici o îndoială asupra intențiilor autorului său. Tânăra femeie trebuie să-şi fi făcut deja o impresie mizerabilă asupra hotelului. Se întoarse către Marti.

- Te-am instalat într-o *estancia,* la adăpost de zgomotul piscinei, în cazul în care îți place să te scoli târziu.

- O estancia?

- *Estancia* ar echivala în spaniolă cu conacul englezesc. Aşa se numesc clădirile complexului hotelier. A ta se numeşte *Estancia Paradisului, Paradisul,* mai simplu. Iat-o.

- *Paradisul,* spuse ea surâzând, mă răsfeți, Antonio.

- Sper să fie pe măsura numelui său, cât vei sta tu aici.

Antonio chiar gândea acest lucru; dac-ar reuşi s-o convingă pe Marti că hotelul lui este un adevărat paradis turistic, ar putea redeveni stăpân pe situație.

Antonio deschise uşa, studiind temător reacția tinerei femei. Se mai linişti citindu-i admirația din privire. O cazase la etajul al treilea, pe colț. Grinzi enorme din lemn lustruit susțineau un acoperiş cu o cupolă din ramuri de palmier, împletite cu migală. Două ventilatoare mari împrăştiau în camere răcoarea parfumată a grădinii. Salonul se deschidea spre terasă printr-o arcadă largă, şi o uşă batantă cu tăbliile cizelate separa acest salon de o cameră imensă, cu pereții de culoarea lavandei.

Canapelele erau acoperite cu perne înflorate. Scaunele de fermier şi masa din răchită creau o atmosferă intimă, dar exotică în acelaşi timp.

Pe birou, un buchet de orhidee urau noiu-sositei bun venit.

- E superb, spuse Marti întorcându-se spre gazda sa.

- Sunt mulţumit că-ţi place, răspunse bărbatul, punându-i geanta pe un fotoliu. Valizele vor sosi cu autobuzul. De ce n-am coborî, până atunci, la o băutură răcoritoare?

- Barmanul meu e renumit pentru punciul său cu gheaţă, faimosul Daiquiri, spuse Antonio, aşezându-se într-un fotoliu de bambus, pe terasa barului. Ce zici, te tentează?

- Da, presupun că ai lucruri mai importante de făcut, decât să-mi ţii companie?

- I-am cerut lui Carlos să se ocupe de conducerea hotelului în timpul şederii tale aici. Voi fi astfel disponibil să-ţi dau toate informaţiile de care ai nevoie despre Casa del Sol. Carlos ar fi fost încântat să-ţi fie ghid, dar crede-mă, vei fi mai în siguranţă cu mine, încheie el cu un surâs fermecător.

în timp ce vorbea cu ospătarul, Marti îi studia trăsăturile fine şi regulate. Era teribil de seducător, cu ochii săi mari negri şi părul negru şi des, care i se ondula pe ceafa. în alte condiţii, nu s-ar fi simţit de loc în siguranţă...

- Ce vrei să ştii despre Casa del Sol? întrebă el deodată.

Antonio cercetă atent ochii mari albaştri ai lui Marti, sperând să descopere în ei ceea ce buzele-i nu spuneau.

O lua drept o spioană... Marti suspină, blestemând brutalitatea cu care cei de la Sunshine îşi trimiteau anchetatorii, înspăimântându-i pe proprietarii hotelurilor.

- Antonio, spuse ea, cu o uşoară ezitare. Am venit să te ajut.

- Ascultă, replică acesta, resemnat. Să nu ne mai jucăm de-a şoarecele şi pisica. Ai venit să constaţi ce nu merge la Casa del Sol. Iar rolul meu este să-ţi demonstrez că nu sunt probleme serioase.

- Nu sunt un inchizitor! protestă vehement Marti.

Antonio nu răspunse, dar privirea sa grăitoare era mai convingătoare decât o mie de vorbe.

- Nu, insistă Marti, nu sunt deloc. M-au trimis să te ajut.

Adesea, un străin poate fi mai obiectiv şi...

- N-am nevoie de ajutor, o întrerupse el sec. Sunt capabil să-mi conduc singur hotelul.

Marti era obişnuită cu genul acesta de reacţii, care nu-i uşurau deloc misiunea. Directorii de hotel nu agreau străinii trimişi să se amestece în treburile lor. Si apoi, Sunshine îi trimisese un inspector care nu cunoştea obiceiurile şi tradiţiile locului; colac peste pupăză, era femeie, în acest mediu latin unde bărbaţii sunt atotputernici!

Acesta era şi motivul pentru care n-o trimiteau niciodată în misiune în Caraibe. De data aceasta, colegii ei erau deja în misiune şi Sunshine fusese obligat s-o trimită singură. Marti era hotărâtă să reuşească.

- Înţeleg că sosirea mea nu vă prea încântă, spuse ea încercând să se stăpânească. Sunt, totuşi, aici şi trebuie să-mi fac munca. Să fim sinceri de la început: Sunshine ţi-a explicat motivele vizitei mele, nu-i aşa?

- Telegrama menţiona o simplă vizită de rutină, spuse el ridicând din umeri.

Barmanul aşeza pe masă două enorme Daiquiri glasate. Marti profită de diversiune ca să găsească o explicaţie mulţumitoare. Sunshine ar fi putut să fie mai explicit, bombăni în gând, stingherită. Dar Antonio îi întrerupse şirul gândurilor.

- Marti, încă de acum şase ani, de la acordul cu Sunshine, n-am avut nici o vizită de rutină.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Marti se hotărî să fie directă:

- Sunshine a primit numeroase reclamaţii privind Casa del Sol. Sunt trimisă să descopăr cauzele problemelor voastre şi să te ajut să pui lucrurile în ordine. Asta-i tot!

- Si dacă nu găseşti cauzele? întrebă Antonio. Ar putea fi vorba de incidente minore, imprevizibile, apărând la întâmplare. Sunshine ar anula acordul, nu-i aşa?

în ciuda calmului său aparent, Marti ghici în ochii săi negri o nelinişte profundă.

- Eşti prea pesimist. Nu trebuie să te alarmezi, Sunshine n-ar recurge la astfel de măsuri extreme, spuse ea ca să-l liniştească.

Antonio avea totuşi dreptate. Dacă situația de la Casa del Sol nu se ameliora, Sunshine va anula contractul şi va investi într-un alt complex hotelier. Era o decizie foarte simplă pentru un operator de turism ca Sunshine. Si Marti nu putea decât să le recomande această decizie, dacă va fi cazul.

Antonio dădu aprobator din cap, dar nu era de loc de acord. Ideea că vrea să-l ajute i se părea cel puțin caraghioasă. Stia perfect toate dedesubturile afacerii. Dacă el n-a fost în stare, timp de atâtea luni să descopere cauza problemelor lui, şi nici să-l demaşte pe autorul lor, cum ar fi reuşit o străină să-l ajute? Toate incidentele supărătoare care se succedau la Casa del Sol nu erau deloc simple coincidențe. Cineva se înverşunase contra hotelului, ca să-l ruineze pe Antonio Andreas.

Dar cum să-i vorbească despre bănuielile sale tinerei femei? L-ar fi crezut paranoic. Nu, categoric, nu putea să-i vorbească despre asta. N-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Nu-i rămânea decât să aştepte, să pândească cel mai mic pas greşit al duşmanului său.

Sosirea autobuzului îi întrerupse gândurile negre.

- Trebuie să-l ajut pe Carlos, îi spuse lui Marti ridicându-se. Bagajele tale sunt în autobuz, ți le trimit cât pot de repede. Vei putea în sfârşit să te schimbi, ca să profiți de soare.

-De-abia aştept! Piscina asta este un adevărat supliciu al lui Tantal.

Antonio o ajută să se ridice, obligând-o parcă să meargă în camera sa. Nu voia s-o lase să iscodească singură prin hotel, să pună întrebări despre care el să nu ştie nimic.

-Voi veni să te caut de îndată ce noii sosiți vor fi instalați, îi spuse în treacăt, plecând grăbit.

Marti privi gânditoare silueta prelungă a lui Antonio, îndreptându-se către recepție. Fără îndoială, prezența ei îl stingherea. Ii puteai citi în permanență pe figură şi în ochi o oarecare spaimă. Ar fi vrut sincer să-l ajute, dar trebuia, în acelaşi timp, să-şi facă treaba, să trimită un raport complet la Sunshine. Cum să le facă pe amândouă în acelaşi timp?

Tânăra traversă grădinile hotelului până la Estancia El Paraiso. Deschise uşa şi reduse aerul condiționat. Apoi începu să-şi desfacă geanta de voiaj. Pătrunse în sala de baie şi-şi aranjă trusa de toaletă pe polița care înconjura chiuveta. In comparație cu lumina din cameră, acolo era întuneric. Draperia albastru- închis a duşului era trasă, nelăsând să pătrundă lumina prin fereastra de deasupra băii.

Marti se înălță în vârful picioarelor şi trase perdeaua. Soarele invadă camera şi o orbi pentru o fracțiune de secundă, apoi ochii i s-au obişnuit cu lumina din jur.

încremeni, brusc. Nemişcată în lumina orbitoare, hipnotizată parcă, Marti zări un imens şarpe negru alunecând amenințător pe fundul băii.

Capitolul 2

Şarpele cel negru, imens, rămase nemişcat pe smalțul strălucitor al băii. îşi ridică lent capul. Ochii săi, reci ca nişte bile de oțel, o fixau amenințător pe Marti. Sărmana fată, sufocată, încremenise. Se blocase complet. într-un târziu, reîncepu să judece. Nu trebuia, mai ales, să intre în panică. începu să se retragă uşor. Şarpele o urmărea

nemişcat. Marti îşi simţea corpul înţepenit ca în apropierea morţii. Dar şarpele nu se mişca. Ea se retrase, centimetru cu centimetru, ajunse în sfârşit în cameră; mai găsi forţa să trântească violent uşa în urma ei.

Ise înmuiaseră picioarele, iar corpul îi tremura de spaima cumplită care o cuprinsese. Ca să nu cadă, se sprijini de perete. Trebuia să se stăpânească. Era salvată!

Cum putea un şarpe să escaladeze un perete înalt de trei etaje şi să deschidă o fereastră? I l-a pus cineva în baie! Dar de ce?

O bătaie uşoară în uşă a trezit-o din acest coşmar. Cineva intră şi-i aşeză bagajele pe o comodă. Fata încercă înnebunită să găsească un cuvânt spaniol pentru şarpe. Nu reuşi.

- Vorbiți engleza? întrebă ea în sfârşit.

Omul clătină din cap surâzând amabil. Nu ştia nici un cuvânt în engleză. Marti îi arătă uşa de la sala de baie şi mimă forma unui animal.

Bărbatul, stupefiat, ezită puțin, apoi se îndreptă spre baie.

- Nu, urlă ea, văzându-l că vrea să intre.

Omul se întoarse, mirat.

- Domnul Antonio, striga ea arătându-i telefonul.

Antonio, cu buzele albite de furie, privea grădinarul care luase şarpele. Ii ținea ferm între două degete capul triunghiular, ca să-l împiedice să se mişte. Un miros fetid invadă imediat camera.

- *Culebra de agua,* spuse grădinarul.

Marti înțelese cuvântul *agua.*

- Este un şarpe de apă? întrebă ea cu gâtul uscat.

Fără să-i răspundă la întrebare, Antonio vorbi în continuare cu gardianul, apoi îi ceru să iasă. De-abia atunci se întoarse către tânăra femeie.

- Să mergem pe balcon, mirosul e insuportabil.

- Ce i-ai spus grădinarului?

- I-am ordonat să tacă, dacă ține la serviciul lui.

Marti îşi aduse pe balcon un fotoliu de bambus, apoi se instală privind cu coada ochiului spre însoțitorul ei. Cu coatele sprijinite pe balustrada din fier forjat, cu privirea pierdută în vegetația din jur, acesta, mai crispat decât lăsa să se vadă, strângea nervos din buze.

- Era un şarpe de apă, repetă ea.

Antonio făcu un semn afirmativ din cap şi continuă să scruteze grădina.

- Nu sunt periculoşi, nu-i aşa?

- Vrei să ştii dacă muşcă? replică el, brutal. Ei bine, da. Sunt chiar foarte agresivi, dar muşcătura lor nu e mortală. Ca să se apere, degajă un miros insuportabil care îndepărtează duşmanul.

Ca să arate că, pentru el, subiectul era închis, începu să studieze cu atenție crengile arbuştilor din jur.

- Cum a ajuns acest şarpe în camera mea?

Antonio se dădu înapoi şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, alături de ea.

- Mă aşteptam să faci o criză de isterie, descoperindu-l.

- Nu e genul meu, replică sec, ofensată. Ce se întâmplă aici, Antonio? Cineva încearcă să mă sperie, ca să mă urc în primul avion şi să plec? Asta e? Am impresia că prezența mea deranjează. Salariații tăi ştiu pentru cine lucrez?

Tânărul se redresă şi bătu exasperat cu pumnul în rezemătoarea fotoliului.

- Doar asociații mei ştiu. Le-am cerut să te trateze cu o grijă specială, ca să te împiedicăm să scotoceşti pretutindeni.

Marti surâse trist.

- Dacă a împărți baia cu un şarpe de apă este un tratament special, înseamnă că am multe de învățat despre țara ta.

Antonio continuă să tacă, înverşunat.

- De ce încearcă să mă intimideze, Antonio?

Tulburat, Antonio era obligat să constate că fata e mult prea isteață ca să se lase păcălită de o minciună oarecare şi că va fi obligat să-i spună adevărul, la un moment dat. Misteriosul său duşman se hotărâse, deci, să-i dea lovitura fatală, trimițând-o pe Marti să relateze şefilor ei tot felul de poveşti oribile despre Casa del Sol.

-Nu ştiu ce să cred despre povestea asta cu şarpele, spuse el, încercând să se adune. Este pentru prima oară când mă confrunt cu o astfel de situație.

Marti încercă să-i atragă atenția, dar privirea sa sumbră rătăcea printre frunzele palmierilor din grădină. Nu-i va mărturisi niciodată bănuielile lui, se gândea ea, tot mai convinsă că misiunea ei nu va fi deloc uşoară.

-Bun, spuse ea, doar ca să rupă tăcerea grea ce se aşternuse între ei. Să uităm această glumă proastă. Mi-ar plăcea să-i întâlnesc pe asistenții tăi, dacă nu te deranjează.

-Nu, deloc. Pe care vrei să-l vezi primul?

- Carlos, dacă se poate. Este mâna ta dreaptă, nu-i aşa? El trebuie să fie mai bine informat decât ceilalți.

Antonio clătină din cap cu un aer gânditor, apoi se îndreptă spre telefon. Deschise cartea de telefon a hotelului şi scrise un număr de telefon pe prima pagină.

-Ti-am notat numărul meu direct, Marti. Dacă vei avea şi alte surprize neplăcute, telefonează-mi imediat.

*

* *

- Am întâlnire cu domnul Andreas, spuse Marti recepționerei.

-Marti, o chemă Carlos ieşind din birou, intră, te rog.

îi oferi un fotoliu din piele albă. Marti observă discret biroul. Era o cameră mare, al cărei mobilier din mahon şi piele crea o atmosferă masculină şi rafinată.

- Mă surprinde că ai început deja să lucrezi, îi spuse, surâzând, prietenos. în perioada asta, ar trebui să începi pregătirea sărbătorilor Anului Nou, împreună cu familia.

- Nu am familie la Boston, îi răspunse, cu acelaşi surâs călduros, Marti. De altfel, mă întreb cine ar putea să ezite între frigul polar din Noua Anglie şi climatul vostru paradiziac. Cu cât îmi termin mai repede misiunea, cu atât mai repede voi putea să profit de soare şi de mare, fără să am conştiința încărcată.

- Cu ce pot să te ajut?

- Dosarul pe care l-am primit de la Sunshine este destul de vag. Tot ceea ce ştiu este că, de câteva luni, Casa del Sol este într-o situație dificilă.

- Corect. Am avut probleme, dar nu foarte grave.

- Mi-ai putea da câteva exemple? insistă ea.

- Pane ocazionale de echipamente, o comandă de băutură care s-a rătăcit, întârzieri la livrări... probleme de rutină, nimic foarte serios.

Carlos nu părea prea vorbăreț, ca şi fratele său, de altfel.

- Şi cum vi le-ați explicat? Au fost datorate unei neglijențe sau au fost provocate deliberat?

Bărbatul o privi în tăcere, apoi îi răspunse:

- Marti, incidentele de astăzi au fost provocate deliberat. în ceea ce priveşte reclamațiile care au ajuns la voi, la Sunshine, nu sunt decât probleme minore care au fost amplificate în mod artificial.

- Ştiu că oamenii au tendința să exagereze în reclamațiile lor. Spune-mi, când a început să se deterioreze situația?

- Acum un an, poate puțin mai mult, răspunse el.

Marti se strădui să-şi mascheze surprinderea. Sunshine nu aflase decât de trei luni despre dificultățile de la Casa del Sol. Răspunsul lui Carlos părea, totuşi, logic.

- Poate din cauza schimbării conducerii? sugeră ea, prudent. Oamenilor nu le prea place să-şi schimbe obiceiurile...

- Tata a murit acum doi ani, o întrerupse Carlos.

- Nu fac nici o critică la adresa lui Antonio. E totuşi straniu că aceste probleme au început tocmai după moartea tatălui vostru.

- Nu cred să aibă vreo legătură una cu alta.

- Poate că un lucrător fidel tatălui vostru a avut vreun conflict cu Antonio şi caută să se răzbune?

- De ce să vrea să-i facă rău? Fratele meu este drept şi generos. El este apreciat de personal.

Carlos nu a reuşit, până la urmă, s-o convingă pe Marti. Instinctul şi experiența îi dictau că dificultățile de la Casa del Sol nu erau doar simple coincidențe.

* *

Antonio îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi se strădui să-şi stăpânească mânia.

- Eşti încăpăţânat, Antonio, strigă fratele său bătând cu pumnul în masă. Marti Winston nu este naivă. în mai puţin de trei minute, a descoperit că problemele noastre au început după moartea tatii şi că nu sunt simple accidente.

- Sper că nu i-ai spus nimic.

- Nu, bineînţeles. Dar nu e proastă. Mărturiseşte-i adevărul, altfel va bănui tot felul de rele!

Antonio se ridică şi începu să măsoare cu paşi mari în lung şi în lat salonul. Câinele său se repezi la uşă, dând voios din coadă.

- Nu, Reilley, nu ieşim, îl potoli el sever.

Se apropie de fereastră şi privi, cu un aer gânditor, peluza.

- Nu e treaba ei, murmură, în sfârşit.

- Dar e treaba celor de la Sunshine, replică fratele său. De altfel, are intenţia să interogheze personalul.

Antonio se întoarse brusc spre Carlos.

- Ce dacă? Salariaţii noştri n-au interes ca hotelul să dea faliment. Nu cred să fie vinovat vre-unul dintre ei.

- Totuşi, cel care a pus şarpele în cadă şi a chemat ambulanţa cunoştea perfect hotelul. Ce Dumnezeu, Antonio, gândeşte-te puţin! Spune-i adevărul, dacă nu, Marti Winston îşi va sfătui şefii să rezilieze contractul. Este ultima noastră şansă, Antonio! Ar putea să ne ajute. Şi apoi, cooperând, vei şti ce gândeşte şi vei putea s-o influenţezi. Foloseşte-ţi farmecul! Nu ţi-a fost niciodată greu să seduci o femeie, după câte ştiu!

- Marti e prea conştiincioasă ca să se lase sedusă... în sfârşit, poate că ai dreptate, admise până la urmă. O să-i explic situaţia. Dar trebuie să fim foarte atenţi. Nu putem să-i spunem chiar totul. Afacerile noastre de familie ne privesc doar pe noi. Nici unul dintre

ei nu mai scoase o vorbă. Carlos mângâia câinele cu un aer gânditor.

- Ştii la ce oră coboară la cină? întrebă Antonio după o scurtă tăcere. Vreau să-i țin companie.

- Mi-a spus că e obosită şi că va cina în cameră.

- O să-i cer lui Felipe s-o servesc chiar eu. O voi invita la micul dejun mâine dimineață!

- Ce plăcut e să dejunezi afară în plină iarnă! exclamă Marti privind piscina strălucind în soare, aproape de terasa restaurantului. Dacă aş fi la Boston, aş privi acum zăpada care cade neîncetat dincolo de fereastra camerei mele.

Antonio surâse blând şi se aşeză în fața ei.

- Am reflectat la discuția noastră de ieri, spuse cu o voce ezitantă.

Marti, cu ochii ascunşi de ochelarii de soare, îl privea atent.

- N-am fost complet sincer, continuă el, frecându-şi bărbia. Trebuie să-ți mărturisesc că am câteva bănuieli. Nu e vorba de nişte simple accidente.

Marti, surprinsă de atitudinea lui conciliantă, aştepta urmarea confesiunilor. Dar el tăcu şi figura lui păru neliniştită.

- Si cauzele? întrebă ea într-un târziu, ca să-l ajute.

- Nu cauzele trebuie să le descopăr, ci un responsabil.

- Tu... crezi că...

Antonio trase aer în piept înainte de a-i răspunde.

- Vrea să mă ruineze, distrugând Casa del Sol.

- Dar cine, Antonio? reluă Marti.

- N-am nici cea mai mică idee! Dar incidentele apar prea des şi prea regulat ca să crezi în hazard. Cineva le provoacă.

- Ar fi cred destul să cauți printre cunoştințele tale care ar avea interes să te ruineze.

Un surâs neputincios se desenă atunci pe buzele lui Antonio, şi el îşi plecă dezarmat capul.

- Nu-i atât de simplu, Marti. De luni de zile încercăm zadarnic să-l surprindem pe vinovat.

-Ați anunțat poliția?

-Nu suntem la Boston, reluă el cu un ton uşor disprețuitor. Poliția din Puerto Plata nu are nimic de-a face cu F.B.I. De altfel nu am nici o probă, nici un indiciu.

Marti îşi muşcă buzele, realizând naivitatea sugestiei sale. I se spuseseră atâtea poveşti despre corupția şi ineficacitatea poliției din Caraibe, încât înțelege perfect reacția lui Antonio.

- N-am avut intenția să-ți vorbesc despre asta, continuă el. Credeam că vei petrece doar o zi sau două la Casa del Sol, cât să-mi verifici gestiunea şi diversele servicii prestate în cadrul complexului. Dar Carlos mi-a spus că ai intenția să rămâi mai mult, pentru o anchetă serioasă.

Marti surâse. Deci, Carlos l-a făcut să-şi schimbe atitudinea.

- Exact. Voi rămâne cel puțin o săptămână. Cuvântul „anchetă" e prea dur. Sunshine m-a trimis să rezolvăm împreună problemele, nu să vă controlez.

-Bună dimineața! salută vesel Carlos.

Marti îşi ridică privirea. Purta un şort multicolor şi se îndrepta către piscină. Frumosul şi seducătorul frate al lui Antonio se apropie de masa lor, însoțit de o blondă apetisantă în bikini, pe care o îmbrățişa cu nonşalanță. Marti studie pe furiş superba apariție. Părul său fumuriu şi decolorat de soare, contrasta puternic cu ochii ei negri, iar tenul, puternic bronzat, îi sublinia finețea trăsăturilor.

- Marti, ți-o prezint pe Angelica Clarke. Ea conduce agenția de voiaj a hotelului şi organizează excursiile.

- Bine ați venit la Casa del Sol, spuse aceasta, cu un surâs de-a dreptul strălucitor.

-Mulțumesc, Angelica.

-Spune-mi Angie, toată lumea îmi zice aşa. E mai scurt. Sper că

Antonio are grijă de tine.

- N-am de ce să mă plâng, pentru moment, îi răspunse Marti, râzând.

- Dacă vei avea vreodată, fa-mi un semn, o tachină Carlos.

- Nu-l asculta, replică Angie, crede că poate să rivalizeze cu reputaţia fratelui său.

Marti îi privea pe cei trei cu atenţie. O umbră de nelinişte traversă deodată faţa lui Antonio, iar surâsul se şterse de pe buzele lui Carlos. Angie nu părea să fi remarcat reacţia lor.

- Cine a rămas la recepţie? întrebă brusc Antonio.

- Juan, răspunse fratele său, ridicând din umeri. O să vin să-l ajut peste o oră, la sosirea noului grup. Te agiţi prea mult, Antonio! Mi-ai cerut să mă ocup de conducerea hotelului, în timpul şederii lui Marti, ai încredere în mine!

Carlos o luă pe Angie de mână şi îşi continuă drumul.

- Pe curând, salută blonda, agitându-şi mâna.

- Pe curând, Ange, îi răspunse Antonio.

- Ange? repetă surprinsă Marti.

- O cunosc de ani de zile şi întotdeauna i-am spus Ange.

- Este americană?

- Da. Când avea 18 ani, a venit să-şi petreacă vacanţa la Puerto Plata. Nu a mai plecat. La început a lucrat pentru o agenţie de voiaj din oraş, apoi am folosit-o ca să ne creeze propria noastră agenţie. Era prea tânără ca să aibă responsabilităţi atât de importante, dar nu am avut de ales. Căutam pe cineva care să vorbească engleza. A reuşit perfect.

Antonio luă o înghiţitură bună de cafea.

- Să revenim la discuţia noastră. îţi spuneam că un oarecare, nu ştiu cine, vrea să mă ruineze. Se pare că duşmanul meu s-a hotărât să te atace. Speră, fără îndoială, că intimidându-te, îi va determina pe cei de la Sunshine să rezilieze contractul.

- Bănuieşti pe cineva?

- Nu. N-am nici un indiciu. Am încredere în asistenții mei şi în personal. Sunt sigur, totuşi, că vinovatul lucrează la Casa del Sol. Incidentele apar întotdeauna la momentul potrivit, iar pregătirea lor trădează o cunoaştere perfectă a activității hotelului. Să luăm, de exemplu, întreruperea apei calde în camera domnului Browning. Am descoperit că valva de la pompa care alimenta clădirea lor, fusese spartă. Putea să fie vorba de un simplu accident. Dar se întâmplase, printr-o stranie coincidență, exact în momentul în care urma să instalăm un grup de turişti, tocmai în clădirea respectivă! Am reuşit să evităm catastrofa la timp: doar domnul Browning a avut de suferit.

- înseamnă că duşmanul tău este angajat al Casei del Sol?

- Fără nici o îndoială, dar în acelaşi timp, e absurd. Dacă hotelul dă faliment, angajații devin şomeri. Ori, în această țară nu e prea uşor să găseşti de lucru, crede-mă. Majoritatea lucrătorilor mei au participat benevol la construirea hotelului, având doar promisiunea că vor obține un loc de muncă permanent.

Antonio îşi plecă ochii, iar vocea îi tremura de emoție. Marti ar fi vrut să-l mângâie, să-l liniştească.

- Nu-ți mai face griji, se va aranja totul, până la urmă.

După câteva secunde de tăcere, el o privi surâzând.

- Acum, că ştii totul, ce mă sfatuieşti să fac?

Marti îşi coborî privirea. Misiunea sa se arăta mai delicată decât şi-o imaginase.

- Ti-ai avertizat asistenții?

- Bineînțeles! Sunt foarte atenți, dar avem impresia că avem de-a face cu omul invizibil.

- Sau, poate, cu o fantomă! spuse în glumă tânăra.

Antonio păli brusc, iar surâsul îi încremeni pe buze. Marti privi rapid în jur, crezând că tocmai a văzut ceva groaznic. Dar totul părea normal, se pare că vorbele ei l-au înspăimântat.

- Vrei să-mi interoghezi asistenţii, nu-i aşa? Managerul restaurantului este pe-aici, pe undeva. Poţi să începi imediat dacă vrei, spuse el, parcă dorind să schimbe subiectul.

- Am uitat că e vorba de un mic dejun de afaceri, replică fata cu un surâs nervos.

îi scăpa ceva?

Antonio ridică braţul, ca să atragă atenţia omului despre care tocmai îi vorbise.

- Ti-l prezint pe Felipe Perez. Felipe, iat-o pe Marti Winston, de la Sunshine Tour.

Acest Felipe Perez era un bărbat de cincizeci de ani, poate mai mult, cu tenul mai închis la culoare, îmbrăcat într-un impecabil costum bleumarin. Marti a fost pe loc impresionată de seriozitatea înfăţişării sale şi de rigiditatea aproape militară cu care se prezentă. O salută înclinându-se, ceremonios.

- încântată să vă întâlnesc, domnule Perez. Antonio mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, mi-ar plăcea să vă pun câteva întrebări despre organizarea restaurantului. Ar fi posibil să vizitez bucătăriile?

Felipe îl întreba din priviri pe Antonio, apoi se înclină din nou, la fel de ceremonios, în faţa tinerei femei.

- Cu plăcere! Sunt la dispoziţia dumneavoastră!

- Felipe te va informa la fel de bine ca mine, sublinie Antonio, după ce managerul restaurantului se retrase. Tatăl meu l-a angajat înainte de deschiderea hotelului. El e cel care a dirijat amenajarea bucătăriilor. L-a înnebunit, atunci, pe arhitect cu pretenţiile sale! Dar, datorită lui, am acum cel mai bun restaurant de pe insulă! Te las, Marti. Astăzi nu voi avea prea mult timp la dispoziţie. Aşteptăm un grup de 20 de persoane. Antonio se ridică apoi se aplecă deasupra mesei ca să-i ia mâna.

- O zi bună, îi dori el, cu un surâs irezistibil.

Marti urmări din priviri silueta înaltă, umerii săi largi, subliniaţi

cu măiestrie de croiala perfectă a jachetei de in pe care o purta şi părul acela negru care se ondula pe ceafă. îşi privi instinctiv mâna care părea să mai păstreze căldura mâinii lui Antonio. N-a fost decât un simplu gest amical, de unde, atunci, toată această tulburare?

„Pentru că-l găseşti teribil de seducător”, îi răspunse un mic glas din adâncul inimii sale...

*
* *

După o jumătate de oră de conversaţie cu Felipe, aflase tot ce era de ştiut despre organizarea restaurantului, dar nimic în plus despre dificultăţile cu care se confruntau. Era hotărâtă să forţeze un pic nota, să meargă până la capăt.

- Ce credeţi despre problemele hotelului?

Felipe se încruntă brusc.

- S-a plâns cineva de restaurant? întrebă el cu glasul sec, ofensat.

Marti rememoră ultimele reclamaţii primite la Sunshine. Era vorba de o pană de autobuz şi de o defecţiune la aerul condiţionat.

- Nu. De obicei oamenii se plâng mai mult de mâncare, dar nu când e vorba de Casa del Sol!

- Nu ştiu decât ceea ce se petrece la restaurant, sublinie uşurat restauratorul. Era evident că Felipe nu-i va dezvălui nimic interesant.

- De ce aţi venit să munciţi la Casa del Sol? întrebă ea, doar ca să curme tăcerea ce se instalase între ei.

- Domnul Andreas căuta un restaurator experimentat. I-am fost recomandat.

- Antonio nu vă cunoştea?

- Am fost recomandat domnului Andreas.

- Tatăl său, vreţi să spuneţi? preciză ea, amintindu-şi dosarul de

la Sunshine. Şi cine v-a recomandat?

- Asistentul său.

- Am crezut că Antonio a fost asistentul directorului încă de la început.

- Predecesorul său, Jose Ines.

- Adevărat, îmi amintesc, minți Marti. Cu el ce s-a întâmplat?

- A plecat, răspunse Felipe, trăgând nervos de mâneca hainei.

- Asta ştiu. Dar unde lucrează acum?

Felipe se întoarse către culoarul bucătăriei, cu speranța vizibilă că un apel îl va salva de curiozitatea tinerei femei. Dar uşa rămânea închisă...

- Lucrează la clubul Tortuga.

- A, îmi duc aminte. Şi era...

Restauratorul nu mai era dispus să umple spațiile goale...

- Acum doi ani, nu-i aşa?

- Exact, după moartea domnului Andreas, răspunse Felipe răsuflând uşurat.

Marti se felicită pentru mica ei viclenie. Ghicise destul de mult ca să-l facă să creadă că era la curent cu întreaga poveste, dar memoria îi mai joacă uneori feste. Era mult mai prudent să nu mai abuzeze de norocul ei. Felipe i-ar descoperi până la urmă stratagema.

- Cred că a fost destul. Si apoi, nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Mulțumesc mult, domnule Perez.

Marti închise uşa de serviciu de la bucătărie şi se trezi dintr-o dată în căldura umedă a grădinii. Era de-abia ora 12, dar simțea deja prin sandale fierbințeala asfaltului. îşi ridică părul de pe ceafa transpirată. Era o nebunie să vizitezi complezul pe o astfel de caniculă. Risca s-o ardă soarele sau să facă o insolație. Preferă deci să-şi amâne vizita pentru mai târziu şi se îndreptă spre locuința ei, preocupată de informațiile pe care i le-a smuls lui Felipe.

Cine era acest Jose Ines? De ce părăsise Casa del Sol după moartea tatălui lui Antonio?

Un micuț Lindbergh în devenire ieşi brusc de pe o alee laterală, cu brațele întinse, imitând zgomotul făcut de motorul unui avion. De-abia reuşi s-o evite pe Marti în ultimul moment. Amuzată, tânăra femeie se întoarse să privească vijeliile pilotului imaginar. Atunci îl zări! Bărbatul se opri brusc, făcându-se că studiază tufele înflorite. Cu toată căldura sufocantă, Marti nu putu să-şi reprime un violent frison. Omul o urmărea, era convinsă de asta! îl studie cu coada ochiului. Trebuie să fi avut cam 30 de ani. Purta un pantalon negru şi o cămaşă albă care nu semăna deloc cu uniforma angajaților hotelului.

Marti grăbi pasul, apoi se opri brusc, făcându-se că îşi încheie sandalele. Aruncă o privire în spate. Bărbatul dispăruse. Se pare că imaginația ei bogată îi juca feste. Totuşi, simți din nou o prezență în spatele ei. Se întoarse brusc. Bărbatul reapăruse. Se opri un moment apoi avansă în direcția ei.

- Bună ziua, domnişoară, o salută el firesc în spaniolă, depăşind-o la fel de firesc. Privind silueta care dispărea după clădire, se întrebă de ce îi spusese *señorita* si nu *señora*?Ştia cine este ea? Deschise usa locuinței, încercând să râdă joc de spaimele sale. Avea precis nevoie de odihnă!

*

* *

Umbra răcoritoare invadase balconul. Marti îşi închise cartea şi-şi apăsă un deget pe braț. Pata, uşoară, albă, care apăru pe piele iî confirmă bănuiala: s-a ars la soare. N-ar fi trebuit să stea afară atât de mult. Incidentele de la hotel, misteriosul Jose şi Antonio Andreas îi acaparaseră toate gândurile, degeaba încercase să se concentreze asupra cărții.

Antonio Andreas... avea o senzație stranie de fiecare dată când

se găsea în preajma lui. Această atracție nu trebuia să-i influențeze misiunea. Fusese trimisă să studieze problemele de la Casa del Sol; totuşi, inima sa tresărea de fiecare dată când întâlnea ochii mari, negri ai lui Antonio! îşi dorea din tot sufletul să nu trimită la Sunshine un raport negativ!

- Gata cu romantismul, Marti! se certă singură, râzând.

Soneria telefonului o trezi din visare.

- Eşti liberă seara asta? o întrebă vocea învăluitoare a lui Antonio. Te invit la cină.

- Nu te simți obligat să mă distrezi, sunt obişnuită să-mi petrec serile singură.

- Nu mă simt obligat. Ar fi o plăcere pentru mine, insistă el.

Antonio îi dăduse întâlnire la Alcazar, elegantul restaurant al Casei del Sol, care domina grădina şi marea de la înălțimea pilonilor pe care era suspendat. Intrând, Marti aruncă o privire discretă în jur. Pereții lambrisați şi ventilatoarele mari creau o atmosferă colonială plină de farmec. Parchetul ceruit strălucea printre mesele şi fotoliile de trestie. Antonio o aştepta, instalat în celălalt capăt al sălii.

- Ei bine, cum s-a desfăşurat vizita la bucătării de azi-dimineață? întrebă el surâzând.

- Felipe nu era prea vorbăreț.

- Să zicem că e circumspect...

- Dacă vrei. Totuşi, am aflat câte ceva! Mi-a vorbit de Jose Ines.

Marti zări o uşoară crispare pe figura lui Antonio, dar acesta se control' imediat şi-i răspunse cu dezinvoltură:

- Este managerul unui alt hotel, clubul Tortuga.

- Si...? insistă Marti.

- A lucrat aici, mărturisi Antonio. Am împărțit timp de doi ani postul de asistent al directorului. Fusese deja mâna dreaptă a tatei în celălalt hotel, la Santo Domingo. Erau buni prieteni. Si, bineînțeles, a venit să lucreze la Casa del Sol!

- Si atunci, de ce a plecat după moartea tatălui tău?

- Fără tatăl meu, n-a mai simțit acelaşi ataşament pentru Casa del Sol, îi răspunse după o lungă tăcere.

-Jose l-a recomandat pe Felipe tatălui tău, cel puțin aşa cred. Sunt prieteni?

- Nu tocmai. Felipe este cumnatul lui Jose.

- Iar Jose conduce un alt hotel acum... îți e rival?

- înțeleg unde vrei să ajungi, replică el, plecându-şi ochii. Jose nu vine niciodată la Casa del Sol. De-abia cunoaşte locul.

- Cumnatul său l-ar putea informa.

- Nu. Am încredere în Felipe, iar Jose n-ar avea nici un motiv! Mi-e groază de această idee, dar trebuie să recunosc că singurii suspecți posibili sunt asistenții mei! Sunt singurii care au acces peste tot!

- Felipe face parte dintre ei?

- Da, împreună cu Miguel Miran şi Ange.

- Lucrează cu tine de la început?

- Toți, cu excepția lui Carlos. Este pictor, a studiat la Santo Domingo. După moartea tatălui meu şi plecarea lui Jose, i-am cerut să vină să mă ajute.

- De ce n-ai căutat pe cineva mai experimentat?

- Felipe s-a propus sigur, cred că soția sa era cea care l-a împins s-o facă. Este ambițioasă! Felipe îşi iubeşte meseria, a fost dintotdeauna restaurator. Miguel ar fi vrut şi el, dar a înțeles, până la urmă.

- Ce a înțeles? întrebă mirată Marti.

- A înțeles că postul i se cuvenea fratelui meu, Carlos. Se pare că nu eşti lămurită!

- Nu, nu înțeleg deloc. Erai în dificultate şi ți-ai luat drept asistent pe fratele tău, care era evident că n-vea habar de gestiune şi nici de management.

- După moartea tatălui meu, eu sunt şeful familiei. Nu există nici

un viitor pentru pictori în Republica Dominicană. Eu sunt cel mai mare, eu decid. De altfel, s-a descurcat admirabil şi se simte foarte bine la Casa del Sol.

- Datorită lui Angie, desigur. Avea un prieten înainte de sosirea lui Carlos? întrebă cu un aer detaşat Marti, străduindu-se să-şi ascundă curiozitatea.

- De ce nu mă întrebi direct? ripostă el, vizibil amuzat. Ei bine, bănuielile tale sunt corecte! Acum mult timp, am fost împreună!

- Scuză-mi indiscreția, dar cine a rupt legătura?

- Nu e important, acum!

- Tocmai mi-ai spus că asistenții tăi sunt singurii suspecți posibili. Nu există duşman mai rău decât o femeie părăsită...

- Eu am rupt legătura, dacă ții neapărat să ştii. Ange nu e deloc ranchiunoasă şi oricum e mult mai fericită cu Carlos decât cu mine!

La sfârşitul cinei, Antonio chemă discret ospătarul.

- Vom lua două Remy Martin.

- Nu şi pentru mine, interveni Marti, privindu-şi paharul de vin pe jumătate plin. Nu sunt obişnuită cu alcoolurile tari!

Vinul şi soarele începeau deja să-şi facă efectul!

- Nu se cuvine să refuzi un Remy Martin, insistă Antonio. îl vom servi în curtea interioară. Este deja ora 9 şi spectacolul trebuie să înceapă.

Mai erau câteva locuri libere în fața scenei. Un bărbat tânăr, micuț, în vestă albă, glumea cu asistența într-un amestec comic de spaniolă şi engleză.

- Carlos şi Ange ne-au oprit locuri, îi spuse, conducând-o printre spectatori.

- Asişti la toate reprezentațiile, în fiecare seară?

- Eu privesc spectatorii, nu spectacolul, replică el surâzând. Observ şi dacă angajații mei invită, cum se cuvine la dans femeile singure.

De îndată ce spectacolul s-a sfârşit, orchestra atacă primul dans. Antonio şi fratele său au dispărut discret, în timp ce Marti şi Angie s-au retras ca să stea liniştite de vorbă.

- Vii în fiecare seară? o întrebă Marti pe însoţitoarea ei.

- Da, îl însoţesc. M-aş plictisi aşteptându-l singură.

- Dacă te măriţi cu Carlos, crezi că va mai fi obligat să ţină companie clientelor singure? îi lansă, glumind, întrebarea.

Frumoasa blondă ridică din umeri.

- Carlos nu e pregătit să se însoare. Iar când va fi, mama lui îi va găsi cu siguranţă o tânără drăguţă din insulă. Nu sunt genul de noră la care visează senora Andreas, încheie ea, căutându-şi rujul în geantă.

- La vârsta lui, cred că e liber să aleagă drept soţie pe femeia pe care o iubeşte, exclamă, uşor contrariată, Marti.

- Familia Andreas este o veche familie spaniolă, foarte conservatoare. Mama sa şi Antonio nu vor accepta ca el să se însoare cu o străină, te asigur, explică ea privind-o pe Marti drept în ochi.

Mesajul era clar...

- Mulţumesc pentru avertisment.

- Nu-mi place să văd oameni suferind, spuse Angie, ridicând din umeri. Distrează-te cu Antonio în timpul şederii tale aici, dar nu-ţi face iluzii. Nu va fi decât o aventură trecătoare. Eu m-am resemnat demult, ca şi Miguel, de altfel. Formăm un club al excluşilor.

Surâse misterios, dar realiză imediat că Marti n-avea cum să-i înţeleagă aluzia. în acest moment orchestra se opri, iar Antonio reveni la masa lor, însoţit de Miguel.

- Ange, Carlos e la Tabarena şi te aşteaptă acolo.

- Mă duc la discotecă. Ne vedem mai târziu, Marti?

- Nu, sunt puţin obosită. Pe mâine.

Antonio îl prezentă pe directorul lui artistic. Miguel era o companie plăcută, dar tânăra nu reuşea să se concentreze asupra

conversației. îi răsunau încă în minte avertismentele lui Angie. Nu avea nici un chef să aibă o aventură trecătoare cu Antonio.

Marti se chemă imediat la ordine şi începu să-l studieze atent pe Miguel. Avea o figură frumoasă, cu nişte ochi mari negri şi un păr la fel de negru care i se ondula pe frunte. își aminti imediat misterioasa aluzie a lui Angie. Ce aveau ei în comun ca să formeze „un club al excluşilor"?

Tânărul se ridică şi se retrase, dar ea nu auzise nici măcar un cuvânt din toată conversația...

- Cum îl găseşti pe Miguel? o întrebă, curios, Antonio.

- E fermecător, dar n-am prea fost atentă. Sunt obosită... Soarele trebuie să fie de vină.

- Atunci, vom merge la Tabarena în altă zi. Trebuie, totuși să-mi acorzi un dans, înainte de a te retrage, spuse el categoric, luând-o de mână.

își croiră drum printre dansatori, fără un cuvânt. Când Antonio îşi puse mâinile pe umerii ei, simți că încremeneşte. Această simplă atingere o făcu să uite de avertismentul lui Angie, dar şi de propria ei hotărâre. își lipi obrazul de umărul bărbatului şi-i respiră parfumul, parfumul insulelor... Când mâna lui Antonio i-a alunecat pe spate, o cuprinse o uşoară euforie. închise, înfiorată, ochii...

Nemulțumirile şefilor ei, problemele Casei del Sol, nu mai existau, pur şi simplu. Erau doar ei doi, iar ea se lăsă în voia dansului, pierdută în brațele lui Antonio. Degetele sale atinseră uşor ceafa bărbatului, apoi începură să se joace în părul lui brun, mătăsos ca o adiere de vară. Antonio îi zâmbi tandru şi o trase mai aproape. Inima bătea să-i spargă pieptul, iar corpul n-o mai asculta. O încercau senzații stranii. Nu mai simțea decât răsuflarea lui fierbinte mângâindu-i tâmplele.

Ultimele acorduri muzicale se risipiră în noapte. Antonio se îndepărtă uşor, cu regret.

- Te conduc la El Paraiso, îi spuse luând-o de mână.

Marti, toropită, îl urmă surâzând. O conduse în paradis... Mână în mână, traversară grădina, luminată feeric de lună. își simțea inima palpitând, încă. De ce îl găsea atât de seducător? De ce tocmai el? Nu aveau nimic în comun, doar obligația să descopere ce nu merge la Casa del Sol...

După ce i-a controlat rapid camera, Antonio se îndreptă către uşă.

- Poți să intri, nu e nimeni sub pat, nici un dragon. Luăm micul dejun împreună, mâine?

- Dacă vrei.

Ieşind, Antonio o mai privi o dată. Cu ochii strălucindu-i de oboseală şi obrajii colorați de soare, era atât de apetisantă, încât ar fi vrut s-o sărute.

- Noapte bună, Marti, doar atât putu să-i spună şi închise uşa în urma lui.

După ce a pus lanțul de siguranță, Marti se dezbrăcă şi se îndreptă în sfârşit spre pat. Dând cuvertura la o parte, încremeni, cu gâtul uscat şi tremurând toată. în mijlocul patului se zărea o formă ciudată, înfăşurată într-o bucată de stofă roz. își luă inima în dinți şi apucă obiectul, ca să-l arunce imediat, de parcă ar fi fost un bulgăre de foc. încremenită, îl studie cu atenție şi... izbucni în râs. Nu era vre-un animal înfiorător, era o păpuşă voodoo! Continuă să râdă; ea care nu citea nici măcar horoscopul, doar n-o să înceapă să creadă acum în vrăjitoare şi în vrăji voodoo, atât de temute în Haiti. Oarecum mai liniştită, Marti luă păpuşa şi începu s-o studieze surâzând. Dar surâsul îi încremeni pe buze când recunoscu, lipit de capul păpuşii, o şuviță din propriul său păr. îi tăiase cineva o şuviță de păr, fără măcar să observe!

Se uită mai atent la bucata de stofă care învelea păpuşa şi o recunoscu imediat: bluza ei de mătase roz. Se repezi la dulap şi,

deschizând brusc uşa, bănuiala se confirmă: cineva tăiase un dreptunghi din bluza ei. îi intrase cineva în cameră! Speriată de-a binelea, aruncă o privire înnebunită în jur şi se repezi la telefon. Antonio nu se întorsese încă.

Îşi trase repede blugii şi un tricou şi se năpusti pe culoar. El trebuie să fie prin preajmă, îl va găsi imediat. Silueta unui bărbat în cămaşă albă şi pantaloni negri îi tăie avântul. îl recunoscu imediat pe străinul care o urmărise în după-amiaza aceea. Găsi puterea să se întoarcă din drum, să intre în cameră, să trântească uşa şi chiar să pună lanțul de siguranță. De-abia se sprijinise de uşă, cu inima bătând violent. îl auzi spunând în spaniolă:

- Señorita, no tiene miedo.

Dar Marti nu înțelese nimic. împinse un fotoliu în uşă şi se duse din nou la telefon. Antonio tot nu răspundea. Sună, atunci, la recepție.

- Sunt domnişoara Winston, spuse ea cu o voce agitată. Puteți să-l căugați pe señor Andreas? Vă rog, e urgent!

Capitolul 3

Speriată, Marti îl privea pe Antonio cum întoarce păpuşa pe toate părţile. Când o lăsă să cadă pe masă, ochii îi străluceau de mânie.

-E vrăjitorie primitivă, bombăni el printre dinţi. Ti-ai revenit din spaimă?

- Ricardo e cel care m-a speriat mai mult, îi răspunse îndreptându-şi privirea spre bărbatul pe care-l surprinsese pe hol şi care stătea acum pe canapea, oarecum stingherit.

- Sunt dezolat, Marti, dar după evenimentele de ieri m-am gândit că e mai înţelept să pun pe cineva să te păzească. Nu te-am avertizat, ca să nu te sperii mai rău. Sper că ai înţeles şi-mi accepţi scuzele.

Antonio îi adresă câteva cuvinte în spaniolă lui Ricardo, care schiţă un salut şi se îndreptă spre culoar.

Tânăra femeie privi din nou păpuşa, abia stăpânindu-şi dezgustul. Antonio o îmbrăţişă, încercând s-o linişească. Cu un nod în gât şi ochii arzând, fata îşi ascunse faţa în scobitura umărului său. Căldura şi puterea pe care corpul lui Antonio le degaja au liniştit-o surprinzător de repede.

- Cum a putut să taie o meşă din părul meu? îl întrebă ridicându-şi privirea.

-Ajunge o secundă şi o pereche de foarfece care taie bine! Se poate face în orice clipă. De-acum înainte, camera îţi va fi supravegheată zi şi noapte.

- Mulţumesc, Antonio. Apreciez grija cu care mă înconjori. De obicei nu sunt aşa de fricoasă şi nu cunosc îndeajuns ritualurile voodoo ca să fiu terorizată de o păpuşă. Dar ideea că mi-a tăiat cineva o şuviţă de păr, fără să observ, m-a dat peste cap.

-în Republica Dominicană nu se practică voodoo, Marti. în Haiti, da.

-Ia te uită. Are un ac înfipt în inimă. Ce crezi, o să am o criză de inimă sau doar o indigestie? schimbă ea tonul.

Atonio îi aprecie ironia, oarecum uşurat.

-Te simţi mai bine, acum?

-Doar n-o să mă las doborâtă de-o mizerabilă de păpuşă. Ne vedem mâine la micul dejun.

-De acord, dacă eşti gata să rişti o indigestie! O iau cu mine, spuse el îndesând păpuşa în buzunarul hainei. Noapte bună, Marti.

*

* *

Marti îl găsi pe Antonio instalat confortabil la o masă încărcată cu coşuri pline cu cornuri şi fructe proaspete.

- Bună dimineaţa. Văd că aventurile tale nocturne nu te-au împiedicat să dormi, îi spuse, un surâs irezistibil luminându-i faţa.

-N-am fost prea grozavă, nu-i aşa? în dimineaţa asta, găsesc întâmplarea mai degrabă amuzantă.

-Amuzantă, repetă el, uşor iritat. Ai un surprinzător simţ al umorului.

-Să-i zicem atunci absurdă. Nu găseşti caraghios să încerci să terorizezi o adevărată bostoniană cu magie neagră? în sfârşit, poate că acest episod ne va da un indiciu. Cum a ajuns păpuşa aici, dacă nu se practică voodoo în regiune?

- Putea s-o aducă un turist, ca amintire din Haiti. A uitat-o, la plecare. O cameristă a aruncat-o la gunoi, iar omul nostru a luat-o de acolo. Nu cred că ne ajută cu ceva.

- E totuşi o schimbare, sublinie Marti, încruntându-se, gânditoare. Ştim acum că vrea cineva să mă împiedice să-mi îndeplinesc misiunea. Sunt gata să pariez că viitorul incident mă va viza tot pe mine!

- E posibil. Trebuie să-ţi mărturisesc, m-am gândit şi eu la asta. Dar nu vreau să riscăm. Prefer să pleci înainte de a ţi se întâmpla un

accident mai serios.

Ceea ce se petrecea la Casa del Sol era neliniştitor şi straniu, gândi Marti, dar va refuza să plece.

- Ascultă, Marti, te vei întoarce şi vei spune adevărul la Sunshine!

Ea îl privea stupefiată, întrebându-se dacă el realizează care vor fi consecinţele unei astfel de hotărâri. Dacă se întorcea fără să-şi facă raportul, Sunshine ar anula imediat contractul! Nu. Era imposibil. I s-a încredinţat o misiune pe durată nedeterminată, nu se va lăsa intimidată de procedee demne de un film prost, de groază, şi să-şi facă bagajele după două zile! Risca să fie chiar concediată!

- Nu vreau să mă întorc la Boston, îi spuse clătinând din cap. Aceste încercări de intimidare nu sunt periculoase. De altminteri, alegându-mă dept ţintă unică, duşmanul tău a făcut primul pas greşit. E imprudent să ataci o singură persoană. într-o zi sau alta se va trăda, îl vom demasca, până la urmă.

- îl pândesc de luni întregi, fără nici un rezultat!

- Nu mai fi atât de pesimist. Să încercăm să-i întindem o capcană. Si apoi, tu m-ai antrenat în această aventură; ce se va alege de reputaţia mea de copoi cu nasul fin, dacă aş fugi chiar din propriul meu roman poliţist?

- Nu mi te închipui o „miss Marple"! Dar am încredere în tine. Aproape că ai reuşit să mă convingi că vom rezolva misterul, în câteva zile!

Marti se mulţumi să ridice din umeri, cu modestie, dar surâsul lui Antonio o făcu să roşească.

- Dacă tot ai hotărât să rămâi, profită cât mai mult de şederea în Caraibe, îi spuse el, la sfârşitul micului dejun! Ce-ai zice de o baie, ca să-ţi începi ziua în forţă?

- Ai timp?

- Voi avea. Cel puţin, cât să te văd în costum de baie, preciză el,

glumind.

Un sfert de oră mai târziu se reîntâlniră la piscină. înainte să-şi dea halatul jos, Marti se uită curioasă în jur.

- Am crezut că e prea provocator costumul meu de baie, acum constat că e absolut modest spuse surâzând.

Privirea admirativă a lui Antonio o tulbură.

- Mama ta nu te-a învățat că e nepoliticos să priveşti astfel oamenii?

- Rar mi se întâmplă să pot admira o persoană atât de drăguță, replică el, cu un surâs seducător.

După ce se instală în şezlong, Marti îşi puse ochelarii de soare şi îşi studie discret însoțitorul, admirându-i muşchii fini şi gambele lungi, de atlet. Dădea impresia că petrece mai mult timp făcând sport, decât conducând un hotel. Poate că venea des la piscină ca să-şi distreze clientele singure?

-Soarele e rău, aici, fii atentă! Nu ai o cremă protectoare?

Fata răscoli în geanta de plajă şi scoase un tub cu cremă solară. Antonio i-l luă imediat din mână.

-întoarce-te, o să te ung pe spate.

Marti îi simți degetele lungi alunecându-i pe umeri. Degetele lui o atinseră atât de uşor în dreptul pieptului, încât fata se întrebă dacă a făcut-o accidental sau intenționat. Apoi, îi mângâie partea de jos a spatelui, iar degetele se strecurară uşor sub elasticul bikinilor. O senzație stranie o străbătu, ca de fiecare dată când o atingea. E indecent, se gândi. Cu siguranță, toată lumea îi priveşte. Aruncă o privire în jur. Nimeni nu le dădea atenție!

- îmi pare rău că vă întrerup, se auzi, deodată o voce bărbătească.

-Nu te scuza, replică sec Antonio. Nu pot să-mi las clientele să se ardă la soare. Marti se întoarse rapid şi îşi ridică ochelarii de soare.

- Bună ziua, Miguel.

Tânărul manager îi răspunse printr-un zâmbet politicos, apoi i se adresă lui Antonio.

- Voiam să-ți vorbesc despre pregătirile de revelion, dar se pare că n-am ales cel mai bun moment.

- Ai probleme?

- Nu, aş fi vrut, totuşi, să pun la punct toate detaliile, ca să evităm panica din ultimul moment.

- Am uitat complet de revelion! exclamă Marti. Aveți mult de muncă acum? Veți fi probabil atât de extenuat, în seara aceea, încât nici nu veți avea putere să vă dansați soția.

- Nu sunt căsătorit, îi replică Miguel, privindu-şi patronul oarecum ciudat. Antonio îşi preferă directorii celibatari.

în ciuda surâsului său, remarca era foarte serioasă. Antonio încremenise.

- Ne vedem la ora patru, se grăbi să-i răspundă.

Miguel se eschivă rapid.

- Ce se întâmplă între voi? îl întrebă Marti, contrariată.

- Absolut nimic! îmi cer scuze dacă ți-am părut brutal. Nu se poate vorbi aici, continuă el privind spre vecina lor, o blondă care trăgea cu urechea la conversația lor. Să mergem pe plajă, n-ai văzut-o încă.

Un parapet de piatră cioplită separa grădina hotelului de plajă. Nisipul auriu se întindea cât vezi cu ochii, mărginit de un pâlc de cocotieri. Dincolo de piscină, la mai mult de cincizeci de metri, Marea Caraibelor strălucea în lumina orbitoare. Un adăpost din palmieri, ridicat între două mici pontoane de corali, îi proteja pe cei care se scăldau de fierbințeala soarelui. Antonio o conduse pe Marti către pontonul cel mai apropiat.

- Rar am văzut o plajă atât de frumoasă! Dar, e de neînțeles, e aproape pustie!

- N-ar trebui s-o mărturisesc unei reprezentante a lui Sunshine, începu el, cu un aer uşor încurcat. De fapt, nu este cea mai bună plajă de pe insulă! Dimineaţa nu e nici măcar o adiere de vânt pentru sportul cu vele şi când bate vântul, marea se retrage. Dar zece minute pe zi, e fantastic! Pentru restul zilei, am construit piscina mare a hotelului. Se fac acolo chiar şi cursuri de plonjări subacvatice.

- Voi păstra secretul, promise ea, râzând.

- Mulţumesc, Marti. Ţin să-ţi mulţumesc şi pentru că n-ai plecat cu primul avion, ca să-i previi pe cei de la Sunshine că un nebun în libertate bântuie la Casa del Sol.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti, protestă fata, roşind uşor. îmi fac datoria. Chiar nu e nimic alarmant aici, pentru moment. Avem de-a face cu un farseur rău, cu un simţ al umorului cel puţin ciudat. Câtă vreme nu mă urmăreşte un nebun sângeros, agitându-şi securea, voi rămâne aici!

Antonio izbucni în râs. Contrar previziunilor sale, reprezentanta celor de la Sunshine, era de apreciat. îi plăcea bunul ei simţ, mintea ei sclipitoare, şi, mai ales, ochii ei mari, albaştri...

- Eşti adorabilă, exclamă el. Cred că pot să contez pe ajutorul tău, dacă doar un Jack Spintecătorul te-ar putea goni! Trebuie neapărat să sărbătorim hotărârea ta. Te invit să luăm prânzul la Puerto Plata.

*

* *

Aşezată confortabil în scaunul de piele crem al Jaguarului, Marti contemplă oceanul turcoaz. Zări, undeva în larg, pe o insulă stâncoasă, un Neptun uriaş fluturându-şi tridentul. în stânga se înşirau căsuţe din lemn vopsite în culori pastelate. Apoi se zărea în depărtare o linie continuă de clădiri, ale căror acoperişuri roşii străluceau în soare. Era Puerto Plata.

Antonio pătrunse într-o stradă îngustă şi întortocheată, cu

restaurante, mici prăvălii şi vânzători de sucuri de fructe de-o parte şi de alta. Mulţimea se revărsa pe şoseaua aglomerată de şarete, biciclete şi maşini americane vechi.

- Iată Calle Separacion, strada principală din Puerto Plata.

- Strada principală! Nici măcar nu se pot depăşi două maşini, aici.

- Exagerezi, Marti! Se poate, cu puţină îndemânare... Oraşul a fost construit în 1700. Pe vremea aceea, în planurile de urbanism nu erau prevăzute blocajele de circulaţie.

Antonio parcă în faţa unui imobil din cărămidă roşie. *El posada de la mission* - Hanul misiunii, anunţa o firmă pictată.

- Puerto Plata este un oraş foarte animat, mai ales noaptea, îi spuse, închizând portiera Jaguarului. Sunt multe restaurante, baruri, cafenele, deschise până în zori. îndată ce apune soarele, trupe de dansatori se instalează în pieţe şi pe străzi şi dansează calipso şi multe alte asemenea dansuri din Jamaica, până la răsăritul soarelui. Am să te duc să-i vezi, într-o noapte. Intrară într-o sală mică de restaurant. Totul era acolo albastru-deschis. Tablouri naive împodobeau pereţii şi dantele, încărcate cu ferigă şi orhidee atârnau din tavan.

- Vom dejuna în patio, îi spuse Antonio patronului care îi întâmpinase.

Omul îi conduse de-a lungul unui culoar pardosit cu mozaic până în curtea interioară unde câteva mese erau dispuse în jurul unei fântâni arteziene, ale cărei picături de apă sclipeau în lumina crudă a miezului zilei, ca nişte diamante cu mii de faţete.

Surprinsă de frumuseţea decorului, Marti îi zâmbi însoţitorului ei. De-abia se instalară că un ospătar apăru să le ofere drept aperitiv o specialitate dominicană din rom şi lapte de cocos.

- Vorbeşte-mi despre viaţa ta la Boston, îi ceru brusc Antonio. Până acum n-am discutat decât despre problemele Casei del Sol. Mi-

ar plăcea să te cunosc mai bine.

- Ai fost la Boston?

- M-am oprit câteva zile odată, de mult.

- Acolo m-am născut şi tot acolo am copilărit. Locuiam aproape de universitate, unde am şi studiat. Si, cum Sunshine Tour îşi are sediul în Boston, n-am părăsit oraşul.

- Părinţii tăi tot acolo locuiesc?

- Nu, au murit într-un accident de maşină acum opt ani.

- îmi pare rău, spuse blând Antonio.

- Fratele meu este inginer în Nevada, continuă Marti. Ne vedem destul de rar. Am un apartament în Chelsea, aproape de aeroport, dar e mai mult o adresă poştală. în realitate, îmi împart timpul între aeroportul internaţional Logan şi hoteluri din toate colţurile lumii.

- Si viaţa ta socială? Ai timp pentru aşa ceva?

- Acesta e unul dintre dezavantajele meseriei. Sunt o nomadă.

- Din această cauză nu te-ai măritat încă?

- Poate, răspunse, vag, Marti, considerând subiectul prea intim. Cel puţin am o scuză. Si tu?

- Eu nu sunt femeie.

- Am remarcat! replică imediat fata, cu o strălucire şăgalnică în ochi. Dar asta nu e o scuză!

- în ţara mea, bărbaţii se pot însura oricând femeile însă nu. Am o soră mai mică, de 23 ani, care regretă că nu s-a măritat acum doi ani.

- Locuieşte la Puerto Plata?

Antonio, oarecum încurcat, ezită înainte de a-i răspunde:

- Nu, după moartea tatei, mama a luat-o pe Luisa la Santo Domingo, în capitală. Toţi prietenii noştri locuiesc acolo. Si ai mei au acolo o casă.

Marti simţi că ascunde ceva, dar preferă să evite subiectul acesta sensibil, până la sfârşitul prânzului.

- Muțumesc pentru minunata escapadă, îi spuse când urcară din nou în mașină.

- N-ai pentru ce, cu atât mai mult cu cât nu voi putea să cinez cu tine, seara asta, Marti a trebuit să fac un efort, ca să-și ascundă dezamăgirea. Relațiile sale cu Antonio Andreas trebuia să se limiteze la cele strict profesionale!

- Am obiceiul să cinez singură, replică ea cu dezinvoltură.

- Dacă te simți în stare să mai suporți încă un spectacol la Casa del Sol, ne-am putea întâlni la ora 9, în curtea interioară?

- De acord, răspunse prompt fata, încercând să ignore bucuria aproape copilărească pe care o resimțea.

- Ce zici de o plimbare pentru digestie, înainte de a ne întoarce? Am putea să mergem la muntele Isabel, îi spuse Antonio, arătându-i un munte violet ce se decupa pe fundalul unui cer de un albastru luminos. De-acolo, de sus, vederea este superbă. Se poate urca acolo cu telefericul. Sau poate preferi să vizitezi portul și...

Se întrerupse, observând neliniștea care o cuprinsese brusc pe Marti.

- Prefer să ne întoarcem, îi spuse ea. Mi-e teamă să nu ni se întâmple ceva, nouă sau la Casa del Sol. Poate că o să-ți par paranoică, dar ascultându-te, îmi imaginam o cabină de teleferic prăbușindu-se în vreo prăpastie, sau tunurile portului începând să bată după secole de tăcere. Până nu-l vom demasca pe dușmanul tău, nu voi putea să admir peisajul... încheie ea, schițând un surâs pe care și-l dorea cât mai convingător.

- Nu trebuie să-ți ignori presimțirile, ai dreptate, o aprobă binevoitor Antonio. Să ne întoarcem, deci, la Casa del Sol. Cine știe, poate că Ricardo l-a prins deja pe omul nostru invizibil?

întorși la hotel, se grăbiră către apartamentul lui Marti. Ricardo îi întâmpină, surâzându-le liniștitor. Nu se întâmplase nimic rău în absența lor!

- Intuiția ta m-a dezamăgit, Marti, o tachină Antonio, după ce

controlase cu mare atenție camera.

- Nu sunt clarvăzătoare, replică ea râzând.

- Ne întâlnim diseară, în patio?

Ea aprobă din cap și închise ușa.

*

* *

Cântărețul salută publicul pentru ultima oară. Când se făcu din nou liniște, Angie se aplecă spre Marti.

- Vii cu noi la Tabarena?

- Ar trebui, Marti! insistă Carlos. Orchestra din patio este pentru bătrânii romantici, precum Antonio.

- Hei, nu sunt chiar atât de demodat! protestă fratele său. Hai să mergem, Marti, dacă nu ești alergică la decibeli.

- Mă întorc imediat, spuse Angie ridicându-se. Trebuie să dau un telefon. Plec mâine în excursie cu un grup de turiști și n-am reușit să-l găsesc încă pe șoferul autocarului. Rămâi cu ei, Carlos?

- Nu, te însoțesc. Ai putea întâlni vreun client întreprinzător care are slăbiciune pentru blondele drăguțe!

O jumătate de oră mai târziu, Marti și Antonio se îndreptară spre Tabarena. Discoteca se afla la etajul întâi al unei clădiri din lemn, învecinată cu restaurantul. La parter se aflau biroul de schimb valutar, o parfumerie, un butic cu îmbrăcăminte de firmă și agenția de voiaj. Luminile agenției erau aprinse și, trecând, Marti îi zări pe Angie și Carlos, stând la taclale. Ea îl urmă pe Antonio pe scara din lemn ce ducea la intrarea în Tabarena.

Rampa vibra în ritmul muzicii. După ce ușa grea s-a închis în urma lor, fu amețită de muzica puternică și de luminile orbitoare ale spoturilor. Antonio îi puse mâna pe umăr, ca s-o ghideze prin jocurile de lumini din sală. La dreapta lor, un bar lung din mahon și aramă îi separa de ringul de dans. Barmanul se înclină respectuos în fața lui Antonio și le croi o trecere printre dansatori, până la o masă liberă. Se instalară pe o banchetă din marochin roșu. Câteva minute mai târziu, un ospătar în uniformă albă le așeză pe masă două Blue

Lagoon.

- Pentru Sinatra! spuse Antonio ridicând paharul.

Marti pufni în râs, apoi luă o înghițitură de cocteil cu gheață. Ca să te înțelegi ar fi trebuit să zbieri. Căldura emanată de trupurile dansatorilor şi luminile puternice făceau din Tabarena un loc mai fierbinte decât piscina hotelului, la prânz. Lumini nebune treceau de la roşu la albastru. Pe ringul de dans, fulgere infraroşii segmentau mişcările dansatorilor. Când rockul încetă, Antonio se aplecă spre tânăra femeie.

- Ai văzut gondola? spuse el arătând spre plafon.

Marti ridică privirea. Deasupra barului, o gondolă din lemn lăcuit părea să plutească în aer. în interiorul ei, disc-jockeyul acționa manetele unui imens tablou de control.

- E o idee bună, nu crezi? Arhitectul nostru era un fantezist, pasionat de cluburile de noapte. A inventat acest sistem ca să câştige loc şi să protejeze echipamentul.

Muzica reîncepu. De data aceasta era un blues, luminile deveniră mai blânde, ca şi muzica învăluitoare.

- Probabil că Augusto m-a observat, spuse Antonio. Hai să dansăm, ca să-i arătăm că-i apreciem alegerea.

Antonio luă mâna tinerei femei şi se îndreptară către ringul de dans. îi cuprinse talia, iar Marti îşi împreună mâinile după gâtul lui. îşi sprijini pieptul de cel al partenerului ei şi-i simți inima bătând. Parfumul lui de mosc o amețea. Parcă uită prezența celorlalți dansatori. Nu rămânea decât răsuflarea fierbinte a lui Antonio pe tâmplele ei şi corpurile lor care se ondulau în ritmul muzicii, unite într-o perfectă armonie.

Bărbatul o strânse uşor în brațe şi-i atinse în treacăt părul mătăsos. îşi ridică ochii spre el, cu fața luminată de un surâs visător. Petrecuse o zi minunată, fără incidente. Destinsă, Marti se abandonă în brațele lui Antonio. Melodia unduitoare, căldura corpului său lipit de al ei, noaptea... Nu era alt loc pe lume unde i-ar fi plăcut să

fie în clipa asta.

Brusc, un trosnet suspect o readuse la realitate. Corpul lui Antonio înțepeni, iar ea simți o durere ascuțită traversându-i brațul. Cu ochii larg deschişi privi gondola.

Un mănunchi de scântei orbitoare cădea peste dansatori. Operatorul, speriat, ridica şi cobora manetele în zadar. Deodată, un foc de artificii lumină sala. Strigăte de groază cuprinseră mulțimea, apoi se aşternu întunericul. Marti nu mai vedea nimic, auzind doar câteva murmure înspăimântate. Se ascunse în brațele lui Antonio. Câteva secunde mai târziu, un fulger fluorescent îi orbi. Ridică ochii spre gondolă şi surprinse privirea neliniştită a operatorului.

Vocea lui Antonio domină, calm, murmurele mulțimii. Aparenta sa seninătate, contrasta cu tensiunea pe care i-o simțea în muşchi.

- Ucenicul nostru vrăjitor a vrut să testeze pentru dumneavoastră un nou efect special. Din păcate, încă nu este totul pus la punct. Merită, totuşi, să fie aplaudat, că măcar a încercat.

Mulțimea se supuse sugestiei lui Antonio. El reluă cuvântul după ce aplauzele mulțimii au încetat.

-Augusto mai are nevoie de câteva minute ca să repună totul în ordine. Profitați ca să vă răcoriți puțin. Hotelul vă oferă o băutură gratuită în jurul piscinei! Ne revedem la Tabarena, într-o oră!

Antonio făcu un semn din cap portarului, care începu să evacueze clienții. Apoi se îndreptă spre bar.

-Anunțați barmanul de la piscină pentru băuturi.

Anticipându-i ordinul următor, unul dintre ospătari scoase de sub tejghea o scară şi o sprijini de gondolă. Când se întoarse lângă Marti, avea fruntea încruntată, iar ochii i se roteau, bănuitori, în jur.

- Pagubele sunt importante? întrebă ea, cu aceeaşi nelinişte în priviri.

-N-am reuşit să-ți ascund adevărul... remarcă el cu un surâs slab.

- Nu, nici personalului, de altfel.

- Nu e foarte grav. A fost un scurtcircuit pe undeva.

- Din întâmplare?

- Ca s-o ştim, trebuie să aflăm care e starea cablurilor.

Marti observă un electrician care, urcat pe scară, verifica fiecare spot. Acesta îl chemă la un moment dat pe Antonio. Când se întoarse, după mai mult de un sfert de oră, avea faţa întunecată de furie şi neputinţă, în acelaşi timp.

- Cablurile au fost sabotate! îi mărturisi el lui Marti. Au intrat în contact cu vibraţiile. Aşa s-a produs scurtcircuitul!

- De cât timp s-a întâmplat?

- Imposibil de ştiut. Stratul izolator a fost doar puţin tăiat. Mereu aceeaşi poveste, Marti. Putea fi sabotat în orice moment, de oricine.

- Ar fi putut fi periculos? întrebă ea, cu o voce şovăielnică, bănuind răspunsul.

-Am avut noroc! Pe parchet au rămas mai multe arsuri. Dacă ar fi aglomeraţia obişnuită, cineva ar fi putut fi ars.

- Atunci, eu n-am avut noroc, remarcă Marti, arătându-i o mică băşică de la încheietura mâinii.

- De ce n-ai spus nimic? Trebuie să căutăm un doctor!

- Nu-i atât de grav, Antonio, linişteşte-te!

- La parfumerie, avem un stoc de cremă cu vitamina E pentru arsurile de soare. Aveam cheile cu mine, spuse, căutând, agitat, prin buzunare. Vino cu mine, o să coborâm pe scara din interior.

La parter, Antonio o conduse în parfumerie. Luă rapid un tub de pe o etajeră şi împrăştie cu delicateţe puţină cremă peste rana tinerei femei.

- Te conduc, îi spuse, punându-şi mâna pe umărul ei.

Marti se simţea grozav, văzând cât de protector e Antonio. Totuşi, trecând prin dreptul agenţiei de voiaj, nu uită să arunce pe furiş o privire în interior. Luminile erau stinse. Au mers în tăcere,

îmbrățișați, până la vila ei.

- Pot să intru un minut? întrebă cu blândețe Antonio, când Marti descuie ușa. Aș vrea să-ți spun ceva.

închise ușa după ce intrară și privi nervos în jurul lui. Apoi tuși scurt, înainte de a vorbi, ca și cum nu îndrăznea să înceapă.

- Marti... ai putea să ceri la Sunshine să trimită pe cineva să te înlocuiască?

Era ca și cum ar fi pălmuit-o. Se simțea mai mult insultată decât rănită!

-Nu mai reveni asupra acestui subiect, îi spuse, încercând să-și controleze tremurul din voce. Doar n-o să plec din cauza unui scurtcircuit! Am mers din întâmplare la Tabarena. Nu ți-am fost de prea mare ajutor până acum, dar asta nu înseamnă că sunt incompetentă! Dacă șefii mei nu aveau încredere în mine, n-ar fi ezitat să încredințeze misiunea altcuiva!

Nu era în totalitate adevărat, se gândi ea cu amărăciune, dar Antonio Andreas nu avea de unde să știe.

- Știi câte griji îmi fac pentru siguranța ta. Vreau să te protejez, nimic mai mult. Această misiune nu este potrivită pentru o femeie, insistă el arătându-i rana de la mână.

- Dacă eram bărbat, nu te-ai fi neliniștit atât! replică ea vexată.

Pe buzele lui Antonio apăru un surâs ironic.

- Dacă ai fi fost bărbat, n-am fi dansat împreună la Tabarena. Ascultă, se grăbi el să adauge, situația devine atât de îngrijorătoare, încât sunt tot timpul preocupat de ceea ce ți s-ar putea întâmpla.

- Antonio, replică ea cu un ton rece și politicos. Nu suntem decât trei inspectori la Sunshine, ceilalți doi sunt în misiune. Atunci, fie că sunt bărbat, fie că sunt femeie sau vreun babuin, nu are nici o importanță! Uită că sunt femeie, dacă asta te poate liniști!

- Nu mă gândeam decât la siguranța ta, replică el sec. Iar ca să uit că ești femeie, îmi ceri imposibilul.

Acestea fiind spuse, ieși și închise ușa în urma lui.

Marti, stupefiată, îşi surâse în oglindă, întrebându-se dacă era vorba de un compliment. O bătaie uşoară în uşă o făcu să tresară.

- Marti! o chemă încet Antonio.

Ea îi deschise, cu un aer mirat.

- Nu vreau să crezi că aş prefera un babuin în locul tău! Eşti adorabilă, Marti!

Delicat, mângâie pletele tinerei femei, apoi degetele îi atinseră uşor faţa. Pielea îi era atât de dulce şi de catifelată, ca o petală de orhidee. îi îndepărtă şuviţa brună de pe fruntea sidefie, îi surâse cu tandreţe şi o sărută. Un sărut pe care şi l-au dorit amândoi. Antonio şi-o apropie mai mult, mulându-şi corpul după al ei.

Gustul proaspăt al buzelor lui Antonio, răsuflarea lui fierbinte, şi acest sărut pasionat o ameţiră complet pe Marti. îi simţi degetele alunecând pe sâni. Se lipi de el cu o dorinţă irezistibilă de a se contopi. Când mâinile lui Antonio îi atinseră spatele, o senzaţie aproape animalică o cotropi, alungând orice urmă de raţiune. Mâinile ei pătrunseră timid sub baina uşoară a lui Antonio, alunecară sub cămaşa fină. Mai îndrăzneaţă, îi mângâie pielea şi-i simţi muşchii tresărind.

Antonio o lipi cu putere de el, iar ultimul său sărut trezi în Marti o senzaţie de voluptate pe care n-o mai cunoscuse. Atunci, el îşi slăbi îmbrăţişarea şi o studie cu un surâs larg.

- Recunosc, uneori femeile au nişte calităţi irezistibile.

Această remarcă o trezi pe Marti din visul ei atât de dulce. îşi coborî braţele şi-l împinse uşor.

- Nu, Antonio, spuse plecându-şi capul. Aveai dreptate! Această misiune devine mult prea periculoasă. Sunshine este foarte strict în ceea ce priveşte comportamentul inspectorilor în misiune.

- Dar nu va afla nimeni, Marti. Compania ta este la Boston, la 3000 kilometri de aici!

- Acest gen de informaţie soseşte întotdeauna la urechile celor interesaţi. Am venit aici ca să muncesc şi trebuie să respect

regulamentul.

- Fără îndoială, ar trebui să-ți mulțumesc că eşti atât de conştiincioasă! Si apoi, misiunea ta constă în a mă ajuta, nu-i aşa? Deacord, nu voi mai insista până când raportul tău nu va fi gata. Dar ți-ai propus să-ți oferi câteva zile de vacanță, după aceea, dacă nu mă înşel? spuse, zâmbind cuceritor.

Marti izbucni în râs, uşuarată, parcă de reacția lui.

- Până atunci, rămânem prieteni! spuse Antonio, strângându-i solemn mâna.

Capitolul 4

A doua zi, întinsă pe un şezlong lângă piscină, Marti îşi contempla picioarele aurii. Se simţea puţin vinovată. Săptămâna se scursese, fără să scrie un singur rând din raportul pe care-l avea de făcut.

îşi strânse părul într-un coc pe care-l fixă cu un ac gros japonez, apoi se întoarse să-şi bronzeze spatele.

De la episodul cu păpuşa voodoo, misteriosul său persecutor nu se mai manifestase. Bineînţeles, a fost incidentul de la Tabarena, dar acesta nu fusese îndreptat contra ei. îşi privi arsura de la închietura mâinii, care nu mai era decât o cicatrice roz.

Bronzul său superb îi dădea mustrări de conştiinţă. Sunshine îi recomandase să-şi ocupe tot timpul cu cercetarea situaţiei de la Casa del Sol; până în prezent nu avea nimic de transmis la Boston, iar şeful ei aştepta măcar o schiţă de raport până săptămâna viitoare! De luni, nu se mai mişcase din hotel, interogând până la epuizare salariaţii şi flecărind cu clienţii, care păreau impresionaţi de luxul de la Casa del Sol. Mai mult impresionaţi, decât nemulţumiţi. într-un cuvânt, nu obţinuse nici o informaţie interesantă.

în fiecare seară, împreună cu Antonio, pândeau un pas greşit al adversarului lui.

întorcându-se pe spate, îşi oferi faţa soarelui. Ce bine se simţea! Era poate aerul acesta tropical... sau prezenţa călduroasă a lui Antonio care-i făcea atât de bine? De la sărutul acela fierbinte el îşi respectase promisiunea şi se comportase ca un domn perfect.

- Bună, îi zise deodată, punându-i mână pe umăr.

Marti îi surâse amical, sperând că el nu bănuieşte câtă emoţie îi provoca fiecare atingere.

- Nu te-ai săturat de închisoarea ta aurită? Vrei să facem o plimbare după micul dejun?

- De acord! Mergem la Puerto Plata?

- Nu, la o jumătate de oră cu maşina, în direcţia opusă. Tocmai

mi-a telefonat din Santo Domingo, Eduardo, un prieten. îşi repară acoperişul casei, dar are probleme cu muncitorii. îmi cere să merg să stau de vorbă cu şeful de şantier. Vom profita de asta ca să mergem să vedem bariera de corali. Este absolut superb la Sosua! Felipe ne va pregăti un picnic pentru plajă.

- Excelentă idee! Ador înotul. De ce nu plecăm imediat?

- Atunci, ne întâlnim peste o jmătate de oră! Jaguarul va fi la intrare.

Când Marti ajunse la intrare, găsi în locul Jaguarului un Jeep descoperit. Pe locul şoferului un prepelicar imens, roşu, se lăsa mângâiat de o fetiță care trecea.

- Ti-l prezint pe Reilley, spuse Antonio ieşind de la recepție.

Purta un pantalon vechi de culoarea nisipului şi o cămaşă largă, cu buzunare, decolorată de soare. Marti se aplecă să mângâie câinele în spatele urechilor.

- Reilley nu e un nume spaniol, nu-i aşa?

- A fost un câine vagabond care s-a ataşat de o clientă, doamna Reilley. Cum nu putea să-l ia în Anglia, a rămas cu mine.

- Si mi l-ai ascuns toată săptămâna! exclamă Marti. Ador câinii.

- Nu toți clienții noştri sunt ca tine. L-am dresat să nu se îndepărteze de bungaloul meu. Sper că nu ai nimic împotriva unei plimbări cu jeepul. Carlos a împrumutat Jaguarul ca să se ducă undeva, nu ştiu unde.

Antonio deschise portiera şi goni câinele. Reilley se îndepărtă, privindu-l cu nişte ochi mari, trişti, apoi se aşeză pe picioarele din spate, ca şi cum ar fi aşteptat ca stăpânul lui să-şi schimbe hotărârea.

- Chiar nu vrei să-l iei? întrebă Marti, dezamăgită.

- E prea gălăgios şi va face tot posibilul să ne devoreze prânzul.

Antonio îi aruncă o privire amuzată.

- Dar pari mai tristă decât el! Hai, urcă, Reilley!

Antonio îşi rabată scaunul ca să-l lase pe Reilley să se strecoare

în spate, apoi demară. Dincolo de peronul de la intrare, semnală stânga.

- Credeam că Sosua e în direcție opusă față de Puerto Plata? se miră Marti.

- Da, dar am de lăsat un pachet la grădinar. Locuieşte pe drumul spre Puerto Plata. O vom lua, după aceea pe un drum lateral.

După ce a lăsat pachetul, Antonio s-a angajat pe un drum lateral care traversa câmpurile cu trestie de zahăr. Ieşiră în curând pe şoseaua de coastă. Pasagera lui, visătoare, contempla marea şi plajele interminabile fără să se plictisească. După un sfert de oră, Antonio schimbă direcția spre Sosua, şi se opri în fața unei clădiri lungi, albastre, la intrarea în oraş.

- N-o să stau mult.

Marti îl aştepta observând activitatea de pe strada principală. Era o stradă veche pietruită mărginită de clădiri cu un etaj, cu balcoane din lemn. Jaluzelele trase peste ferestrele înalte, le proteja misterul. Aerul împrăştia un curios amestec de mirosuri, pe care Marti se străduia să le identifice: zahăr negru, saci de iută, rom, mirodenii şi prăjeală.

Zece minute mai târziu, Antonio reveni clătinând din cap.

- Problema e rezolvată, şeful de şantier nu e deloc cooperant. A acceptat să muncească în acest week-end. Mă bucur pentru Eduardo: este un prieten vechi şi ne-a ajutat mult în timpul construcției hotelului. O să-ți arăt casa lui. Are o plajă privată.

îşi reluară drumul. După câțiva kilometri, Antonio opri în fața unei porți mari din fier forjat şi coborî să deschidă.

- Familia Cataldi ne este bună prietenă. Dacă aş fi avut cheia casei, ți-aş fi arătat interiorul. E superb.

Marti, impresionată, nu părăsea din ochi clădirea impozantă din piatră albă, o veche locuință colonială, cu balcoane lucrate cu minuțiozitate care se deschideau spre mare.

- E minunată! exclamă ea, entuziasmată.

- Această parte a plajei e rezidenţială. Se numeşte *El Batey.* Este mereu pustie, în timp ce plaja publică, *Los Charamicos,* e aglomerată, mai ales în weekend.

Reilley sări din maşină şi se repezi spre grădină. îi aşteptă la capătul drumului, la umbra unui arbore înalt. Marti descoperi, zece metri mai jos, o plajă cu nisip fin.

-Priveşte, acela e muntele Isabel de Torres, îi spuse Antonio, arătându-i un munte întunecat care se înălţa la celălalt capăt al micului golf.

- Credeam că peisaje atât de frumoase nu există decât în filme!

Reilley se agita, nerăbdător, în faţa unei porţi largi care ducea la plajă. Când stăpânul lui o deschise, se repezi, nebun de bucurie, pe scară. Antonio şi Marti îl urmară şi se aşezară pe malul apei. Nisipul era alb şi fin ca o pudră. Antonio se ridică, luă o bucată de lemn şi o aruncă în apă. Reilley se aruncă după ea ca o săgeată.

Bărbatul se întoarse spre Marti. Ochii săi întunecaţi o priveau fix. Tânăra femeie îşi simţi tâmplele pulsând, în timp ce aştepta cu nerăbdare şi nelinşte mărturisirea pe care Antonio se pregătea să i-o facă. Tandreţea din privirea lui spunea mai mult decât orice cuvânt sau gest.

- Marti... începu el. Mi-am ţinut promisiunea, dar este mai dureros decât mi-am închipuit. La naiba cu regulamentul de la Sunshine. Eu...

Făcu o pauză ca să-şi aleagă cuvintele şi-i luă apoi mâna.

-în ciuda problemelor din ultimele zile, n-am fost niciodată atât de fericit... Mi-ai tulburat complet viaţa...

Deodată, îi împroşcă un jet de apă rece. Reilley, şiroind, venise să se scuture energic în faţa lor. Depusese băţul la picioarele lui Antonio.

-Nici că puteai să alegi un moment mai bun! îi spuse acesta, surâzând.

Antonio lăsă mâna lui Marti şi, sculându-se aruncă din nou băţul, mult mai departe, de data aceasta.

- Acest Reilley e regele gafelor! Ce-ar fi să înotăm până la bariera de corali şi să dejunăm după aceea. Dar să ştii că mi-aş dori să continuăm această mică discuţie...

-Contez pe asta, murmură Marti.

Antonio verifică atent masca şi tubul pe care i le dădu apoi lui Marti. Reilley sărea vesel în jurul lor, în apa mică. Ba, a fost cât pe-aci s-o dărâme pe Marti care îşi fixa labele de cauciuc.

- Bariera este la două sute de metri, îi spuse Antonio, stropindu-şi uşor ceafa. înoţi bine?

- Nu am veleităţi de campioană olimpică, dar mă descurc onorabil, aş zice!

îi luă mâna şi o conduse până ajunseră la o adâncime suficientă ca să înoate. Bariera semăna cu un munte subacvatic, brăzdat de şanţuri submarine, adevărate canioane. O mulţime de peşti se adăposteau în acest decor feeric. Marti zări peşti albaştri care dansau în jurul unui arbust fragil din corali negri, ale cărui crengi delicate păreau desenate de un bijutier talentat. îi era greu să realizeze că toate aceste creaturi marine erau opera naturii şi nu creaţia unui artist suprarealist. Antonio îi luă mâna ca să-i arate o suprafaţă întunecată, la picioarele lor. O langustă enormă se târa pe nisip, în mijlocul unei păduri de alge negre care se ondulau spre suprafaţă ca să capteze razele soarelui. Se treziră, apoi, în mijlocul unei mulţimi de peşti argintii, indiferenţi la prezenţa lor. Antonio îi arătă o formaţie ciudată de corali roz. Când Marti se apropie să-i atingă, îi îndepărtă brusc mâna. Scoase capul din apă şi îşi îndepărtă tubul.

-Nu-i atinge, sunt plini de arici de mare!

Când se scufundă din nou, Marti zări, într-adevăr, acele lungi, negre, printre tulpinile de corali. Fără să se sinchisească de aricii de mare, îşi continuă explorarea barierei, minunându-se ca un copil. Când începu să respire cu greutate, înotară către plajă.

Picioarele sale atinseră solul şi ea se redresă, împingându-şi masca pe frunte.

- A fost minunat, Antonio, dar sunt epuizată!

în timp ce-şi scotea labele de cauciuc, simţi mâna lui Antonio înconjurându-i talia, ridicând-o ca să lase un val să treacă de ei.

Acest gest atent, o tulbură. Nu ştia cum să se poarte cu acest om. Ce-ar fi trebuit să-i răspundă când vor relua conversaţia pe care au întrerupt-o mai devreme? Nu voia să se angajeze într-o aventură care s-ar sfârşi chiar înainte de a începe... Peste câteva zile va fi la mii de kilometri, fără Antonio...

Marti se lăsă să cadă pe nisip şi îşi uscă părul lung cu un prosop alb, observându-l pe Antonio care îl mângâia pe Reilley. Muşchii lui fini jucau sub pielea bronzată. Râzând, îşi descoperi dinţii de un alb sclipitor. Era seducător... îşi imagină o noapte cu el, doar o noapte... Marti îşi şterse cu mai multă putere părul, ca să îndepărteze gândurile acestea nebune.

- Mor de sete, spuse el. Să vedem ce ne-a pregătit Felipe.

Reveni lângă Marti cu o sticlă de şampanie şi cupe de cristal.

- Mi-e teamă că nu e prea rece. Gheaţa s-a topit...

- Organizezi adesea astfel de picnicuri, Antonio? E complet decadent, îi spuse ea, râzând.

- Foarte rar. Ce sărbătorim? o întrebă întinzându-i o cupă.

- Ce-ai zice de un toast pentru Casa del Sol şi pentru sfârşitul necazurilor tale?

Marti luă o înghiţitură de şampanie.

- E grozav, Antonio. Orice fată din lume şi-ar dori să trăiască

aici.

- într-adevăr? Chiar şi tu?

Vocea lui deveni dintr-o dată gravă.

- Nu mi-am pus niciodată întrebarea, răspunse ea descumpănită. De ce?

Ghicea, parcă, răspunsul.

- Cred că te iubesc, Marti, răspunse el simplu.

Marti îşi simți inima bătând mai repede. O uşoară înfiorare îi străbătu corpul. încercă să-şi amintească sutele de motive din care ar fi trebuit să evite o relație cu Antonio Andreas. De ce să nu se poată lăsa în voia dorințelor sale? Realiză dintr-o dată că ei doi trăiau în lumi diferite, incompatibile. N-ar fi decât o aventură trecătoare. îşi imagina că s-ar muta pe insulă pentru a trăi cu el, câtă vreme nu-şi dorise niciodată să părăsească Bostonul? Era un vis imposibil.

Antonio îi luă mâna şi o mângâie uşor cu degetele lui lungi, brune.

- Cum să-ți explic ce simt, Marti? Nici eu nu înțeleg prea bine. De la prima noastră întâlnire nu mă gândesc decât la tine.

Cum ea deschise gura să-i răspundă, el o opri, punându-i un deget pe buze.

- Nu, murmură el. Lasă-mă să termin. Vreau să împart cu tine fiecare minut al şederii tale aici. Zi şi noapte. Uită întrebarea mea. Mi-a trecut o nebunie prin minte. Mi te imaginam trăind cu mine la Casa del Sol. Dar e imposibil.

Un semnal de alarmă se declanşă în mintea lui Marti. îşi aminti brusc, cuvintele lui Angie, apoi cele ale lui Antonio, atunci când îi povestise despre combinația lor: „Stiam amândoi, încă de la început, că între noi doi nu putea fi nimic durabil."

Marti nu avea intenția să fie un alt nume pe lista cuceririlor sale. Scrută cu atenție ochii lui negri. Păreau sinceri.

- Sunt la fel de confuză ca şi tine. îmi ceri să am o aventură cu

tine cât stau aici? Doar despre asta e vorba?

Când îşi trase uşor mâna, Antonio nu încercă să i-o reţină.

- Eu nu fac astfel de calcule. Ceea ce încerc să-ţi spun este că te iubesc, dar nu vreau să-ţi fac promisiuni pe care n-aş putea să le ţin. Nu pot să mă angajez pentru viitor.

Avertizările lui Angie începeau să prindă contur din ce în ce mai mult.

- Sunt o străină, ca şi Angie, murmură ea cu un glas tremurător.

- Nu, este altceva. încerc pentru tine sentimente pe care nu le-am avut niciodată.

- Atunci, nu înţeleg de ce nu am avea un viitor împreună?

Ghicind tristeţea din ochii umezi ai lui Marti, Antonio se blestemă pentru sinceritatea mult prea brutală şi gafa pe care tocmai o făcuse.

- E adevărat, într-o oarecare măsură eşti ca Angie. Eşti o străină. Am treizeci şi şase de ani şi sunt atât de prins de Casa del Sol, încât nu m-am gândit încă la căsătorie. Fără îndoială, vreau o familie adevărată, copii. Dar femeia cu care mă voi însura va trebui să-mi împărtăşească ideile şi să trăiască în ţara mea.

Marti fixa ochii negri ai lui Antonio, care implorau înţelegere. Dar tot ce înţelegea era că Angie avusese dreptate. Familia Andreas era o veche familie tradiţionalistă şi Antonio, care era acum şeful acestei familii, trebuia să fie un bun exemplu!

îşi stăpâni cu greu lacrimile care îi ardeau ochii. Era atât de confuză, încât nici măcar nu mai era sigură că şi-ar fi dorit un viitor alături de Antonio. Dealtfel, nu asta era problema. Acum nu conta decât prezentul. O să accepte să aibă o aventură cu Antonio?

- îţi mulţumesc pentru sinceritate, Antonio. Nu voi nega atracţia pe care o simt faţă de tine, dar prefer ca relaţiile noastre să rămână platonice.

-în orice caz, nu credeam altceva, îi răspunse el privind-o trist.

Strânseră, în tăcere, coşul de picnic şi echipamentul pentru scufundări şi începură să urce spre casă. Chiar şi Reilley, care-i aştepta pe scaunul din spate al jeepului, părea deprimat. înainte ca maşina să se angajeze pe drumul de întoarcere, Marti aruncă o ultimă privire spre maiestuoasa clădire creolă.

Antonio conducea, crispat, nedezlipindu-şi privirea de la drum.

- îmi pare rău că te-am supărat, îi spuse cu o voce înăbuşită.

- N-ai de ce să te scuzi. Dar Felipe se va simți ofensat. Nici măcar nu ne-am atins de prânzul pregătit de el.

- S-a ocupat Reilley de asta, îi spuse fără să întoarcă privirea de la drum. Ascultă, Marti, nu vreau să crezi că sunt un donjuan care îşi încearcă norocul de fiecare dată când o femeie îi iese în cale. Si nu caut, cu atât mai mult, să te influențez să faci un raport favorabil pentru Sunshine.

- Te rog, să vorbim despre altceva!

De fiecare dată când ochii ei întâlneau profilul bărbatului, îşi simțea inima tresărind. Spre marea ei uşurare, el nu mai scoase nici un cuvânt. Ca să-şi schimbe gândurile, Marti se concentră asupra peisajului care-i defila prin fața ochilor. Vântul care năvălea în jeep îi ciufulea părul. Suvițe sărate îi pălmuiau obrajii. Privi oceanul care scânteia în lumina slabă. în ciuda tuturor eforturilor sale, o mulțime de sentimente contradictorii o frământa.

Deodată, o accelerare bruscă a jeepului îi tulbură peisajul. Nu mai distingea decât fâşii albastre şi negre.

Mergeau prea repede! Antonio apăsa pedala acceleratorului până la podea. Cu figura crispată şi degetele înțepenite pe volan, fixa oglinda retrovizoare. Marti a vrut să se întoarcă şi să vadă ce-l nelinişte, dar mişcarea i-a fost întreruptă de o înjurătură a lui Antonio.

- Tine-te, strigă el, o să avem un accident.

Se agăță cu toată puterea de bolta capotei şi-şi întoarse capul în

toate direcțiile.

Când realiză pericolul, o izbitură puternică o propulsă în tabloul de bord. A urmat un zgomot de metal strivit, şi-l simți pe Reilley izbindu-se de scaunul ei şi scoțând un geamăt de durere. Fu proiectată înapoi cu violență.

- E nebun! strigă Antonio.

Cu maxilarele încordate şi ochii îngroziți, fixa în continuare oglinda retrovizoare. întorcându-se, Marti zări la câțiva centimetri de jeep, bara de protecție amenințătoare a unui camion. Antonio înjură printre dinți în spaniolă.

Jeepul fu din nou lovit, iar fruntea lui Marti se izbi cu putere de tabloul de bord. Se simți plutind în spațiu. Vederea i se tulbură, nu mai distingea decât nişte sunete şi nişte lumini confuze, şi strigătele lui Antonio.

Dintr-o dată, cauciucurile scârțâiră pe pietriş. Ieşiseră de pe şosea.

Marti încercă să se întoarcă, în ciuda durerii ascuțite care îi traversa capul. Camionul se apropiase din nou. Era o camionetă Chevrolet veche, de un negru prăfuit. Marti încercă să-l zărească pe şofer. Trebuie să fie un nebun! Fața îi era ascunsă de oglinda retrovizoare. Nu i se vedea decât părul ciufulit, înconjurat de o bandă roşie. Camionul se repezi înainte şi lovi din nou jeepul.

- Tine-te, întorc! o preveni Antonio.

După un viraj pe două roți, maşina recăzu violent într-o groapă. Marti se auzi urlând. O suită de imagini confuze îi treceau cu încetinitorul prin fața ochilor: degetele albe ale lui Antonio crispate pe volan, palmierii strălucind în lumină, pământul roşu, pietricelele care loveau portierele... Dezechilibrată de şoc, maşina rula pe două roți, tot mai aproape de pământ. Apoi maşina se redresă, în sfârşit: se opriseră într-un câmp de sfeclă de zahăr.

La capătul puterilor, Marti se ascunse la pieptul lui Antonio. El

o strânse atât de tare încât de-abia mai putea respira. Apoi o legănă cu blândețe până își regăsi calmul. Minute, ore poate, trecură până reuşi să vorbească.

- Niciodată nu mi-a fost atât de frică! spuse, ştergându-şi lacrimile. A vrut să ne omoare!

- Nu ştiu, îi răspunse bărbatul, stăpânindu-şi mânia. în Jaguar, aş fi putut să scap de el.

- Ai văzut şoferul?

- Nu. N-am putut nici măcar să-i notez numărul de înmatriculare. Placa era întoarsă.

Antonio rămase tăcut câteva secunde, ca să-şi poată stăpâni furia, să-şi facă ordine în gânduri.

- Ai pățit ceva, Marti?

Clătinând din cap, ea simți o durere puternică la nivelul craniului. îşi pipăi fruntea şi descoperi un cucui care se umfla deasupra rădăcinii părului; nu se simțeau urme de sânge.

- M-am lovit, dar nu e nimic grav, răspunse ea, mai liniştită. Si tu?

- O să mă simt mai bine când n-o să mai tremur.

Auziră, deodată, un geamăt venind din spatele lor.

- Reilley! strigară în acelaşi timp.

întorcându-se, Marti se simți amețind. Câinele îi linse afectuos mâna, în timp ce Antonio îl controla: nu avea nici o rană sau fractură.

- Am supraviețuit cu toții, comentă Marti, încercând să râdă. Nu anunțăm poliția?

- De ce? Ne-am pierde timpul de pomană. Semnalmentele camionului corespund cu peste o jumătate din camioanele de pe insulă. Să ne gândim... Oricine ar fi crezut că mergem la Puerto Plata, văzând direcția în care am luat-o la plecare. Deci, omul nostru invizibil ştia că mergem la Sosua. Tocmai a comis prima sa greşeală.

Asta ne dă o listă precisă de suspecţi. Antonio începu să recapituleze, aşezându-se mai bine în scaun.

- I-am cerut lui Felipe să ne pregătească picnicul şi am împrumutat masca şi labele de la Miguel. Felipe sau Miguel... de necrezut! Nu pot să cred aşa ceva!

- Lista ta nu e completă, adăugă Marti. înainte de plecare m-am întâlnit cu Angie şi i-am povestit de plimbarea noastră.

- Deci, e vorba de Felipe, Miguel şi Angie.

- Si Carlos, murmură ea.

- Fratele meu? Dar e absurd.

- Chiar tu i-ai spus când ţi-a împrumutat Jaguarul.

- Exact, dar să-l suspectez pe fratele meu... E ca şi cum m-aş suspecta pe mine.

Reacţia lui Antonio nu o surprinse pe Marti, dar continuă să-l menţină pe Carlos pe listă.

- Tocmai am făcut un pas important. Avem o listă de suspecţi, dar care din ei e vinovatul? Va avea o surpriză neplăcută văzându-ne în viaţă şi sănătoşi. Să ne întoarcem, sunt nerăbdător să le observ feţele şi reacţiile. Marti, îţi jur, dacă-l găsesc pe vinovat, o să-l strâng de gât cu propriile mele mâini!

Marti se cutremură, simţind sălbăticia şi înverşunarea din vocea lui.

Antonio redresă maşina şi se întoarseră la hotel în linişte. Vederea lui Marti începu să se tulbure, iar pulsaţiile din tâmple începură să se atenueze, transformându-se într-o durere surdă. Accidentul nu mai era decât un oribil coşmar. Dar amintirea barei de protecţie care ameninţa să-i strivească şi a omului cu legătura roşie pe frunte, îi bântuia încă gândurile.

- Cine ar putea fi şoferul? întrebă, când ajunseră în faţa barierei de la Casa del Sol.

- Cineva care a fost bine plătit! Nu e greu de găsit în țara asta.

De îndată ce paznicul ridică bariera, maşina se năpusti, derapând, apoi frână brusc în fața recepției. Antonio sări din maşină înainte de oprirea motorului şi-i deschise nerăbdător portiera pasagerei sale.

Coborând, Marti simți că i se înmoaie picioarele. Nu era, totuşi, momentul să-şi piardă cunoştința, se gândi, încercând să se adune.

- Să începem cu Miguel, îi spuse Antonio. Are un curs de dans la ora trei, în curtea interioară.

Fata îl urmă în fugă, străduindu-se să ignore zvâcniturile din tâmple şi greața pe care o simțea la fiecare pas făcut. îl găsiră pe Miguel pe malul piscinei, supraveghind pregătirile pentru petrecerea revelionului.

- îți plac ornamentele, Antonio? îl întrebă el surâzând.

- Si ora de dans?

O expresie de stupoare apăru pe fața managerului artistic.

- Mi-am ținut cursul dimineață, ca să am timp să pregătesc decorul pentru revelion. Este în seara asta, sper că n-ai uitat?

- Scuză-mă, Miguel. Toate aceste pregătiri mă fac un pic nervos, răspunse Antonio, cu fața lividă din cauza încordării.

- Nu-ți face griji, situația e sub control, replică amabil Miguel.

Antonio se întoarse brusc şi plecă murmurând.

- Calmează-te. Pur şi simplu l-ai terorizat, îi reproşă Marti, încercând să țină pasul cu el.

Cu privirea sumbră şi trăsăturile încordate, acesta o trase după el fără să-i ia în seamă reproşul.

- Să mergem după Felipe, la restaurant.

Se opri în uşa de la Alcazar şi scrută sala cu aceeaşi încordare.

- Poate că este la bucătării, îi sugeră Marti.

Antonio se îndreptă către bucătărie, unde deschise violent uşa. Felipe nu era nici acolo.

- Să încercăm la barul piscinei, mormăi el.

Felipe, cu o cretă în mână dădea ordine barmanului.

- Ai avut probleme azi, Felipe? îl întrerupse cu brutalitate Antonio.

- Nu, nimic special. Am avut mai degrabă, o zi încărcată, replică Felipe.

Marti îl studia cu atenție: avea aceeaşi figură rigidă, sobră, dintotdeauna. Nici o umbră nu-i tulbura trăsăturile austere!

- Cum aşa? întrebă Antonio, cu o voce autoritară.

- Luând sticla de şampanie pentru picnicul vostru, mi-am dat seama că stocul nostru era insuficient. Să te trezeşti cu şampanie puțină în noaptea de revelion, ar fi fost un dezastru. M-am dus deci la Puerto Plata, la furnizorul nostru, ca să mă asigur că ne va livra la timp întreaga cantitate necesară.

- La ce oră ai plecat?

Marti observa cu nelinişte mâinile lui Antonio, tot mai crispate.

- în dimineața aceasta, după ce v-am pregătit picnicul. Carlos şi Angie plecau la Santiago să facă cumpărături, şi m-au lăsat şi pe mine în drum. Oh, cred că tocmai le-am auzit maşina, spuse el întorcându-se către clădirea principală a hotelului.

Antonio se grăbi să-i întâlnească. Uşor retrasă, Marti îi observa cum coboară râzând din Jaguar. Carlos deschise portbagajul şi începu să descarce un munte de pachete legate cu panglici, iar Angie le făcu veselă cu mâna, înainte de a fi acoperită de micile colete. în mod clar, ziua lor de cumpărături fusese un succes!

Marti îi observa pe fiecare din posibilii suspecți, încercând să-şi imagineze care dintre ei ar fi avut destul timp la dispoziție ca să organizeze ambuscada ale cărei victime fuseseră ea şi Antonio. Miguel tocmai petrecuse cea mai obositoare zi a anului, ca şi Felipe, de altfel. în ceea ce-i priveşte pe Carlos şi Angie, ei se aflaseră la mai mult de o sută de kilometri. Ba mai mult, nici unul dintre ei nu părea surprins să-i vadă.

Lui Marti începură să-i zvâcnească din nou tâmplele. La fiecare pulsaţie, aceeaşi întrebare obsedant, părea să se repete: Cine? Cine? Cine?

Capitolul 5

Marti îl urmă pe Antonio până la locuinţa lui. Bărbatul deschise uşa fără să vorbească şi se prăbuşi într-un fotoliu, cu privirea morocănoasă pierdută în modelul covorului care îi acoperea o bună parte din cameră. Ea se instală pe canapea, în faţa ferestrei.

- Nu pot să cred, spuse el, într-un târziu. Eram atât de sigur că voi descoperi vinovatul. Dacă stau şi mă gândesc mai bine, putea să afle planurile noastre în mod indirect. Felipe, Miguel şi Angie ar fi putut spune şi altcuiva. E mereu la fel, iar nu avem nici un indiciu!

- Antonio, nu trebuie să fii atât de disperat! Vinovatul ştia că mergem la Sosua. Nu e nici o îndoială.

- Cred că ai dreptate. Precis e un angajat al hotelului.

Marti îşi clătină capul, uşurată că nu mai simţea nici o durere. Migrena şi greaţa începură să dispară, dar avea încă mintea tulbure.

- Atunci, care e planul nostru de acţiune? întrebă, neputincioasă.

Se întorseseră de unde au plecat, în timp ce adversarul lor câştiga teren!

- în ceea ce te priveşte, cred că ar fi bine să pleci de la Casa del Sol cât mai repede posibil. Chiar acum a plecat ultimul zbor spre Statele Unite, îi spuse privindu-şi ceasul. Trebuie să mai rămâi doar o noapte aici.

De data aceasta, Marti nu-l mai contrazise. Tocmai scăpaseră dintr-un adevărat atentat. Exista o limită în sacrificiile pe care era dispusă să le facă pentru munca ei, limită care tocmai fusese depăşită, îşi spuse, muşcându-şi buza.

- Apartamentul meu e păzit în continuare, nu-i aşa?

- Bineînţeles. Ricardo va fi de serviciu în seara asta. Soţia lui, care aşteaptă un copil, tocmai s-a internat în spital, aşa că pe el nu-l prea interesează revelionul. Dacă vrei, îţi pot rezerva o cameră în alt hotel.

Oare ar fi mai în siguranţă în altă parte? Cel puţin, la Casa del

Sol, avea încredere în Ricardo.

- Nu, rămân aici, se hotărî ea. Voi pleca mâine dimineață.

Privindu-l pe Antonio doborât, cu capul între mâini, inima lui Marti se strânse dureros. O tortura ideea că-l lăsa în voia propriei lui sorți şi că va fi nevoită să prezinte la Sunshine un raport negativ. Cu privirea pierdută, încercă să se uite în jur. Picturi haitiene în culori vii constrastau cu pereții albi ai salonului. Perdelele subțiri din voal pictat şi mobilele din palmier se combinau armonios cu plantele care tronau în ghivece mari de lut ars. într-un colț, cărți de artă întredeschise şi romane risipite, umpleau o bibliotecă din bambus. Marti recunoscu nişte titluri în engleză, dar majoritatea erau romane sud-americane.

- Tu ți-ai mobilat locuința?

- Da. Nu e prea sofisticată, dar îmi e suficient.

Antonio o privi cum mângâie maşinal capul lui Reilley. Părul, încă umed, i se ondula în jurul feței fine. Părea atât de proaspătă şi de tânără în rochia ei turcoaz! îi privi cu atenție genele lungi, pudrate cu sare, nasul presărat cu pistrui, obrajii aurii şi buzele sidefii. Era atât de tentantă! Dar, prea târziu! Mâine o va conduce la aeroport. Va fi sfârşitul aventurii lor şi, probabil şi cel al Casei del Sol. Dar, până atunci, trebuia să-şi joace în continuare rolul, participând la bucuria revelionului.

- Petreci revelionul cu mine? Am instalat mese pentru salariați şi familiile lor. Sunt obligat să stau cu ei cel puțin câteva ore.

Va fi seara cea mai penibilă din viața ei, se gândi cu amărăciune Marti. O obseda deja plecarea. Dar nici nu se punea problema să rămână singură în cameră şi să ciulească urechea la cel mai mic zgomot suspect! Va petrece revelionul cu el. De altfel, Antonio Andreas şi hotelul lui nu mai aveau nici o importanță. întâlnindu-i privirea neliniştită, înțelese dintr-o dată că se mințea singură.

- Antonio, trebuie să facem ceva. Să-i întindem o capcană, în

cazul în care omul nostru invizibil ar încerca ceva în seara asta. Este ultima noastră şansă!

Bărbatul clătină din cap, descurajat.

-De ce? E în zadar. A câştigat partida. Prefer să mă resemnez, acum.

- Nu dispera! El ştie că vom fi acolo, în seara asta. Nu va încerca nimic în apartamentul meu câtă vreme va fi păzit de Ricardo.

- Stie precis că nu te voi lăsa să-ți petreci noaptea fără pază, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

Antonio măsura nervos camera, în lung şi-n lat.

-Si dacă Ricardo ar trebui să plece în grabă, fără să te anunțe? Să-l facem să creadă că Ricardo a părăsit postul, fără să te avertizeze! Dar el va fi ascuns în interior.

- Imposibil. Toată lumea ştie că Ricardo n-ar pleca niciodată fără să-mi spună un cuvânt, replică el ridicând din umeri. De altfel, ce pretext ar putea invoca?

- Am găsit.

- Hai, spune, ce idee ți-a venit?

Marti percepu o uşoară înviorare în glas şi surprinse o licărire de speranță în ochii lui negri.

- Soția lui aşteaptă un copil, nu-i aşa? Ar putea primi un mesaj că trebuie să meargă de urgență la ea, la spital!

Antonio surâse, regăsindu-şi energia.

- Si dacă ne-am eschiva în timpul cinei, ca să facem o plimbare la Puerto Plata? în seara de revelion, tot oraşul dansează în parc. Astfel, Ricardo nu va putea să mă avertizeze. îi va spune lui Carlos, în fața tuturor, apoi se va face că pleacă şi se va întoarce discret să se ascundă în apartamentul tău!

O privi întrebător pe Marti. Ea îi surâdea, încântată de viclenia lui. Dacă planul lor reuşea, n-ar mai pleca mâine, şi asta ar schimba totul! Avea chef s-o ia în brațe, s-o sărute şi s-o învârtească prin aer.

Trebuia să respecte regula jocului: Marti dorea ca relațiile lor să rămână platonice.

- Mulțumesc, Marti. Ești extraordinară! Chiar dacă planul nostru dă greş, nu-ți voi putea niciodată mulțumi destul!

Putea ea oare să ghicească tot ce-ar mai fi vrut el să-i spună? Ar fi vrut să-i spună mult mai multe, dar îşi interzisese să-i facă promisiuni pe care nu era sigur că le va putea ține. De altfel, chiar dacă şi-ar fi imaginat un viitor cu ea, cum ar fi putut o bostoniană autentică să se adapteze la viața de zi cu zi din Republica Dominicană? Nu, era imposibil! La naiba, cu toate aceste fantezii! Trebuia să fie realist! Ea va pleca mâine dimineață şi, chiar dacă planul le-ar reuşi, n-ar putea să-i ceară să rămână din foarte multe motive.

*
* *

Marti îşi simțea tensiunea din muşchi topindu-se sub duşul fierbinte. Migrena îi dispăruse după ce luase o aspirină şi, cu excepția cucuiului care îi decora fruntea, se simțea perfect. Se pregătea cu mare atenție, forțându-se să-şi ignore teama. Era ultima ei seară cu Antonio. Regreta că nu-şi adusese o rochie mai simplă, decât acest costum din mătase naturală brun-aurie. îi plăceau faldurile fustei şi jacheta cambrată, dar i se păreau prea sofisticate pentru seara aceasta. îşi aruncă neglijent pe umeri o eşarfă din muselină brodată şi verifică rezultatul în oglindă.

Pe hol se auzeau vocile lui Antonio şi Ricardo. încă o picătură de parfum la baza gâtului şi se îndreptă spre uşă.

Antonio purta un smoching albastru închis şi o cămaşă de mătase albă, brodată discret cu ivoar. Avea un farmec irezistibil de prinț colonial.

- Ești uluitoare, Marti!

Tânăra se simți roşind, citindu-i admirația din ochi. Prezența lui

Antonio o liniştea în mod ciudat. Totuşi nu se simţea în siguranţă. Cu siguranţă, nu era momentul să împărtăşească sentimentele care-i invadau sufletul... nici senzaţiile care i se rostogoleau prin vene.

-Mulţumesc, spuse ea cu un aer detaşat, scuturându-şi un fir de praf imaginar de pe mâneca jachetei. Sunt îmbrăcată cum se cuvine? îmi pare rău, dar nu mi-am adus nici o rochie de seară. Am uitat complet de revelion.

- Eşti perfectă! I-am explicat totul lui Ricardo. înainte de a pleca, îmi voi suna un prieten, care, douăzeci de minute mai târziu, îi va transmite telefonic un mesaj de la soţia sa. O urgenţă la spital. Ricardo îl va anunţa pe Carlos în văzul şi auzul tuturor, apoi se va ascunde în apartamentul tău.

- Crezi că va merge planul nostru, Antonio? întrebă ea neliniştită.

- Va fi un început minunat pentru noul an, Marti! Să mergem. Trebuie să mă arăt puţin, înainte de plecare.

Curtea interioară se transformase într-o imensă sală de dans în aer liber, împodobită cu baloane roşii, serpentine şi globuri argintii care se învârteau prin aer, pe deasupra capetelor oamenilor, ca nişte imenşi fulgi de zăpadă. Flori enorme din hârtie, pluteau pe suprafaţa piscinei, ca nişte nuferi uriaşi. Lumânări roşii în corole aurii ardeau pe fiecare masă, împrăştiind în noapte o lumină feerică.

Mulţimea începu să sosească. Pe scenă, orchestra cânta un potpuriu de muzică dominicană. Două mese lungi fuseseră rezervate personalului hotelului. Comesenii glumeau şi râdeau zgomotos, ca nişte vechi prieteni. Antonio o prezentă pe Marti fiecărei familii, înainte de a o invita să se aşeze între Carlos şi Miguel.

-Ai făcut o treabă grozavă, Miguel! i se adresă ea, arătându-i ornamentele din jur. E feeric.

Miguel îşi plecă, roşind, capul. Venise neînsoţit, remarcă Marti. I se părea ciudat că un bărbat tânăr, atât de seducător, să fie singur în

noaptea dintre ani. O privi pe furiş pe Angie, aşezată de cealaltă parte a mesei, şi se gândi din nou la misterioasa ei aluzie cu „clubul excluşilor”. îi reveni în minte şi replica ambiguă a lui Miguel. De ce să prefere Antonio ca managerii lui să rămână celibatari? Toți erau singuri: Antonio, Carlos, Angie şi Miguel. Doar Felipe era însurat. Marti o studie discret pe soția lui, care îi păru la fel de rezervată ca şi soțul ei.

Vocea lui Antonio îi întrerupse gândurile.

- I-am promis lui Marti că o duc în seara asta la Puerto Plata, ca să-i arăt parcul, îi spunea fratelui său. O să fac turul meselor, ocupă-te de ea până mă întorc.

Tânăra aruncă o privire spre toți cei care o înconjurau, dar nimeni nu părea interesat de spusele lui Antonio.

- Fratele meu e mereu gata să muncească, spuse Carlos surâzând, în timp ce Antonio pleca să-şi facă inspecția. Sunt mulțumit că te-a întâlnit. Compania unei femei îl poate ajuta să-şi mai schimbe ideile.

- Se pare că, totuşi, nu-i lipsesc admiratoarele, răspunse ea, roşind, încurcată de indiscreția lui.

- Antonio nu iese aproape deloc. De ani de zile nici măcar n-are timp să-şi facă o prietenă.

Marti râse prosteşte, ca să-şi ascundă surpriza.

- Ar fi trebuit să-l cucerească toate clientele voastre elegante, în bikini!

- Nu. Să stai la taclale cu clientele, face parte din munca noastră.

Marti se bucură în taină. Deci, nu era un nume în plus pe lista cuceririlor lui Antonio!

- Sunt fericit să vă văd împreună, continuă Carlos. Din păcate, circumstanțele au luat o întorsătură atât de neplăcută.
îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat azi. Mi-ar fi plăcut să pot să-

l ajut să-şi rezolve problemele, să punem capăt acestei încurcături.

Deci, Antonio îi spusese fratelui său ce-au pățit. Spera, din motive greu de explicat, că nu-i vorbise şi despre capcana lor. Antonio reapăru, aducând două farfurii pe care le luase de la bufet.

- După ce vom gusta din aceste languste, putem să plecăm, Marti.

*

* *

Jaguarul aluneca tăcut de-a lungul oceanului. Antonio îşi privea pasagera pe furiş. Tânăra înălță capul şi-i surprinse privirea. Uşor stânjenit, el tuşi ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi dreagă vocea şi-i arătă, pe plaja întunecată şi pustie, valuri fluorescente, luminate de razele lunii.

- Partea aceasta a insulei este numită Coasta de Chihlimbar.

Marti, pierdută în gândurile sale, nu reacționă deloc.

- I-ai vorbit lui Carlos despre planul nostru cu Ricardo?

- Da. Stie cât de neliniştit sunt şi ar fi pus un alt paznic. S-ar părea că te supără asta!

- O să-i spună lui Angie, care ar putea vorbi cu altcineva... şi tot aşa... iar mâine va trebui să plec, dacă nu funcționează capcana noastră... îi spuse ea reprimându-şi cu greu un geamăt.

Antonio îşi luă mâna de pe volan şi o aşeză pe umărul tinerei femei.

- Ascultă, Marti, nu ştiu dacă planul nostru va funcționa, dar nu putem să facem altceva, cel puțin în seara asta. Cel mai bine ar fi să uităm de toți şi de toate acum, şi să profităm de ultima noastră noapte. Voi nu aveți obiceiul să vă puneți o dorință la miezul nopții? Dorința noastră s-ar putea îndeplini...

- E vorba de o rezolvare, nu de o dorință! în sfârşit, cred că ai dreptate. E pentru prima dată, şi cu siguranță, ultima, când îmi petrec anul nou la Puerto Plata; de ce să nu-mi pun o dorință...?

După o scurtă tăcere, ea reluă:

- Carlos ştie că plec mâine?

Antonio o privi insistent. în ciuda întunericului, îi văzu îngrijorarea.

- Nu, nu ştie nimeni.

- De ce? îl cercetă ea, surâzându-i.

Bărbatul se mulțumi să ridice din umeri.

- Hai, spune-mi, te rog, insistă Marti.

- Nu voiam să se afle.

Antonio nu-şi dorea ca ea să plece, constată cu bucurie, dar şi cu oarecare amărăciune.

- De ce?

- Nu vreau să te sperii, Marti, dar avem de-a face cu un nebun. Povestea cu camionul nu-mi iese din minte. E nebun! Oricine ar fi el. Dacă ar şti că pleci mâine, în seara asta ar fi ultima lui şansă.

Marti simți cum frica îi strânge gâtul, ca într-o menghină. Cu greu mai reuşea să înghită.

- înțeleg, de-abia reuşi să spună.

- O să devin paranoic. Hai să uităm totul, de-acord? îi răspunse bărbatul, strângându-i brațul, încurajator.

Tânăra femeie îşi înălță capul, străduindu-se să ignore proasta dispoziție care punea stăpânire pe ea. Remarcă iluminația specială a oraşului doar când Antonio pătrunse pe Calle Separaccion...

- Iată *El Zocalo Centrale.* E, dacă vrei, Central Park-ul nostru.

- E magnific, exclamă Marti arătându-i chioşcul iluminat puternic, care se înălța semeț în mijlocul parcului.

Era un fel de capitel în stil baroc, cu două etaje, încercuit cu o dantelărie complicată din lemn sculptat. Acoperişul argintiu avea marginile întoarse în sus ca o pagodă birmană. în jur, lampadare cu globuri albe răspândeau în parc o lumină ireală.

Antonio parcă Jaguarul la capătul unei alei şi se aventură în mulțime.

Băieți şi fete, preocupați doar de ei înşişi, stăteau îmbrățişați în

întuneric, pe băncile risipite pe alei. Negri în vârstă, foarte demni pălăvrăgeau sub arborii de mango. Solemni, cu papion şi borsalină, păreau coborâţi dintr-un film vechi. Fetiţe cu flori de mătase împletite în codiţele zburlite, tropăiau în jurul părinţilor. Pe alei, vechi familii spaniole, în ţinută de mare gală, defilau braţ la braţ, ca la o paradă.

Negustori de îngheţată, îşi anunţau prezenţa agitându-şi clopoţelul tonetelor, în timp ce pe trotuarele din faţa barurilor se simţeau arome de rom şi lapte de cocos.

- Numeşti asta Central Park? Este exact opusul celui din New York! Acolo nu se aventurează nimeni după apusul soarelui, doar dacă nu vrea să fie prădat!

- Un oraş de şaizeci de mii de locuitori nu are nimic în comun cu New York-ul. Sunt două lumi diferite.

- E adevărat, pe insula voastră oamenii ştiu să râdă! în marile oraşe mulţimea nu zâmbeşte niciodată.

- Sunt săraci, dar fericiţi! trase concluzia Antonio râzând. Realitatea nu e nici pe departe atât de romantică! Pentru tine viaţa cotidiană din Puerto Plata ar fi plictisitoare.

- Poate... De când muncesc pentru Sunshine, am petrecut atât de mult timp în aglomeraţia marilor capitale, încât şi-au pierdut tot farmecul pentru mine. Chiar şi Bostonul mă deprimă uneori.

Antonio o studia discret. Să fi fost o conversaţie politicoasă sau un mesaj secret?

Ea se întorsese deja către un negustor de împletituri, instalat sub un lampadar, şi-i studia cu curiozitate marfa. Conversaţie politicoasă, decise el, dezamăgit.

Trei bărbaţi se năpustiră spre ei. în dorinţa de a o proteja, Antonio o luă după umeri şi o trase mai aproape. Când bărbaţii dispărură, alergându-se printre arbori, el continuă s-o ţină aproape, într-un gest care-i părea firesc.

- Să mergem să bem ceva, îi sugeră el, conducând-o spre o dugheană luminată.

Timp de mai bine de o oră, băură şampanie, flecărind, toropiţi de muzică şi de veselia din jur. Dansatorii, muzicienii şi plimbăreţii se învârteau în jurul lor. Ce ironie, gândea Marti. După o săptămână atât de agitată, nu-şi povesteau acum decât frivolităţi tulburătoare! Plecarea ei rămăsese suspendată undeva deasupra, ca un nor negru, aducător de furtună. în fond, de ce-ar vorbi despre lucruri importante? Jocurile erau făcute. îşi privi, în treacăt ceasul.

- E aproape miezul nopţii.

Fără să spună un cuvânt, el se ridică şi-i luă mâna. Această simplă atingere îi umplu inima de emoţie. Să fie şampania, sau Antonio? Ce întrebare idioată...

Chiar în momentul în care ajunseră în piaţă, au început să bată clopotele bisericii.

Miezul nopţii...

Mulţimea se săruta şi se îmbrăţişa râzând.

Marti îl privi pe Antonio în ochi.

- La mulţi ani, Antonio! îmi ştii dorinţa. E pentru tine şi Casa del Sol!

- La mulţi ani, Marti! murmură el îmbrăţişând-o.

Buzele sale dulci şi ferme îi căutară cu tandreţe gura. Apoi sărutul lui deveni mai pasionat, iar Marti îi răspunse cu aceeaşi intensitate. Mâinile lui Antonio alunecară pe spatele ei şi o atraseră spre el cu toată forţa. Mângâindu-i faţa, degetele i se rătăciră printre şuviţele atât de mătăsoase ale părului ei. Doborâtă de un vârtej de emoţii, Marti simţea că se sufocă, dar nu contau decât acest sărut şi corpul aceasta fierbinte, lipit de al ei.

îmbrăţişarea lor ar fi putut dura o eternitate, fără mulţimea care începuse să se mişte în jurul lor. Antonio se îndepărtă cu regret şi-şi lăsă mâna să alunece pe obrazul înfierbântat al lui Marti.

- Scuză-mă, cred că n-a fost tocmai platonic.

Ea îi surâse printr-o perdea de lacrimi.

- Nici eu n-am fost mai cuminte decât tine!

Antonio îi îndepărtă cu delicatețe o șuviță de pe frunte.

- Sunt nebun! Aş vrea să te am mereu lângă mine.

„Mereu... până mâine dimineață" se gândi, cu tristețe şi disperare Marti.

- De fapt, chiar trebuie să-ți ceri scuze... Plec mâine şi îmi faci mult mai dureroasă plecarea!

Antonio rămase tăcut. Nu putea să-i promită nimic. Doar atât ştia: nu voia ca ea să plece! însă duşmanul lui era victorios şi-i ruina viața. Ce să-i mai ofere lui Marti? Acest necunoscut reuşea să-l distrugă.

O privi cu nesaț: îi privi părul ciufulit de degetele lui, buzele înroşite de sărutul lui. Nu! Acest nebun nu poate să distrugă ce se născuse între ei!

- Marti, nu pot să-ți fac nici o promisiune pentru viitor. Dacă pierd Casa del Sol, nu voi avea nimic să-ți ofer.

Ea îl privi, consternată. Viitorul lui era deja trasat, ea nu avea loc în el, ştia asta! De altfel, nici nu avea intenția să se îngroape în această insulă... cel puțin aşa credea.

- Nu te înțeleg...

- Nici eu nu mă înțeleg. Singura mea certitudine este că, pe măsură ce trece timpul, te iubesc tot mai mult. Dacă am fi avut măcar mai mult timp... Vino, îi spuse, trăgând-o brusc din mulțime. Să nu mai pierdem nici măcar o secundă din ultima noastră seară.

Cuvintele sale o debusolară complet. în ciuda ambiguității lor, ele rezumau perfect ce simțea Marti cu adevărat. Oare chiar mai aveau o şansă? Atunci, de ce n-ar profita de fiecare clipă de fericire?

Capitolul 6

Cu o mână pe umărul lui Marti, Antonio conducea încet pe drumul de întoarcere. Ea se ghemuise mai aproape de el şi simţea cum corpul lui puternic şi fierbinte îi dădea o forţă inexplicabilă, de neînvins.

-Antonio, aş vrea să-mi amân plecarea!

- Imposibil, Marti! Doar dacă, printr-o minune, Ricardo l-a descoperit pe omul nostru.

Tânăra se simţea derutată, între frica teribilă care o împingea să fugă şi dorinţa irezistibilă să rămână să-l ajute. Ce-ar putea să i se întâmple omului acesta, care era mai neliniştit pentru siguranţa ei decât pentru propriul lui hotel?

în câteva zile, se îndrăgostise de Antonio Andreas. A fost de-ajuns doar o scânteie ca să se aprindă pentru el. Iar scânteile nu izbucnesc niciodată de două ori în acelaşi loc, îşi spuse, cu amărăciune.

Antonio îşi luă ochii de la drum şi se întoarse spre ea, acoperindu-i gâtul cu sărutări fierbinţi. La fel de fierbinţi ca şi pielea lui Marti, care ardea la atingerea buzelor lui.

Ajunşi la Casa del Sol, parcă Jaguarul în faţa recepţiei şi porniră spre locuinţa lui Marti. Ocoliră curtea interioară pe o alee întunecoasă care se înfunda în grădină. Din umbră, le apăru deodată în faţă o siluetă care se întorcea de la vilă. Marti îl simţi pe Antonio încordându-se ca un arc.

-Miguel! strigă el surprins. Ce-i cu tine pe-aici? Nu trebuia să supraveghezi spectacolul?

Marti încercă să studieze cu atenţie figura lui Miguel, blestemând întunericul care-i ascundea o parte din trăsături. Părea stânjenit.

- O clientă mi-a cerut s-o conduc. Ascultă Antonio, continuă el revoltat, trebuie să ştii ce vrei! Ne ceri să nu ne combinăm cu

clientele, dar, în acelaşi timp ne obligi să dansăm cu ele în fiecare seară! Nu e prima oară când o femeie îmi cere s-o însoţesc!

Antonio îşi continua drumul, neliniştit.

-Ai un minut, Marti? Aş vrea să dau o raită pe la bucătării, să-l întreb pe Felipe dacă e totul în regulă.

Se repezi spre restaurantul care era pe jumătate în întuneric şi împinse violent uşa bucătăriei. Marti surprinse o voce mânioasă de femeie. Un bărbat îi răspundea la fel de brutal în spaniolă. Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul, recunoscu ţinuta severă a lui Felipe. în acest moment, doamna Perez îi observa şi făcu un semn discret soţului său. Când Felipe se întoarse, pe figura sa nu se mai vedea nici o urmă de mânie.

- Antonio, domnişoară Winston, scuzaţi-mă, spuse, fulgerându-şi din priviri nevasta. Am început rău noul an. Cel puţin nu ne-am certat în public, adăugă, surâzând încurcat.

*

*   *

După acest incident se întoarseră la vila luminată cu ghirlande electrice unde locuia Marti. în timp ce urcau scările îl strânse brusc de mână.

- Antonio, spuse ea, e ceva pe uşă.

Recunoscu, îngrozită, păpuşa voodoo înţepenită cu un cuţit pe uşa apartamentului ei. Simţi o greaţă puternică şi picioarele i se înmuiară brusc. Trebui să se sprijine de umărul însoţitorului ei. Scara, pereţii, ghirlandele, totul se învârtea în jurul ei. Antonio se apropie şi smulse scârbit cuţitul. Păpuşa de paie căzu pe pământ cu un zgomot sec.

- E un cuţit de la bucătărie, spuse, examinându-l.

Lui Marti îi veni imediat în minte Felipe şi soţia sa, certându-se.

Antonio deschise uşa. Ricardo, instalat confortabil pe canapea, îi întâmpină zâmbind liniştitor. Schimbară câteva cuvinte în spaniolă,

apoi Antonio îi ceru să-i lase singuri.

Marti se prăbuşi pe canapea, incapabilă să mai spună ceva. Antonio se aşeză lângă ea şi o luă în brațe.

- Antonio, ce ai făcut prima dată cu păpuşa?

- Am închis-o la mine, într-un sertar.

- Oh, Dumnezeule. Acum, chiar că mi-e frică. Planul nostru a eşuat... doar fratele tău ştia unde se ascunde Ricardo!

Totul era clar, acum. Dar Antonio refuzase mereu să-l bănuiască pe fratele lui. Poate Carlos îi vorbise lui Angie sau altcuiva, despre capcana lor. Sau dacă n-o fi ghicit singur duşmanul lor. Un val gros se aşternu pe ochii ei, iar Marti se scufundă în uitare.

*

* *

O treziră două voci îndepărtate. O ceață groasă scăldă camera. Ca să-şi dea seama unde e, a trebuit să se uite atent în jur. Era întinsă pe pat, iar Antonio o ținea de mână. Lângă el era un necunoscut care o întrebă:

- Spuneți-mi numele dumneavoastră.

- Marti... Marti Winston, spuse, observându-i fața ridată care semăna cu aceea a tatălui său.

- Ştii unde eşti, Marti?

Dădu din cap şi privirea i se tulbură iar.

- în camera mea, la Casa del Sol.

- Ai leşinat, îi explică Antonio. L-am chemat pe doctorul Murphy, care îşi petrece vacanța în hotel.

- Ai primit o lovitură urâtă la cap, spuse doctorul, încercând s-o liniştească.

îşi atinse cucuiul şi o durere violentă îi traversă fruntea.

- M-am lovit de un parbriz.

Antonio îi povesti pe scurt accidentul.

- De ce nu mi-ai arătat fruntea? spuse îngrijorat. Te-aş fi dus la

spital.

- Nu a curs sânge. M-am gândit că nu e nimic grav.

- Nu e grav, o asigură doctorul. Ați avut o comoție. Vă veți vindeca singură. Ați leşinat după şoc?

- Nu, dar am avut impresia că plutesc prin aer.

- Când aveați această senzație privirea se tulbura?

- Da.

-Erați confuză, nu reuşeați să vă concentrați şi vă era greață, nu-i aşa?

Marti îl aprobă, dând din cap.

- Si cu siguranță, v-ați pierdut cunoştința. Aş vrea să ştiu pentru câtă vreme, spuse întorcându-se spre Antonio.

-Nu pot să vă răspund, n-am remarcat nici când s-a lovit de parbriz.

- In astfel de accidente, comoțiile cerebrale sunt frecvente. Din fericire, trec singure. Probabil că veți mai avea pierderi de cunoştință şi grețuri timp de câteva ore. Mâine după-amiază nu veți mai simți nimic şi într-o săptămână veți fi complet restabilită. Preveniți-vă, totuşi, doctorul, la întoarcere. O să vă facă o encefalogramă, ca să se asigure că nu aveți sechele. Când vă întoarceți acasă?

-Mâine, răspunse Antonio, în locul ei.

-Nici nu se pune problema! exclamă doctorul, încruntându-se. Cel puțin o săptămână, nu poate călători cu avionul. In cazul unei comoții cerebrale, trebuie evitate oscilațiile presiunii. Presurizarea avionului îi poate provoca leziuni permanente!

-Voi avea complicații? se alarmă Marti.

- Nu vă neliniştiți. Mâine, totul se va termina. Totuşi, ar fi bine să fim prudenți în noaptea asta, adăugă el întorcându-se spre Antonio. E bine să fie trezită din două în două ore şi să fie întrebată

cum se numeşte şi unde stă. Dacă nu reuşeşte să răspundă, mă chemaţi imediat.

- O s-o veghez chiar eu, îl asigură Antonio.

Pe culoar răsunau vocile puternice ale unui grup de turişti.

- Poate să meargă? întrebă Antonio. Aş prefera să-şi petreacă noaptea în apartamentul meu. E mult mai multă linişte.

- N-o să vă facă rău puţină mişcare în răcoarea nopţii, Marti, o asigură doctorul. Şi nu vă neliniştiţi, mâine nu veţi mai simţi nimic rău.

* * *

Antonio îşi puse mâna pe umărul ei.

- Spune-mi numele tău.

O rază de soare pătrundea printre jaluzele. Marti clipi de câteva ori şi se întoarse murmurând.

- Dacă îmi mai pui încă o dată întrebarea asta, voi suna la Sunshine să-i avertizez că hotelul Casa del Sol e condus de un medic.

- E Anul Nou! Birourile sunt închise.

Ea se ridică, protejându-şi ochii de soare.

- Pari epuizat. N-ai dormit deloc?

- Nu, dar am profitat ca să-mi termin rapoartele. Cum te simţi acum?

- Mi-ar fi mai bine dacă aş mai dormi un pic, răspunse ea trăgându-şi cearşeafurile peste cap.

* * *

Marti îşi ridică ochii din carte. Antonio apăruse în uşa salonului, cu părul ud, îmbrăcat într-un tricou alb şi blugi. Se întinse leneş.

- Nu m-am răzbunat trezindu-te din două în două ore, spuse el râzând. E trecut de ora patru. Acum, că suntem amândoi proaspeţi şi în formă, ce crezi despre evenimentele de ieri?

-Au fost atâtea, cu care vrei să începem? El îi mângâie mâna cu un aer absent.

Marti se strădui să-şi ignore inima, care iar o luase razna. Când o să-i spună care îi sunt bănuielile, precis nu va mai avea chef să-i mângâie mâna. Era foarte clar: Carlos e vinovatul!

-Ce ți-a spus ieri Ricardo?

-In timpul serii a auzit un zgomot, dar n-a văzut pe nimeni, când a întredeschis uşa. Nici măcar păpuşa n-a remarcat-o.

-Deci, duşmanul tău ştia că Ricardo e înăuntru!

El o fixă cu scepticism.

-Nu neapărat.

Antonio se încăpățâna să nu vadă cum stau, cu adevărat, lucrurile!

- Cineva a luat păpuşa din apartamentul meu. „Prietenul" nostru, desigur. N-a fost cine ştie ce pentru el, în raport cu ce a făcut înainte...

-Antonio, suspină Marti, Miguel, Angie sau Felipe au un set de chei al hotelului?

-Nu, de ce?

-Dar Carlos are unul, nu-i aşa?

-Să lăsăm asta. Ti-am spus deja că nu-l pot bănui pe fratele meu.

- Gândeşte-te puțin, îi spuse, nerăbdătoare. Carlos ne cunoaşte planul. Tot el este cel care ți-a împrumutat Jaguarul. Iar problemele tale au început acum doi ani, când Carlos s-a instalat la Casa del Sol. Nu-ți sare în ochi coincidența?

Antonio îi luă şi mâna cealaltă şi o privi drept în ochi.

-Marti, eşti sigură că te simți mai bine?

Tânăra îşi muşcă buza, ca să nu urle de furie.

-Mă simt perfect! Eşti liniştit? Atunci, ce spui de concluziile mele?

- Faptele sunt de necombătut. Carlos are un paspartu al hotelului, adevărat, dar, ca să intri la mine e nevoie de o cheie specială. Deci, nu are alte facilități decât alții ca să intre la mine. In ceea ce priveşte Jaguarul, este absolut normal să i-l împrumut: se ducea la Santiago, care este la o sută de kilometri, în timp ce noi mergeam pe plaja vecină.

Lui Marti nu-i venea să creadă ce auzea. Antonio îi demola punct, cu punct, întreaga teorie.

-De altfel, raționamentul tău are o mare lacună. Carlos n-are nici un motiv să ruineze Casa del Sol. Şi, dintr-un punct de vedere absolut egoist, ce s-ar întâmpla cu el dacă aş pierde hotelul? Ar sfârşi ca asistent într-un hotel de mâna a doua, unde n-ar primi nici măcar un sfert din salariul actual. Ascultă, Marti, continuă el cu blândețe, doctorul Murphy te-a prevenit că în următoarele zile vei fi un pic confuză.

Marti îşi plecă uşor privirea, o zăpăcise de tot. Totul coincidea în analiza ei, cu excepția faptului că fratele lui nu avea o cheie de rezervă... Ii împrumuta adesea Jaguarul... Nu avea mobil... Ea suferise o comoție. Clar ca bună ziua; surâse cu amărăciune şi oarecum ironic.

* * *

Restaurantul Alcazar era mai aglomerat decât de obicei. După ce le-a găsit o masă liberă într-un colț mai retras, ospătarul le luă comanda şi le aduse o sticlă de riesling rece. Marti luă o gură de vin.

- Ce-o să facem, fiindcă trebuie să mă suporți încă o săptămână? îl întrebă, într-un târziu.

-Nu mă plâng că trebuie să te mai „suport”, îi răspunse cu un surâs fermecător. Sunt doar neliniştit pentru siguranța ta. Cred că îți doreşti să scapi cât mai repede de acest coşmar, nu-i aşa?

-Nu este atât de simplu. Cât mi-aş dori să fiu o fatalistă şi să mă

pot lăsa în seama voinței divine!

Sosirea lui Ricardo, cu fața toată numai zâmbete, îi întrerupse. Schimbă câteva cuvinte cu Antonio, care se ridică, în final, şi-i strânse cu căldură mâna.

- Soția lui tocmai a adus pe lume primul lor copil. Un bebeluş la început de an e un semn bun, la noi!

- Sper, avem nevoie de noroc! Se duce la spital?

- Da, i-am dat câteva zile de concediu. Le merită pe deplin. Iți voi găsi un alt înger păzitor. Apropo, ai accepta să te instalezi în apartamentul meu? o întrebă cu oarecare dezinvoltură, ca să-şi ascundă timiditatea.

Marti îl privi stupefiată. Oare îşi dădea seama ce propunere îi face? Se simțea din nou derutată. Relațiile sale cu Antonio depăşiseră cu mult limitele pe care ea şi le fixase.

- Tu hotărăşti, continuă el. Voi dormi pe canapea, dacă asta te poate linişti! Dar aş fi mult mai liniştit dacă te-aş şti aproape de mine!

Marti îşi aduse aminte de păpuşa înfiptă în uşa ei şi se cutremură din nou!

- Cei de la Sunshine m-ar concedia dacă ar afla că locuim împreună!

- Nu vor descoperi niciodată.

Marti îşi mască emoția cu un surâs.

- Atunci, e vorba de puritanismul meu bostonian, care mă face să mă simt vinovată.

- Consideră propunerea mea ca un gest de milă creştină, îi sugeră Antonio.

- Bun, dacă vrei să treci drept un bun samaritean, accept.

- Perfect! exclamă el surâzând uşurat. Iți mutăm bagajele după cină.

- Sper să fiu în siguranță, aici, glumi Marti, ca să-şi ascundă jena, când Angonio încuie uşa apartamentului.

- Va fi foarte bine, murmură el, cu un aer poznaş, îmbrățişând-o. E minunat, nu-i aşa?

Marti înțepeni, regretând deja că acceptase să-l urmeze. Era contra principiilor sale şi a regulamentului de la Sunshine. El îi dădu drumul râzând şi se aplecă s-o sărute uşor pe obraz.

- N-ai de ce să te temi, Marti! Iți duc valizele în cameră şi îmi instalez patul pe canapea.

Tânăra femeie se aşeză într-un fotoliu. Reilley îşi aşeză capul pe genunchii ei, ca şi cum ar păzi-o. Antonio se întoarse şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat.

- Vrei să bei ceva? întrebă, punându-şi un pahar de coniac.

Ea refuză, clătinându-şi capul.

- Ştii, Marti, nu-mi iese păpuşa aceea din minte. Cuțitul venea de la bucătărie. Sunt sigur de asta!

- Il bănuieşti pe Felipe?

- Dacă el e vinvoatul, nu cred că ar face o aşa mare imprudență! Doar dacă nu este un şiretlic psihologic, îi spuse trecându-şi mâna prin păr. Nu ştiu ce să mai cred. Oricine ar fi putut folosi un cuțit de la bucătărie. De altfel, mă întreb de ce Miguel hoinărea prin partea aceea. Trebuia să rămână în curtea interioară până la sfârşitul serii. Chiar a condus o clientă mai îndrăzneață sau el e cel care a înfipt păpuşa în uşă?

Marti nu-l bănuise niciodată pe Miguel. Ii păruse foarte nervos, dar crezuse că era vorba de reproşurile lui Antonio.

- Ne învârtim în cerc, continuă acesta. Trebuie să eliminăm suspecții. Mâine vom merge la Puerto Plata prevenind doar pe unul dinte ei, înainte de a pleca.

- Si dacă va vorbi cu ceilalți?

-Felipe e închis în el însuşi, nu vorbeşte niciodată cu nimeni. In ceea ce-i priveşte pe Ange şi pe Miguel, nu sunt prea apropiați.

- Uiți „clubul” acela al lor, al „excluşilor”?

- Ce club?

- Acum câteva zile, Angie a făcut aluzie la asta în timp ce vorbeam despre relațiile ei cu Carlos...

Marti se întrerupse, remarcând iritarea care începea să-l cuprindă pe Antonio.

- Nu înțeleg, replică el sec, Angie şi Miguel nu au nimic în comun!

Stupefiată de violența reacției lui, Marti nu mai insistă. Ii ascundea ceva, dar nu era pregătită pentru o dispută.

-Atunci, care e suspectul pe care l-ai ales?

Ii surâse călduros şi se aşeză lângă ea.

-Aveam intenția să-ți ofer o amintire din țara mea. Aproape de fortăreața de la Puerto Plata, se află un muzeu al chihlimbarului cu un foarte bun bijutier.

Când Marti încercă să protesteze, Antonio o opri punându-i un deget pe buze.

- De acord, voi merge măcar să văd muzeul. Dar cu cine începem?

- Cu Ange. O să-i ceri părerea despre bijuteriile de chihlimbar.

-Aşa vom face, dar îmi e foarte greu s-o bănuiesc pe Angie.

-Şi mie, dar trebuie să acționăm în loc să aşteptăm să fim din nou victimele unei noi acțiuni a necunoscutului nostru. Vom vorbi din nou mâine, spuse ridicându-se.

Când atinse din greşeală mâna lui Marti, îl cuprinse o irezistibilă dorință s-o îmbrățişeze; dar se abținu, ca să nu-şi încalce promisiunea.

- Noapte bună, îi spuse, privind-o cum închide uşa camerei.

Işi aranjă patul pe canapea şi îmbrăcă o pijama de bumbac, simțind-o pe Marti dincolo de peretele de bambus, dureros de aproape...

- Noapte bună, Antonio, îi ură ea, alunecând între cearşafurile răcoroase. Auzi câteva bătăi în uşa dormitorului.

-Am uitat să-mi iau perna. Pot să intru, Marti?

Indiscretă, o rază de lună se strecurase printre jaluzelele întredeschise şi se pierdea în părul tinerei femei. Era irezistibilă, cum stătea pe marginea patului, învăluită într-o cămaşă de noapte diafană. Nu se dădu într-o parte când Antonio întinse mâna să-şi ia perna.

-Noapte bună, Antonio, murmură ea din nou.

Dulceața din glasul ei spunea mai mult decât cuvintele, mult mai mult. Antonio o sărută cu tandrețe pe frunte. Il înnebunea... Nebun de dorință...

Mâna sa alunecă cu gingăşie pe brațul femeii. Ii mângâie umerii goi şi-i netezi părul lung, mătăsos. Marti tresări, înfiorată. Când perna căzu pe podea, mâinile ei căutară pe dibuite pieptul bărbatului. El îi respira parfumul delicat, îi şopti numele la ureche, şi îşi lăsă apoi buzele să alerge până la gura ei fierbinte, care se oferi ca o floare deschisă. Sărutările lor se intensificară, deveniră mai apăsate, mai pasionate. Marti îşi simți degetele, parcă animate de dorință, cum alergau pe corpul lui Antonio, pe muşchii umerilor săi, pe bustul său.

Deodată, el se opri şi o privi lung.

- Marti, ce îți doreşti?

Ce voia? Fiecare părticică a corpului ei nu aspira decât la un singur lucru: să aparțină acestui bărbat.

- Rămâi, murmură ea.

Ea îi simți degetele agile jucându-se cu nasturii cămăşii ei de noapte. Ochii lui se aburiră de dorință când îi dezgoli umerii. Cămaşa îi alunecă până în talie, lăsându-i sânii goi. Antonio se aplecă şi-i acoperi de sărutări, turnând un nou val de dorință prin venele lui Marti. Ultimul nasture cedă, iar cămaşa îi căzu, lăsându-i talia fină descoperită, la fel şi gambele-i suple. Ea îşi plecă, uşor jenată, privirea. într-o clipă, pijamaua lui Antonio ajunse jos.

Bărbatul şi-o apropie tot mai mult şi continuă s-o ameţească pe Marti, cu sărutări din ce în ce mai îndrăzneţe. O luă în braţe şi o întinse pe pat. Corpurile lor se ondulau ca două valuri armonioase. Marti i se abandonă cu o nerăbdare şi o dorinţă de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă.

Ore întregi se căutară, se îmbătară, se descoperiră şi se contopiră unul în celălalt, într-un neant voluptuos în care prezentul se confundă cu viitorul.

- Mă înnebuneşti, Marti...

*

*   *

Un delicios miros de cafea o trezi pe Marti. îl zări imediat pe Antonio aducându-i un platou apetisant.

- Ador micul dejun în pat, spuse întinzându-se leneş. Din păcate, la Boston nu are cine să mi-l aducă.

Bărbatul puse platoul lângă pat şi se aplecă s-o sărute.

- Ce minunat e să te trezesc, tot aşa a fost să dorm cu tine! îi spuse în timp ce o acoperea de sărutări tandre. Marti, nu-ţi poţi imagina ce fericit sunt cu tine!

- Vezi, ar trebui să mulţumeşti încăpăţânării mele!

- In ţara mea, femeile se supun bărbaţilor, glumi Angonio, surâzând.

Marti, în schimb, nu zâmbi.

- Uitasem că sunt o străină, îţi mulţumesc că mi-ai amintit!

- Iartă-mă, iubito, voiam doar să te tachinez. Prefer să glumesc, decât să mă gândesc că într-o zi vei pleca la Boston. Imi e foarte greu să-mi imaginez viitorul câtă vreme toate aceste probleme nu s-au rezolvat.

- Atunci, mulţumeşte-te cu prezentul!

- De fiecare dată când mă gândesc la viitor, mă văd trăind cu tine.

-Nu aştept nici o promisiune! Sunt în patul tău pentru că am vrut-o la fel de mult ca şi tine. Nu-mi fac nici o iluzie!

După o lungă tăcere stânjenitoare, Antonio îşi aşeză mâna pe umărul ei, încercând să risipească tensiunea creată de ultimele ei cuvinte.

- Să sperăm că planul nostru va reuşi. După micul dejun vei merge să stai la taclale cu Ange.

- Fă-mi o favoare, Antonio. Incetează să-i mai spui Ange. E oribil.

- Regret, o fac din obişnuință. Nu înseamnă nimic altceva, Marti. In schimb, tu însemni totul pentru mine.

Capitolul 1

Antonio îşi parcă Jaguarul pe o străduță pavată, alături de fortăreața San Felipe.

- Iată Muzeul Chihlimbarului, îi spuse arătându-i o clădire veche, din piatră roşcată. Mergem mai întâi să vizităm muzeul, pentru cultura ta generală, şi după aceea ne vom duce la bijutier.

- Nu trebuie să-mi oferi nimic! protestă Marti vehement.

- Vreau să ne simțim bine. Si ce poate fi mai plăcut decât să-ți faci cadouri? Urmează-mă, te rog, îți voi fi ghid. Ce ştii despre chihlimbar? o întrebă, în timp ce urcau o scară veche, cu treptele tocite.

- E o piatră semiprețioasă de culoarea ambrei. Asta e tot ce mi-a spus Angie mai devreme.

- Fals. Este o răşină de arbore fosilizat, care este şlefuită ca pietrele prețioase. Priveşte-l pe acesta.

Marti se apropie de vitrina pe care i-o arătase. O lampă mică, albă, lumina o bucată translucidă de chihlimbar, aşezată pe un soclu. Zări o şopârlă minusculă închisă în piatra transparentă.

- Nu-i o şopârlă adevărată, nu-i aşa?

- Ba da! A fost prinsă în timp ce răşina curgea din copac. Conservări atât de frumoase sunt rare şi dau o valoare mai mare chihlimbarului. Priveşte-o pe aceasta, e albastră. O culoare rară, care face să crească valoarea pietrei.

Mână în mână, făcură turul muzeului, sub supravegherea somnolentă a gardianului. Apoi coborâră la parter, ca să privească vitrinele bijutierului.

- Unde este señor Ortiz? întrebă Antonio un angajat.

Un bărbat scund, plinuț, apăru din spatele prăvăliei şi-l salută surâzând pe Antonio.

- Vă prezint o prietenă, domnişoara Winston. Aş vrea să-i ofer o piesă drăguță din chihlimbar.

Cu un zâmbet şi mai larg pe buze, señor Ortiz se grăbi într-un colț al camerei, în spatele unei vitrine. întinse o bucată de catifea pe tejghea şi deschise un mic seif. Răscoli într-o cutie, printre bucăți de hârtie din mătase pliată, apoi, găsind ceea ce căutase şi aşeză cu delicatețe pe catifea, un inel.

- Adesea, chihlimbarul are culoarea coniacului, murmură Antonio la urechea lui Marti.

- E superbă, spuse ea luând inelul în mână.

Piesa avea culoarea părului lui Marti. în mijloc era de un albastru indigo. O frunză minusculă, conservată perfect, strălucea în lumină.

- Este cea mai frumoasă piesă pe care o am, le mărturisi mândru señor Ortiz. Priviți finețea frunzuliței incluse.

- E magnifică, spuse Marti întorcându-se către Antonio. Dar nu pot primi un astfel de cadou.

- îți place?

- Da, dar...

- îl luăm, se adresă Antonio bijutierului, ca să scurteze protestele lui Marti.

Domnul Ortiz se grăbi să-i pună inelul în deget, admirându-i sclipirile în lumină.

- Perfect, declară el încântat.

- Vă rog să-mi trimiteți factura, îşi luă rămas-bun surâzând, înainte de a pleca.

- în dimineața asta mi-ai spus că nu ți-a adus nimeni micul dejun la pat, până acum, îi zise în treacăt Antonio, îndreptându-se spre maşină.

- Te-am chestionat eu despre viața ta particulară? replică Marti, ghicindu-i curiozitatea.

- Nu trebuie să mă interoghezi, ți-a spus deja Carlos. E acelaşi lucru. De cinci ani, sunt singur. Dar tu, poate că ai un prieten la Boston.

- Nu am. Sunt mereu în călătorii, şi mi-am impus ca regulă precisă să nu mă ataşez de nimeni nici în străinătate. Regulă pe care am încălcat-o pentru prima dată.

- Sunt teribil de încântat că ai făcut-o, spuse bărbatul luându-i mâna. Eşti hotărâtă să lucrezi mult timp pentru Sunshine?

Viitorul era un subiect pe care Marti ar fi preferat să-l ocolească, mai ales când Antonio se juca astfel cu mâna ei.

- Nu-mi fac niciodată planuri.

- Ti-ar plăcea să vizitezi Santo Domingo?

- Da, dacă voi avea timp.

- De fapt... mi-ar plăcea să-mi cunoşti şi restul familiei.

Ce voia să spună Angie? îi întâlnise familia, şi, în mod evident, señorita Andreas n-o plăcuse. „Nu-ți face iluzii" îşi spuse Marti, derutată.

- Vom merge la Santo Domingo când nu vei mai avea probleme la Casa del Sol.

*

* *

Marti se aşeză confortabil într-un colț al canapelei şi luă din mâna lui Antonio paharul de coniac pe care acesta i-l oferea. Privi băutura în lumina lampadarului, apoi îşi privi inelul.

- Ai avut dreptate, Antonio, chihlimbarul are culoarea coniacului. Am petrecut o zi minunată, şi nu numai datorită cadoului tău.

- Mi-ar plăcea ca toate zilele noastre să fie la fel de plăcute!

Aşezată alături de el, în brațele lui, Marti se simțea transportată într-o lume magică, fără pericole şi fără duşmani. Işi impuse cu greu să revină la realitate şi la problemele lor.

- Planul nostru nu a prea avut succes, astăzi.

- Nu, dar trebuie să păstrăm aceeaşi strategie, sperând că vinovatul va cădea în capcană mai devreme sau mai târziu. De altfel, Angie nu e încă în afară de orice bănuială. Până când nu avem proba clară a inocenței fiecăruia dintre ei, sunt toți suspecți, în continuare.

Marti îl aprobă, gânditoare.

- Pe cine testăm mâine?

- O să-i cer lui Miguel să ne pregătească echipamentul de scufundări submarine, ca să mergem la bariera de corali. Nu suntem obligați să ne scufundăm, ca să verificăm dacă echipamentul funcționează. E suficient să încercăm detentorul şi buteliile aproape de mal.

-Atunci, cred că e o idee care-mi place. Intotdeauna am visat să fac scufundări submarine!

- Oh, credeam că ai făcut deja! Miguel nu are dreptul să lase un începător fără cel puțin o lecție preliminară. Intr-un cuvânt, el va vedea imediat că n-ai nici un fel de experiență. O să-i cer să-ți dea o lecție mâine dimineață si vom plonja luni. Dar, între timp, cred că avem altceva de făcut, acum, spuse bărbatul, punând stăpânire pe buzele ei.

*
* *

Marti se strecură leneşă din brațele lui Antonio şi-i aruncă o privire poznaşă.

- Dacă vom continua în felul acesta, nu vom prinde niciodată pe nimeni. Ar fi suficient pentru cineva să ne urmărească în pat, ca să scape de amândoi în acelaşi timp.

- Promit să fiu cuminte cel puțin... o jumătate de oră.

- La ce oră este lecția cu Miguel?

- Pare să nu te înspăimânte ideea să fii la cheremul celui de-al doilea suspect, la o adâncime de trei metri...

- O să fii în preajmă, nu-i aşa?

- Da, cu siguranță. Chiar dacă Miguel e ‚Jack Spintecătorul" nostru, la piscină e prea multă lume ca să încerce ceva. Pune-ți, te rog un costum de baie, n-aş vrea ca hotelul meu să devină celebru pentru nudiştii lui.

.
* *

-Ați mai făcut scufundări? o întrebă Miguel.

-Da, în Statele Unite, minți Marti.

-Atunci, să trecem la ceea ce e mai important: respirația. Nu pot să vă arăt totul în piscină. Fiindcă sunteți deja obișnuită cu echipamentul, Antonio vă va explica detaliile.

- Nu vreau decât să se adapteze cu funcționarea echipamentului sub apă, îi explică Antonio, foarte atent.

- Vei folosi o butelie cu doi metri cubi de aer comprimat. Este mai mică și mai ușoară decât cea a lui Antonio. Femeile folosesc mai puțin aer decât bărbații. Este aer suficient pentru o oră în apă. Acesta este detonatorul, cu el se reglează presiunea aerului comprimat. Legat de butelie, îți permite să respiri. Iată centura de siguranță și vesta. Iți servesc să-ți dozezi plutirea. Dacă sunt probleme, deschideți centura și o lăsați să cadă, veți urca imediat la suprafață. Am reglat presiunea aerului și greutatea centurii pentru apa din piscină. In ocean vor fi diferite. O să vă ajute să le reglați acolo, Antonio. Să începem echiparea.

Marti își înfășură centura în jurul taliei. Miguel o ajută să-și pună vesta și să-și atașeze butelia.

- Ce grea e! spuse Marti simțindu-i greutatea.

- Cântărește în jur de opt kilograme, dar n-o veți mai simți în apă. Puneți-vă masca. Când veți fi în apă, rămâneți așezată pe fundul piscinei câteva minute ca să vă obișnuiți să respirați, apoi încercați să înotați.

Marti se lăsă să alunece în piscină. In timp ce se scufunda, zgomotele se estompau și nu mai auzi curând decât propria respirație. Inspiră cu detentorul, iar aerul ieșea normal. Ii era greu să-și imagineze că respira sub apă.

* *

Marti puse încet receptorul în furcă. Spaima pe care începuse s-o simtă în timpul discuției cu patronul ei, îi strângea acum gâtul. Sperase că se va descurca ușor cu el dacă îi va spune despre comoția

pe care o suferise, dar Mark profitase de asta ca să-i încredinţeze o altă misiune. El insistase ca ea să stabilească o întâlnire cu Jose Ines, managerul clubului Tortuga, cât mai repede posibil. Această grabă o nelinişte pe Marti. Cum va reacţiona Antonio?

* *

-Nu ştiu ce se întâmplă, Antonio. E foarte posibil ca patronul clubului Tortuga să le fi făcut vreo propunere.

Antonio, negru de supărare, îşi turnă cafea în ceaşcă şi începu să învârtă linguriţa mecanic, parcă fără să-şi dea seama ce face.

- Nu trebuie să te laşi doborât, Antonio, încercă ea să-l liniştească. Sunshine primeşte frecvent propuneri de la hoteluri. Mark mi-a cerut să merg să văd dacă clubul Tortuga merită sau nu interesul lor. Nu cred să aibă legătură cu problemele de la Casa del Sol.

-Ce coincidenţă, nu crezi! Sunshine îmi trimite un inspector şi, din întâmplare, caută un alt hotel în aceeaşi regiune.

- Nu esste pentru prima dată când Sunshine îşi asigură serviciile mai multor hoteluri în aceeaşi zonă.

- Poate... Dar, din întâmplare, este tocmai clubul Tortuga, condus de Jose Ines care, tot din întâmplare a aflat de la cumnatul său despre situaţia critică în care se află Casa del Sol.

Marti îi strânse uşor mâna lui Antonio.

-Trebuie să mă pregătesc. Jose m-a invitat la dejun.

-Te conduc.

-Aş prefera s-o facă altcineva. Dacă Jose mă vede cu tine nu va mai fi aşa de deschis discuţiilor.

- Dar ştie că eşti în misiune la Casa del Sol.

- Dar nu ştie că ai ales să-mi fii înger păzitor, replică ea cu un surâs maliţios.

- O să trimit pe cineva de încredere să te conducă.

.
* *

- Sunteți foarte bine organizat, senor Ines, îi spuse bărbatului scund şi îndesat care o însoțea în grădină. Camerele sunt plăcute şi am apreciat cu adevărat acest prânz delicios.

Jose, flatat, se înclină ceremonios. Capul său chel strălucea în soare.

- Mi-ar plăcea mult să lucrez cu Sunshine.

- Nu eu sunt cea care hotărăşte asta. Eu nu voi face altceva decât să transmit impresia mea generală...

- Raportul dumneavoastră va fi favorabil? insistă el.

- Bineînțeles. Datorită creşterii cererilor pentru Caraibe, Sunshine va lua cu siguranță în considerare oferta dumneavoastră.

- Să lucrez în colaborare cu o companie americană, va fi o noutate pentru mine. Proprietarul mi-a promis o primă importantă dacă îi cresc cifra de afaceri.

Marti îşi plecă, gânditoare, capul. Până unde ar fi fost gata să meargă ca să-şi atingă scopul?

- Domnişoara Winston, continuă acesta cu oarecare ezitare în glas, scopul meu nu este să fac rău Casei del Sol. Singurul meu interes este să cresc beneficiile clubului Tortuga.

- Vă înțeleg, senor Ines.

Jose îşi şterse sudoarea care-i acoperise brusc fruntea. Părea a fi foarte încurcat.

- N-am crezut niciodată povestea aceea şi nu acesta este motivul pentru care am părăsit Casa del Sol.

Marti se strădui să nu-şi trădeze surprinderea, felicitându-se că îşi luase ochelarii de soare. La ce poveste putea să facă aluzie?

- Nu iau bârfele în serios, îl asigură ea.

- Francisco Andreas era cel mai bun prieten al meu, continuă el, mai uşurat. Moartea sa tragică m-a tulburat profund, s-au făcut tot felul de presupuneri...

- înțeleg, îl compătimi Marti, simulând simpatie.

Perplexă, ezita să-i mai pună întrebări, până când un tânăr salariat îi întrerupse.

- Sunt chemat în exterior, se scuză Jose. Vreți să așteptați?

- Nu, e suficient. Mi-ați dat toate informațiile necesare. Nu vreau să vă mai rețin. Mulțumesc încă o dată pentru dejunul delicios.

* *

Pe drumul de întoarcere Marti nu încetă să se gândească la aluzia ciudată a lui Jose. Asupra morții tatălui lui Antonio plana un mister! îndată ce va sosi la Casa del Sol, îl va întreba pe Antonio despre ce este vorba. în culmea agitației, își tot mușca buza, sperând că această poveste nu-l va irita prea tare.

La bungalou o așteptau, pe masă, câteva rânduri din partea lui Antonio. „Sunt la Sosua, probleme la Eduardo. Te sărut, Antonio. P.S. Pentru mâine, am rezervat o barcă pentru scufundări."

Trase pe ea un costum de baie și rochia de plajă. Nu avea răbdare să aștepte întoarcerea lui Antonio. Cuvintele lui Jose conțineau o informație, era obsedată de asta. Moartea lui Francisco Andreas, începutul problemelor de la Casa del Sol, totul coincidea... Dar unde să găsească răspunsul? Carlos i-ar fi spus fratelui său si ea nu voia ca Antonio să afle că iscodea în lipsa lui. Nu-l cunoștea destul pe Miguel si nici Felipe n-ar fi divulgat nimic. Nu rămânea decât Angie. Marti se grăbi spre agenția de voiaj.

-Ai timp de-o cafea, Angie?

Frumoasa blondă aruncă o privire teancului de hârtii de pe birou și surâse.

- De ce nu, m-ar înveseli un pic. Dar pe căldura asta, aș lua mai degrabă o limonadă rece. Alicia, îi ceru asistentei sale, mă înlocuiești pentru o oră?

Fetele îl găsiră pe Felipe la barul piscinei.

- Cu ce să vă servesc, domnișoarelor? O limonadă cu gheață?

- Ai ghicit, Felipe, spuse Marti. Tocmai m-am întors de la clubul

Tortuga, unde l-am întâlnit pe cumnatul tău.

Felipe nu a avut nici o reacție.

- Ce inel frumos ai! exclamă Angie, arătând inelul lui Marti. Este un cadou de la Antonio?

- Da, răspunse ea uşor jenată.

- Chiar e frumos... De fapt, ce-ai căutat la clubul Tortuga?

- Sunshine m-a trimis să arunc o privire asupra hotelului.

- Au în vedere clubul? întrebă Angie curioasă.

- Nu s-a hotărât nimic, încă... Ce crezi despre Jose Iñes? Trebuie să-mi transmit raportul şi m-am gândit că ai putea să mă ajuți, fiindcă ai lucrat deja cu el...

- Jose nu s-a ocupat niciodată de agenția de voiaj, răspunse cu diplomație, Angie. Un băiat le aduse limonadele.

- A făcut aluzie la moartea lui señor Andreas.

Angie o studie cu coada ochiului, înainte să-i răspundă.

- Si ce ți-a spus?

- A vorbit despre nişte zvonuri...

- Sunt prostii Marti, uită de ele!

Marti deveni din ce în ce mai curioasă. Ce se întâmpla în acest hotel? O conspirație a tăcerii? După o săptămână la Casa del Sol, nimeni nu-i vorbise despre moartea lui Francisco Andreas.

- Angie, spuse cu un glas cât mai convingător, trebuie să ştiu. Problemele lui Antonio au început după moartea tatălui său, nu-i aşa?

- întreabă-l pe el. Nici un salariat nu-ți va spune nimic.

- Am vrut să-i vorbesc, dar este plecat la Sosua pentru toată ziua. Explică-mi, măcar, motivele acestei tăceri misterioase.

- A circulat un zvon ridicol şi meschin. Nici măcar nu ştiu cine a fost autorul lui. Această întâmplare era insuportabilă pentru Antonio şi pentru familia lui. Mai târziu, moartea tatălui său a devenit subit tabu, interzis cu desăvârşire!

- Dacă este atât de dureros pentru Antonio, aş prefera să-mi explici tu totul, o rugă insistent Marti.

Angie luă o gură de limonadă şi o privi gânditoare.

- De acord, dar Antonio o să fie furios pe mine.

îşi aruncă pletele blonde pe spate şi îşi roti rapid ochii în jur. Nu le auzea nimeni.

- Domnul Andreas avea tot mai des nişte stări rele, nişte indispoziţii. Antonio a reuşit să-l convingă să-şi facă un control într-un spital din Santiago. L-a însoţit şi, pentru că analizele ar fi durat mai multe zile, s-au dus la un hotel. Şi-a luat fiecare câte o cameră la etajul al optulea. Tatăl său a căzut de la balcon.

îngrozită, Marti îşi stăpâni cu greu un strigăt de groază.

- E teribil! A avut o ameţeală?

- Aşa s-a descoperit la autopsie. Dar un zvon a pretins că Antonio l-ar fi împins. Ori, când a avut loc accidentul, el era în camera lui, la celălalt capăt al culoarului. L-a anunţat un angajat al hotelului.

- Cine a împrăştiat acest zvon?

- Nu se ştie. Se spunea că Antonio şi-ar fi ucis tatăl ca să moştenească hotelul. Se mai spunea că ar fi avut loc o dispută violentă între cei doi, înainte.

Angie se opri brusc şi privi nervos în jurul ei, ca şi cum ar fi regretat că vorbise prea mult. Marti s-a cutremurat, îngrozită.

- Se certau adesea?

- îl cunoşti pe Antonio. Este impulsiv. Si tatăl lui se ambala foarte uşor. Când nu erau de acord, se certau, dar cei doi se adorau, pur şi simplu. E ridicol să crezi o astfel de poveste.

- Nu s-a făcut o anchetă? întrebă nervoasă Marti.

- Poliţia l-a anchetat pe Antonio şi pe toţi cei care aveau camera la acelaşi etaj. Dar nu s-a luat nici o măsură.

- Si chiar nu se ştie cine este autorul acestui zvon?

- Ce contează, nimeni nu l-a crezut.

-Jose mi-a spus că el nu credea asta. Ce părere ai?

- Nu-l cunosc destul, ca să-ţi răspund.

- Cum a reacționat familia lui Antonio? Când îți moare cineva foarte drag, ai adesea tendința să găsești un țap ispășitor.

- N-am discutat niciodată cu Carlos. El a sosit după accidentul tatălui său. în ceea ce o privește pe señora Andreas, nu i-am vorbit niciodată despre asta.

Marti era amețită.

- Mulțumesc, Angie, m-ai ajutat mult.

întoarsă în bungalou, Marti își turnă un pahar de vin alb ca să se calmeze. Era pradă unei confuzii totale.

Luă o foaie de hârtie și un stilou de pe biroul lui Antonio, apoi se instală într-un fotoliu. Poate că dacă ar aşterne pe hârtie toate posibilitățile, unul dintre nume i-ar sări în ochi.

începu cu Miguel, apoi îi tăie imediat numele; această poveste nu-l privea.

Felipe. Antonio o asigurase că era cel mai bun intendent de pe insulă. Dacă ar fi crezut zvonurile, n-ar fi ezitat să lucreze pentru cumnatul lui la clubul Tortuga.

Jose. Era singurul care a avut de profitat după moartea lui Francisco Andreas, pentru că părăsind Casa del Sol a devenit director al clubului Tortuga. Dar Antonio era sigur că vinovatul lucrează la Casa del Sol. Poate că avea un complice. Puse un semn de întrebare în dreptul numelui său, apoi reveni la cumnatul lui, Felipe, și puse și acolo un semn de întrebare.

Angie, scrise mai jos. Caută, poate, să se răzbune pentru despărțirea de Antonio? Nu, Angie nu era ranchiunoasă şi-l iubea sincer pe Carlos.

Carlos. După părerea fratelui său, n-ar fi avut nici un motiv s-o facă. Doar dacă nu-l bănuia pe Antonio că l-ar fi ucis pe tatăl lor. Marti se afundă în fotoliu. Ajunsese la perioada când doamna Andreas părăsise Puerto Plata. De altfel, de ce a plecat? încercă să-și amintească explicațiile lui Antonio. Toți prietenii familiei locuiau la Santo Domingo. Nu era singurul motiv. Ca și Carlos, îl suspecta pe

Antonio şi amândoi încercau să răzbune moartea domnului Andreas.

Privi gânditoare numele lui Angie. Tânăra americană nu era ranchiunoasă, dar teribil de îndrăgostită de Carlos, atât de îndrăgostită, încât l-ar fi putut ajuta să se răzbune. Marti adăugă un nou semn de întrebare după numele lui Angie. Mai era o altă soluție a misterului... Şi dacă zvonurile se dovedeau exacte?

Marti îşi clătină capul ca să alunge acest gând. Era imposibil? De ce? Pentru că ea îl iubea pe Antonio? Doar în zece zile, nu avusese cum să-l cunoască bine. Antonio era adesea impulsiv... Poate că l-a împins fără să vrea în timpul unei dispute violente. Nu, imaginația ei o luase razna. Antonio n-ar fi fost capabil, nici măcar din greşeală.

Reilley începu să latre şi se repezi la uşă. Antonio intră cu surâsul său fermecător în colțurile buzelor. Se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

- Ce faci acolo?

- Incerc să-mi fac ordine în gânduri.

Se ridică şi întoarse caietul. Işi simți pulsul accelerându-se. O cuprinsese o stranie nervozitate. De ce să-i fie frică? Antonio nu e vinovat!

El se lăsă să cadă pe canapea şi luă caietul cu însemnările lui Marti.

- Tot îl mai bănuieşti pe Carlos?

Marti avu nevoie de mult curaj ca să-i spună:

- Antonio, mi s-a spus despre accidentul tatălui tău. Imi pare rău. Cred că te-a dat peste cap.

- A fost Jose? întrebă el scrutând-o cu privirea rece. Cred că ai avut un prânz foarte interesant.

- Te rog, Antonio, nu mă urî. Am vrut atât de mult să te ajut. Te întreb doar ca să mă lămuresc puțin. Mama ta şi Carlos au crezut povestea aceea îngrozitoare?

Bărbatul încremeni. Fără s-o părăsească din ochi, aşeză caietul pe masă.

- Si tu? Ce crezi tu?

-Imi pare rău, Antonio. Imi scapă atâtea lucruri. Nu o cunosc pe mama ta şi multe indicii îl acuză pe Carlos. Vreau să te ajut, îi spuse ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Te rog, spune-mi de ce mama şi sora ta au plecat, dacă nu te suspectau de nimic?

- Chiar crezi aceste porcării? exclamă el furios.

- Nu, dar cum să ghicesc ce gândesc fratele şi mama ta?

După o perdea de lacrimi, Marti zări cum mânia dispare de pe fața lui Antonio. Se aplecă şi o luă în brațe, netezindu-i tandru pletele arămii.

- Nu mai plânge, Marti. O să-ți explic de ce a plecat.

Capitolul 8

- Nu plâng, protestă Marti. Totul e atât de confuz, încât nu ştiu ce să mai cred.

Antonio o strânse la piept, continuând să-i mângâie părul.

- Mama a plecat din cauza surorii mele. Miguel ar fi vrut să se însoare cu ea, şi tatăl meu s-a opus categoric.

- De ce? întrebă Marti, privindu-l în ochi.

- Considera că Miguel nu este soţul potrivit pentru fiica lui. îl credea un oportunist care vrea să se căsătorească mai mult cu hotelul decât cu Luisa. Nu cunosc toate detaliile. Puţin după moartea tatălui meu, Miguel mi-a cerut mâna Luisei. L-am refuzat, iar mama a preferat s-o ducă la Santo Domingo, ca să-l uite.

- De ce l-ai refuzat?

- Miguel e dintr-un mediu social diferit de al nostru. Şi-apoi, nu puteam să nesocotesc decizia tatălui meu. în perioada aceea, sora mea nu avea decât douăzeci şi unu de ani. Era prea tânără ca să-şi hotărască singură viitorul.

- Crezi într-adevăr că Miguel n-o iubeşte pe sora ta?

- In astfel de situaţii sentimentele n-au nici o importanţă, i-o reteză el.

-Tot mai eşti de acord cu judecata tatălui tău? Luisa e plecată de doi ani, iar Miguel era singur în seara de revelion.

-Marti, nu pot să pun în discuţie tradiţiile familiei. Tatăl meu avea convingerile lui. Nu pot să revin asupra hotărârii lui. Asta-i tot.

Mânia îi colora obraji, ascultându-l. Vechile tradiţii ale familiei Andreas începeau s-o exaspereze. Marti înţelese deodată la ce se referise Angie, cine erau „excluşii", aceşti străini, care n-ar fi avut niciodată onoarea de a se căsători, cu vreun membru al onorabilei familii Andreas. Ca şi ea, fără îndoială...

- Să nu revii asupra deciziilor este o altă tradiţie a familiei voastre? îl întrebă sarcastic. Chiar dacă această decizie răneşte

profund o persoană dragă?

- Eşti nedreaptă, Marti.

Marti îşi luă din nou lista, ridicând din umeri neputincioasă. Să trăieşti cu Antonio, era o himeră pe care ar face mai bine s-o uite. Sterse, apoi, mânioasă linia care bara numele lui Miguel.

- Miguel are, deci, un bun motiv să se răzbune pe tine, trase concluzia cu hotărâre în glas.

- Eşti tăcută, Marti, spuse el mai târziu, seara.

- Hmm, mormăi ea, cu privirea pierdută.

Decizia ei era luată. Aventura sa cu Antonio era o greşeală, o greşeală de neiertat.

- Hotărârea de a te scufunda mâine te face să fii aşa tăcută? Stii că nu suntem obligați să mergem.

- Nu, nu mi-e frică. Vreau să descoperim vinovatul. Dacă este Miguel, îl vom prinde mâine. îndată ce misterul va fi rezolvat, mă voi întoarce la Boston. Am stat destul aici.

- Văd, spuse el, privind-o insistent.

- Am greşit mutându-mă cu tine.

- Ciudat... Aveam impresia că nu-ţi displace compania mea.

- Adevărat, mărturisi, cu emoţie în glas. Dar nu aceasta e problema. Din cauza convingerilor mele puritane şi pentru că sunt o străină. Am încercat să uit diferenţele dintre noi, dar ele apar mereu în prim-plan. Nu te mai vreau, Antonio. Tu ai fost cinstit şi m-ai prevenit, dar nu pot să mai suport această situaţie. Povestea lui Miguel şi a Luisei mi-a amintit cât de devotat eşti tradiţiilor voastre. Nu te critic, m-am înşelat. Dacă aş continua legătura noastră, n-aş face altceva decât să agravez această greşeală şi să fac mult mai dureroasă despărţirea noastră.

- Vrei să te întorci în apartamentul tău? întrebă el rece. în seara asta, ar fi prea târziu. Sper că vei putea suporta să stai încă o noapte sub acelaşi acoperiş cu mine? Nu te nelinişti, voi dormi pe canapea...

Marti, rănită de sarcasmele lui, îşi întoarse privirea. Lacrimile îi udaseră genele. Se ridică, stăpânindu-şi cu greu tremurul din picioare şi se îndreptă spre camera ei.

*
* *

Singur în salon, Antonio privea pierdut flăcările tremurânde ale lumânărilor. Situaţia lor nu avea nimic în comun cu aceea a Luisei şi a lui Miguel. Miguel n-ar fi putut niciodată să simtă pentru sora lui ceea ce simţea el pentru Marti. Ea îi ştia intensitatea sentimentelor, altfel n-ar fi acceptat niciodată să se mute cu el. Atunci, de ce să strice totul? O idee nebună îi trecu prin minte. Povestea morţii tatălui său. Nu, era imposibil, Marti n-ar fi crezut niciodată astfel de mizerii! Atunci, de ce era atât de grăbită să plece? Oare îl suspecta că este un asasin?

*
* *

Marti se uită la ceas. Cum putea să fie atât de târziu? O rază de

soare care se strecura printre jaluzele o orbi şi o convinse că dimineaţa aproape se dusese. Ultima oară când se uitase la ceas era ora cinci. Petrecuse o noapte agitată, sucindu-se şi răsucindu-se în pat şi luptând cu dorinţa de a se duce în salon, la Antonio. Sări din pat şi îmbrăcă o rochie uşoară. Işi aminti deodată că trebuie să facă scufundări, în dimineaţa aceasta. Ideea o făcea să se teamă din ce în ce mai mult. Antonio îi promisese că va verifica el însuşi echipamentul. Ce s-ar întâmpla dacă ar uita ceva, sau... Se strădui să-şi alunge din minte gândurile negre, ca şi îndoiala care nu-i mai dădea pace, de ieri. Povestea asta era idicolă. Antonio nu-şi omorâse tatăl. Cedând fricii care o tortura, luă hotărârea să nu se mai scufunde, chiar dacă Antonio s-ar asigura de buna funcţionare a echipamentului. Uşurată, îşi perie energic părul în faţa oglinzii şi pătrunse în salon ca să-l înfrunte pe Antonio. Dar acesta plecase şi-i lăsase un bilet pe masă:

„Martine, sunt la Eduardo Cataldi. Vasul este rezervat pentru prânz. Vom pleca la orele 11 şi un sfert. In lipsa noastră, lucrurile îţi vor fi transferate în apartament. Antonio.”

Marti citi încă o dată biletul. O numise Martine ca să-i arate toată indiferenţa lui. Nici măcar „Dragă Martine”. Rupse furioasă hârtia şi aruncă bucăţile pe jos, apoi îi telefon' lui Mark să-i dea raportul despre clubul Tortuga. După o scurtă conversaţie închise gânditoare telefonul. în ciuda eforturilor ei, Mark nu se lăsase convins că situaţia s-ar fi ameliorat la Casa del Sol. Mai mult, sunase personal câţiva clienţi care se întorseseră din vacanţă. Poate că a aflat deja de scurtcircuitul de la Tabarena.

Următorul raport va fi lunea viitoare. Mai aveau, deci, o săptămână la dispoziţie.

în timp ce închidea uşa bungaloului, îi zări pe Antonio şi pe Miguel care aşezau echipamentul de scufundare în portbagajul Jaguarului.

- Ai verficat echipamentul? îl întrebă Antonio pe Miguel.

- Bineînțeles. Am şi schimbat amestecul din butelii.

Antonio se întoarse spre Marti.

- Să mergem, îi spuse. Portul nu este prea aproape.

Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă. Marti, deprimată de conversația pe care o purtase cu Mark, şeful ei, n-avea nici un chef să vorbească şi nici nu îndrăznea încă să-l anunțe că luase hotărârea să nu se scufunde.

La un moment dat, părăsiră şoseaua principală spre Sosua şi se îndreptară către portul de agrement. Fără un cuvânt, Antonio opri şi coborî din maşină. Reveni, câteva minute mai târziu, însoțit de un băiat care aducea două butelii. Le descărcară pe cele de la Casa del Sol din portbagaj şi le înlocuiră cu cele noi.

în timp ce plecau din nou, Marti îl întrebă din priviri ce însemnau aceste schimbări.

- Putea să umple buteliile cu un amestec prost de aer, îi explică, fără s-o privească. Buteliile lui Miguel vor fi testate în timp ce noi vom plonja.

Vaporaşul pe care-l închiriase era mai lung de zece metri, şi mai tânăr cu cel puțin treizeci de ani, față de celelalte care erau ancorate, în golf. Marti îl ajută pe Antonio să descarce echipamentul, regretând că nu i-a mărturisit încă hotărârea ei.

Se îmbarcară repede şi căpitanul îndreptă vasul spre recif. In acest timp, Antonio verifica foarte atent toate componentele echipamentului.

-Totul e în ordine, spuse, în final.

Făcu un semn căpitanului şi vasul se opri treptat.

- Suntem deasupra barierei. Priveşte, marea este mai întunecată aici.

- Nu vreau să plonjez, Antonio, îi mărturisi ea în sfârşit. Du-te tu, te aştept.

Antonio o cercetă cu un aer surprins.

- Te asigur că echipamentul funcționează perfect.

- Te cred, dar nu mai vreau.

Il observă atentă: buzele strânse, ochii lui negri căutându-i pe ai ei, ca şi cum ar fi vrut să-i ghicească cele mai ascunse gânduri, şi în rest, durere.

- Iți e frică de mine, murmură, cu o voce pierită.

- Deloc, nu mai spune asta, dar nu mai vreau să plonjez.

Un glas mic îi şopti în adâncul inimii: mincinoaso. De ce să-i fie frică de el? O privea în continuare, cu ochii plini de durere. Era ridicol, se certă singură Marti. Antonio a suferit destul din cauza acestei poveşti absurde. Trase aer în piept şi...

- De acord, vin cu tine. Dar trebuie să mă ajuți să-mi pun toată această armură.

Presată şi îngreunată de echipament, se lăsă să cadă în apă, cu stângăcie. Antonio o luă de-îndată de mână şi o îndrumă câțiva metri mai departe de vas. Apoi, se scufundară în marea verde-albăstruie, şi Marti simți apa închizându-se deasupra ei. Era mai amenințător şi mai amețitor ca prima dată, în piscină. Nu mai era nimic în jurul ei, decât apă, peşti... şi Antonio. Inspiră prin detentor şi aerul sosi normal. Puțin câte puțin, respirația ei îşi relua ritmul normal. Marti îşi simțea inima bătând nebuneşte sub vestă. Continuau să coboare.

Era pradă unei senzații ciudate: un amestec de euforie şi teroare. „Nu ți-e frică de Antonio, îşi repetă într-una, ți-e frică de adâncuri!"

Bariera era doar la şase metri adâncime, dar Marti avea impresia că s-au scufundat mult mai mult. Când călcâiele atinseră nisipul, se simți mai în siguranță. Coca vasului forma o umbră vizibilă deasupra barierei. Se aflau într-o veritabilă grădină de corali roz. Marti îi recunoscu după fotografiile din cărțile pe care i le dăduse Antonio. îşi aminti că erau ascuțiți ca nişte lame. Antonio îi arătă o creangă de

corali-foc, despre care Marti ştia că pot arde pielea dacă îi atingi. Mii de peşti multicolori străluceau în apa cristalină. Deodată, trecu o umbră pe deasupra capetelor lor. Era o broască țestoasă uriaşă care înota grațios către suprafață. Peşti-papagali, curioşi, se apropiară de cei doi intruşi. Marti observa un evantai albastru care se ondula dus de curent ca o aripă de pasăre. întinse mâna să atingă apa aceea, dar masca deforma distanțele sub apă. Se întinse, apoi se aplecă şi se împiedică, proiectându-se către o formațiune ascuțită de coral. începu să bată disperată din picioare ca să-l evite, inspirând profund, în acelaşi timp. Dar nu reuşi decât să înghită apă sărată pentru că i se desfăcuse tubul de la butelie. îngrozit, Antonio o văzu căzând în penumbra albăstruie. Din regulatorul ei ieşeau bule de aer, iar ea, cu fața întoarsă spre suprafață, dădea frenetic din mâini şi din picioare. Bărbatul îşi detaşă centura şi înotă în ajutorul tinerei femei. O prinse de umeri şi încercă să-i prindă tubul regulatorului, dar fără succes. Marti se zbătea şi se agăța speriată de el. O luă de talie şi reuşi cu greu să-i desprindă centura. Se propulsară în sfârşit către suprafață. Susținută ferm de Antonio, la lumina soarelui, Marti trase cu disperare o gură de aer şi apă, reuşind apoi să scuipe apa sărată care îi ardea gâtul. Antonio îi îndepărtă masca şi reuşi, în sfârşit să respire normal. Ieşiseră la câțiva metri de vas; căpitanul se aplecă peste bord şi reuşi s-o tragă la bord. Inspăimântată, cu fața inundată de lacrimi, Marti se prăbuşi pe o bancă. Antonio îi îndepărtă butelia şi o strânse în brațe.

- Eşti salvată, Marti, îi murmură el la ureche.

Incepu să-i dea jos vesta. Ea se agăța, încă agitată de brațul lui. Cum putuse să se îndoiască de el? Rămaseră îmbrățişați tot restul călătoriei. Când vasul acostă, Marti îşi regăsise calmul şi suflul. Inspira profund ca să-şi potolească palpitațiile. Aerul îi irita gâtul.

- M-am speriat, reuşi ea să articuleze cu vocea răguşită. Am uitat tot ce mă învățaseşi.

- Oricine s-ar fi speriat, Marti. N-ar fi trebuit să te oblig să plonjezi. E vina mea. Dar trebuia să ştiu... voiam să mă asigur că nu crezi zvonurile acelea... că nu ţi-e frică de mine.

- Mi-ai salvat viaţa, Antonio, îi spuse cu glas abia şoptit, privindu-l intens. Nu-mi amintesc nimic, decât că mă înecam şi că, deodată, m-ai împins către vas. Asta-i tot.

Marti se ghemui la pieptul lui, ca şi cum ar fi încercat să ia din căldura şi forţa pe care le degaja corpul lui Antonio.

Antonio se aplecă spre scaunul Jaguarului unde era Marti şi-i mângâie braţul cu tandreţe.

- Chiar am crezut că te vei îneca, Marti. O fracţiune de secundă, am realizat ce aş fi simţit dacă te-aş fi pierdut.

Privi din nou drumul printre palimeri.

- Marti, as vrea s-o cunoşti pe mama, la Santo Domingo.

Stupefiată, se întoarse spre el:

- Dar de ce?

Bărbatul frână brutal şi se întoarse spre ea.

- Pentru că te iubesc, Marti. Dacă rezolvăm problemele de la Casa del Sol... Mai sunt atâţia „dacă”, încât nici nu ştiu la ce să mă gândesc mai întâi. Te rog, vino cu mine la Santo Domingo. Dacă vom pleca la ora 4, vom ajunge la timp pentru cină. Ne întoarcem mâine seară sau joi. Vreau pur şi simplu să te duc departe de acest coşmar pentru o zi sau două. Nu ştiu cum stai cu nervii, dar eu sunt la pământ...

Antonio n-o scăpa din ochi. Marti încercă disperată să-şi pună ordine în gânduri. O iubea. Tocmai i-a mărturisit-o. Mai mult, avea dreptate, aveau nevoie de o pauză. Totuşi, nu va pleca de la Casa del Sol înainte să-şi termine misiunea. Antonio voia să-i întâlnească mama. In ţara asta nu însemna decât un singur lucru: avea nevoie de acordul matern ca să se însoare cu femeia pe care o iubea. Să se mărite cu Antonio? Să trăiască în Caraibe? De ce nu, până la urmă?

El aştepta permisiunea mamei lui, gândea Marti surâzând. Nu-şi putea imagina un american de treizeci şi şase de ani pretându-se la un astfel de demers. Dar n-o mai mira nimic atunci când era vorba de Antonio. Un om atât de sensibil şi de delicat. Ca toți latinii, învățase din fragedă copilărie respectul matern. Dar señora Andreas va accepta ca fiul ei mai mare să se căsătorească cu o americancă? Cu o femeie activă care îşi iubeşte munca mai presus de toate?

- Poate n-o să-i plac mamei tale, Antonio, îi sugeră ea timid.

Antonio o luă în brațe, îi ciufuli părul umed şi-i sărută buzele sărate.

- Sunt nebun după tine, Marti. Eşti cea mai minunată femeie din lume. Cum ai putea să nu-i placi?

In timp ce el întorcea cheia în contact, Marti se străduia să alunge îndoiala care începuse să-i umbrească bucuria. Si dacă mama lui va refuza, cum va reacționa el?

La intrarea în Sosua, în loc să revină în port, Antonio o luă spre casa familiei Cataldi.

- E ziua pentru întâlniri. Am uitat să-l întreb ceva pe Eduardo azi dimineață; şi vreau să mă ajute să controlez buteliile lui Miguel.

- Dar semăn cu o pisică udă! protestă Marti.

- Eşti adorabilă în orice moment al zilei şi al nopții şi în orice situație. De altfel, e prea târziu să refuzi. Iată-l pe Eduardo, îi spuse oprind în fața porții.

Un omuleț slăbuț le deschise şi-i salută. Soția sa, Maria, ieşi pe verandă şi-i întâmpină surâzând.

- N-am fost pregătită pentru vizite astăzi, se scuză Marti scuturându-şi nisipul şi sarea de pe rochia de plajă încă umedă.

- Antonio n-a avut niciodată tact, glumi Maria. Presupun că avea intenția să te lase să aştepți sfârşitul conversației lor interminabile, aşa udă.

- De fapt, speram că tu îi vei ține companie, în timp ce Eduardo

şi cu mine vom verifica buteliile, replică el râzând.

- Bărbaţii! exclamă Maria. Să nu rămânem în soare, Marti, riscăm să-i aşteptăm toată după-amiaza. Nu vrei să te răcoreşti puţin? Vino, o să-ţi arăt unde e baia.

- N-aş vrea să deranjez, dar cu plăcere. Sunt plină de sare.

Marti îşi urmă gazda într-un hol imens pardosit cu dale de marmură roz.

- E mai frumos decât mi-am imaginat.

- Mulţumesc, răspunse cu modestie Maria. Asta o să-mi lipsească cel mai mult.

- Plecaţi?

- L-am anunţat pe Antonio în dimineaţa asta. Tocmai ne-am cumpărat o casă la Santo Domingo. Eduardo munceşte acolo iar drumul e prea lung pentru noi. Nici măcar n-aveam timp să profităm de plajă. Ador această casă, dar cred că sunt mai degrabă o citadină convinsă. Toţi prietenii noştri sunt în Santo Domingo.

La primul etaj, un balcon larg din lemn se deschidea spre ocean.

- E superb, Maria. Parcă ar fi o pânză de maestru, un tablou.

însoţitoarea ei zâmbi satisfăcută şi o îndrumă către o uşă sculptată.

- Baia e în fundul camerei.

Marti făcu un duş fierbinte. Tocmai termina de îmbrăcat când Maria îi bătu în uşă.

- Am pregătit un ceai rece, te aştept pe terasă.

- Nu prea sunt îmbrăcată pentru ceai, îi spuse Marti deschizând uşa şi arătându-i rochia ei mototolită.

- Terasa e absolut particulară.

N-au fost nevoie decât de câteva minute pentru ca Marti să fie cucerită de farmecul Mariei.

- Dacă am înţeles bine, ai avut momente dificile la Casa del Sol?

- Da, a fost ceva activitate pe acolo, răspunse vag Marti.

Maria îi surâse cu simpatie.

- Poţi să spui orice. Antonio e un prieten vechi. Ne împărtăşim aproape totul, ca cei trei muşchetari. Mergeţi la Santo Domingo, în seara asta? Misterul e în sfârşit, rezolvat?

- Nu, doar dacă Antonio nu descoperă că Miguel a sabotat buteliile pentru scufundări.

- Toată povestea asta n-are nici un sens, nu înţeleg.

Marti îşi plecă privirea şi se întrebă dacă Maria n-ar putea s-o lămurească puţin.

- Chiar şi eu mă simt complet depăşită. Am ajuns să-l suspectez şi pe Carlos, îi mărturisi, ţinându-şi respiraţia, cu privirea fixată pe faţa gazdei sale.

- Imposibil. Carlos îşi admiră mult fratele, îi este devotat. Dar cine, atunci? Antonio e tulburat de toată această poveste. {tiu că îţi este foarte recunoscător pentru că îl ajuţi atât de mult. Te laudă tot timpul.

Marti simţi cum roşeşte.

- Nu vreau să fii stânjenită din cauza mea, îi spuse râzând Maria. Ai mai fost la Santo Domingo?

- Nu, e prima mea călătorie în Republica Dominicană şi n-am avut încă timp pentru excursii.

- Păcat că nu ne întoarcem în seara asta, ţi-aş fi arătat oraşul. Mergi s-o întâlneşti pe senora Andreas, nu-i aşa?

- Văd că Antonio nu are secrete faţă de voi, îi răspunse râzând, Marti. Da, merg s-o cunosc pe mama lui şi perspectiva mă îngrozeşte.

- E fermecătoare, dar foarte tradiţionalistă.

Marti ar fi vrut să-i pună zeci de întrebări despre Antonio şi mama lui.

- Angie a cunoscut-o, nu-i aşa?

- S-a întâmplat de mult.

- Credeți că s-a schimbat?

- Tu ești foarte diferită, Marti, îi răspunse după o scurtă pauză. Angie şi Antonio nu se potriveau. Nu mama lui a fost cea care i-a deschis ochii: Antonio şi-a dat seama chiar de la început. Oricum, nu-ți pot prezice reacția senorei Andreas. își adoră copiii, în special pe Antonio. E cel mai mare, primul ei născut. își dorește pentru el ce crede ea că e mai bun. Poate, văzându-vă şi ascultându-l pe Antonio...

Zgomotul Jaguarului îi acoperi vocea. Antonio şi Eduardo se întorseseră şi veneau pe terasă.

Marti, neliniştită, nu-i scăpa din ochi.

- Amestecul de aer era bun, nu se înregistra nici o pierdere, le spuse, Antonio.

- Deci, nu e Miguel, adăugă Marti.

- Nu putem să tragem nici o concluzie. Poate că şi-a imaginat un alt accident, la care nu ne-am gândit. Haide, Marti, e timpul să plecăm dacă vrem să ajungem la timp la Santo Domingo.

Eduardo şi soția sa îi conduseră până la maşină.

- Nu te nelinişti, totul se va aranja până la urmă, îi şopti Maria încurajând-o, în timp ce Antonio îi deschidea portiera.

Marti îi surâse, mulțumindu-i din toată inima. Cât de tare ar fi vrut să-i împărtăşească optimismul...

Capitolul 9

Antonio parcă Jaguarul în fața clădirii principale de la Casa del Sol şi-i dădu lui Marti cheile bungaloului.

- Fă-ți repede bagajul. Ii telefonez mamei şi organizez cu Carlos activitatea pentru următoarele două zile.

- Credeam că lucrurile mele au fost mutate în timpul absenței noastre?

Antonio își duse, uşor încurcat, o mână la gură.

- Dacă îți spun că nu mai e nici o cameră liberă... De fapt, speram că nu va fi nevoie, îi spuse cu un surâs şăgalnic în timp ce se îndepărta.

Când se întoarse, zece minute mai târziu, Marti îşi închidea sacul de voiaj.

- Asta e tot ce-ți iei? Credeam că femeile îşi petrec ore întregi chinuindu-se să-şi aleagă lucrurile pe care trebuie să le ia cu ele.

- In meseria mea înveți să călătoreşti uşor şi să te pregăteşti repede, îi răspunse fata râzând. Incepusem chiar să-ți fac bagajul, dar mi-am spus că îndrăzneala e prea mare.

- Ar fi trebuit să-l faci, îi spuse îmbrățişând-o.

O sărută lung, cu pasiune, mângâindu-i părul mătăsos care se ondula pe spate.

- Ar fi trebuit. Am fi avut timp pentru mai mult decât un sărut, o tachină insinuant. Am rezervat masa la un restaurant din Santo Domingo pentru ora nouă.

Marti, stând în uşă, îl privea cum răscoleşte prin şifonier.

- Carlos se va ocupa singur de hotel în lipsa ta?

- E obişnuit. Se va instala în bungalou, ca să fie mai aproape la nevoie şi ca să-i țină companie lui Reilley.

Marti trase aer în piept şi puse întrebarea care-i ardea buzele:

- Ce ți-a spus mama ta? întrebă cu un aer care se voia detaşat.

- Este încântată să te întâlnească. Mi-a reproşat că n-am

anunțat-o mai de mult. Pentru nimic în lume n-ar refuza o invitație la un restaurant atât de elegant ca *La Meson de la Cava.*

- Luisa vine cu noi? întrebă, mai liniştită.

- Bineînțeles. Este nerăbdătoare să te întâlnească. Când toată familia stătea la Puerto Plata, venea adesea să lucreze la hotel. E fascinată de americance şi în mod special de femeile ca tine, necăsătorite, care muncesc şi călătoresc singure.

- Cum i-ai explicat vizita noastră?

- I-am spus că trăiesc o aventură fierbinte, că înnebunesc dacă plec de lângă tine şi că nici nu se pune problema să ne pregătească două camere separate.

- Antonio, doar n-ai făcut aşa ceva...

- Tu chiar mă crezi! exclamă el izbucnind în râs. Femeile dominicane nu stau prea bine la capitolul liberalism. I-am spus că sunt în călătorie de afaceri cu o delegată de la Sunshine.

- Asta-i tot? Chiar nu i-ai vorbit de... noi?

- Mama e convinsă că fericirea mea se găseşte în brațele unei dominicane care va locui la trei paşi de ea. Te va adora, sunt sigur de asta. Dar prefer s-o pregătesc puțin, înainte de a o anunța că sunt îndrăgostit nebuneşte de o americancă de la trei mii de kilometri de țara mea.

Marti se aşeză pe marginea patului, uşor dezamăgită.

- Antonio, explică-mi cum vezi tu viitorul nostru. Sunt derutată. Acum două zile mă asigurai că destinele noastre nu se vor uni niciodată, iar acum vrei să-ți cunosc mama.

Antonio închise şifonierul şi veni să se aşeze lângă ea.

- Marti, te iubesc... şi cred că şi tu mă iubeşti. Odată şi odată, vei părăsi Sunshine ca să te stabileşti undeva şi să-ți întemeiezi o familie. Mă înşel?

- Nu, nu te înşeli. E posibil, consimți ea.

- De când te cunosc, sunt complet dezorientat. Fără problemele de la Casa del Sol, ți-aş cere să te măriți cu mine imediat. Dar, câtă vreme nu sunt sigur că pot să-ți ofer o viață cât mai bună pe această insulă, prefer să nu spun nimic.

Marti nu mai ştia ce să creadă: să se bucure sau să fie tristă. Dacă i-ar cere să se căsătorească acum, ar face-o fără cea mai mică ezitare. Dar mândria lui latină... Vor avea oare timp să-l descopere pe duşmanul lui Antonio, înainte ca Sunshine să-şi piardă răbdarea? Si dacă mama lui nu-i de acord cu legătura lor?

- Hai, Antonio, Trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la timp, îi spuse, evitându-i privirea.

Vorbiră foarte puțin în timpul călătoriei, fericiți că sunt împreună si că şerpuiesc printre munții aceştia acoperiți de păduri dese. Drumul strâmt şi sinuos străbătea lanțul muntos care forma coloana vertebrală a insulei. Marti se simțea în siguranță alături de Antonio. Doar traficul în sens invers îi dădea câțiva fiori reci.

Ajunseră la Santo Domingo la căderea nopții. Vitrinele luminoase ale magazinelor şi tumultul traficului tulburau definitiv calmul apusului de soare. Antonio se strecura cu îndemânare pe străzile înguste, printre pietoni vorbăreți şi maşini grăbite. Intrară într-un bulevard larg, rezidențial şi se opriră în fața unui zid lung, alb.

-Am ajuns, în sfârşit. Las maşina afară, pentru că va trebui să plecăm imediat.

îşi luară bagajele şi se apropiará de poartă. Marti zări printre zăbrelele în formă de spirale complicat împletite, o alee mărginită cu plante tropicale viu colorate, alee care ducea către o veche locuință colonială. Lampadare exterioare îi luminau fațada albă. O terasă lungă, invadată de plante mari se întindea pe toată lungimea casei şi la etaj, coloane albe, impozante, susțineau un balcon lung, adăpostit

de un acoperiş de ţiglă roşie.

- Parcă am fi în Andaluzia, exclamă uluită Marti.

Dând din cap, Antonio se lupta cu cheile. Deodată, uşa casei se deschise şi în lumina care se revărsa din interior, apăru silueta unei femei elegante. Señora Andreas se apropia surâzând. Nu corespundea deloc imaginii pe care şi-o închipuise Marti: văduva autoritară, pe care o crezuse. Era înaltă şi zveltă. Părul ei negru strâns la spate într-un coc sofisticat, îi sublinia frumuseţea clasică. Semăna cu o fostă balerină care îşi păstrase rigoarea şi graţia. Rochia neagră pe care o purta avea eleganţa sobră şi croiala remarcabilă a unui croitor de lux. Mama lui Antonio s-ar fi potrivit perfect cu mediile înstărite din Boston.

- *Mi hijo,* exclamă îmbrăţişându-şi băiatul.

Se întoarse imediat spre Marti.

- Bun venit la Santo Domingo, domnişoară Winston, îi spuse luându-i amândouă mâinile.

Vorbea o engleză perfectă, fără cel mai mic accent.

- *Gracias, señora* Andreas. Vă rog, spuneţi-mi Marti.

- Luisa, nu vii s-o saluţi pe invitata noastră? spuse Antonio, adresându-se tinerei care aştepta pe peron. Avea aceeaşi frumuseţe clasică a señorei Andreas, cu nişte ochi negri, mari, migdalaţi. Părul ei negru, ondulat, încadra o figură luminoasă. Marti înţelegea perfect acum de ce preferase Miguel să rămână singur în noaptea de revelion.

Luisa îl îmbrăţişă rapid pe fratele său şi o salută pe Marti.

- Luisa, însoţeşte-o, te rog, pe invitata noastră în camera ei, îi spuse señora Andreas. Fiul meu hotărăşte totul în ultimul moment. De-abia am avut timp să ne aranjăm pentru cină.

Marti o urmă pe scara de mahon care urca în spirală.

- Ai petrecut revelionul la Casa del Sol? o întrebă Luisa în timp ce urcau.

- Da, a fost atât de reuşit... Decorațiile lui Miguel au fost minunate. Chiar şi fratele tău a fost foarte impresionat.

Luisa surâdea în timp ce deschidea o uşă masivă, bogat sculptată.

-Aceasta e camera ta. Baia este în spatele paravanului.

- E superbă, spuse Marti în timp ce-şi aşeza geanta de voiaj.

Luisa ezită să plece, arzând de dorință să mai vorbească, să afle noutăți.

- Când locuiam la Puerto Plata, lucram la hotel în timpul vacanțelor, îi spuse lui Marti, până la urmă. Mi-ar plăcea să mă întorc colo, dar mama nici nu vrea să audă. Ce mai fac Carlos şi Angie... şi Miguel?

- Angie şi Carlos sunt tot împreună. L-am găsit obosit pe Miguel, în seara de revelion. A fost atât de ocupat cu pregătirea serii, încât nici n-a avut timp să invite pe cineva, o prietenă cu care să-şi petreacă noaptea.

- înțeleg ce trebuie să fi simțit, răspunse fata, străduindu-se să surâdă. Si eu am fost singură. Toți îmi lipsesc, mai ales Angie. Eram prietene. Mă bucur că ea şi Carlos sunt încă împreună.

Luisa surâse şi Marti crezu că-i înțelege aluzia. Angie era potrivită pentru Carlos, nu pentru Antonio. Dacă relația lor era atât de evidentă, înseamnă că n-o vor mai putea înşela mult timp pe señora Andreas.

*
*   *

- Ce straniu, te-ai crede într-o cavernă a piraților, exclamă Marti, coborând scara la Meson de la Cava.

- E o pivniță din secolul XVII, cea mai veche din Santo Domingo, îi explică Antonio. Trecură de ultima boltă şi se instalară la o masă mare, luminată de un felinar de argint.

-Vorbeşte-mi despre munca ta, o rugă Luisa, punând meniul pe

masă. După cum mi-a descris-o Antonio, trebuie să fie foarte pasionantă. Călătoreşti tot timpul, nu-i aşa?

- îmi petrec timpul de la un capăt la altul al lumii, dar n-am cu adevărat timp să vizitez sau să cunosc multă lume.

- Misiunea ta la Casa del Sol e mai lungă decât ai prevăzut, nu-i aşa? remarcă mama lui Antonio.

- Puțin, admise Marti.

- Cât mi-ar plăcea o astfel de muncă, aş adora-o, exclamă Luisa.

- Iar tu, cu ce te ocupi, Luisa? o întrebă Marti, ca să schimbe subiectul,

- Sunt la Arte Plastice. Din păcate, n-am talentul lui Carlos. Şi, ca să vezi, trebuie să învăț să pictez, pentru că în țara asta nu se cuvine ca o femeie să aibă o meserie. Ar trebui să mă iei ca asistenta ta şi să-l laşi pe Carlos cu pictura lui, îi spuse în treacăt fratelui său. Carlos a avut o expoziție foarte apreciată la Santo Domingo, anul trecut.

- Nu ştiam, se miră Marti.

Antonio clătină din cap în timp ce se adresa Luisei.

- Ce ai făcut de revelion?

- Am fost în piața Malecon, cu prietenii.

- în seara de revelion, Samto Domingo este mult mai animat decât Puerto Plata, Marti. Tot oraşul coboară în stradă ca să danseze şi să cânte. Romul curge în valuri şi toate orchestrele cântă în acelaşi timp.

- N-ați rămas la hotel? se miră Luisa.

- Am dus-o pe Marti în oraş, ca să-i arăt piața, îi explică Antonio cu o mină care se voia detaşată.

Marti o observa cu coada ochiului pe señora Andreas. Figura ei era impenetrabilă.

- Cât timp veți rămâne la Santo Domingo? îl întrebă ea pe fiul ei.

- O zi sau două. Mâine o duc pe Marti să viziteze orașul. Trebuie să vadă palatul lui Cristofor Columb.

- E surprinzător că te-ai resemnat să-l numești astfel! în spaniolă se numește Cristobal Colon, știai, Marti? Antonio era încă mic când a auzit deformarea numelui, pentru prima dată. Era nebun de furie că străinii își arogă dreptul să deformeze numele oamenilor.

- *Madre, por favor,* i se adresă râzând Antonio.

- Cristofor Columb a venit până aici, nu știam. Credeam că a debarcat în Florida.

- De fapt, n-a fost niciodată mai la nord de Golful Mexic, îi explică Antonio. Cu ocazia primei sale călătorii a descoperit insula Haiti și a fondat Santo Domingo.

-Antonio, poate că Marti nu are chef de o lecție de istorie, îl întrerupse mama lui.

- Chiar am nevoie, totuși, protestă Marti.

- O să-ți povestesc totul mâine, când vom merge să vizităm orașul și fortăreața, promise Antonio.

* *

Spre sfârșitul după-amiezii, când reveniră la señora Andreas, Marti nu mai era în stare să mai facă vreun pas și nici să mai memoreze vreo dată. Exploraseră tot orașul, iar Antonio n-o cruțase deloc.

- Pari epuizată, îi spuse mama lui Antonio când îi întâmpină. Cina este la ora șapte. Ai timp să te odihnești până atunci.

Mai târziu, când își făcu apariția în sufragerie, Marti simți imediat tensiunea în aer și percepu o ușoară schimbare în atitudinea senorei Andreas. Antonio îi vorbise despre planurile lui și... nu era de acord!

în timpul cinei, Antonio evita s-o privească, de-abia participând la conversația politicoasă pe care mama lui se străduia s-o întrețină. Marti mâncă puțin şi fără poftă. De fiecare dată când surâdea, avea impresia că se strâmbă. Tocmai erau la cafea când se auzi soneria telefonului. Luisa se grăbi să răspundă.

- Antonio, e pentru tine, Casa del Sol.

Marti îşi bea cafeaua, trăgând cu urechea, în speranța că va prinde câteva frânturi din convesație. După câteva minute, Antonio o chemă şi închise uşa salonului în urma ei.

- Tocmai a sosit pentru tine o telegramă la Casa del Sol.

- Cere-i s-o deschidă, îi spuse, bănuind conținutul.

Nu putea fi decât o veste proastă de la Sunshine. Antonio îi întinse fără un cuvânt receptorul.

- Bună seara, Carlos. Poți să deschizi telegrama şi să mi-o citeşti, te rog?

Antonio o privea neliniştit.

- E vorba de unul din directorii de la Sunshine, îl anunță ea închizând. Soseşte mâine dimineață şi va trebui să merg la aeroport să-l întâmpin.

Doar două fraze, ca să-i hotărască soarta, gândi cu amărăciune Antonio. Nu mai au nici o scăpare acum. Nu exista decât o singură explicație pentru sosirea neaşteptată a unui director de la Sunshine în Republica Dominicană: duşmanul său câştigase, suspină Antonio.

- îl cunoşti? întrebă el, în sfârşit.

Marti încercă să-şi pună ordine în gânduri. Antonio nu se va mulțumi doar cu un nume. Voia explicații. Ce aveau de gând cei de la Sunshine? Roger Hansen nu apărea niciodată în persoană decât dacă era de semnat sau de reziliat un contract important.

- E Roger Hansen, vice-preşedintele. Răspunde de toate contractele companiei.

- înţeleg. E normal să vină înainte de a-ţi finaliza tu raportul?

Marti îşi scutură capul, dar Antonio înţelesese deja. Se simţea mizerabilă şi inutilă.

- Poate că e vorba de altceva, îi spuse ca să-l liniştească. Trebuie să ne întoarcem la Casa del Sol. Soseşte mâine dimineaţă la ora 10.

- Plecăm mâine în zori. Nu-mi place să conduc pe drumul ăsta noaptea.

- Aş prefera să plecăm imediat. N-aş vrea să fiu tocmai mâine în întârziere.

- Cum vrei... să ştii că nu ajungem înainte de ora 1 noaptea.

Marti îl privi pe Antonio, cum sta cu capul plecat. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva minute. Si nu putea să facă nimic pentru el. Până acum, toate încercările ei au dat greş.

îşi luară rapid rămas-bun de la señora Andreas, o îmbrăţişă pe Luisa şi, după ce îşi aruncară bagajele în maşină porniră spre Casa del Sol. Traficul foarte intens şi claxoanele stridente ale maşinilor o iritau cumplit pe Marti, care nu-şi dezlipea ochii de pe ceas. La ora nouă părăsiră în sfârşit cartierele periferice ale capitalei. Luminile oraşului dispărură după prima curbă şi Jaguarul se lansă pe drumul abrupt. Noaptea era foarte întunecată, pe cer nu se zărea nici o stea Luna se iţea brusc dintr-un nor ca să se ascundă în altul. Apoi pătrunseră într-o ceaţă deasă care îi înghiţi complet, drumul fiind luminat doar de strălucirea palidă a farurilor. Părăsiseră Santo Domingo de zece minute şi Marti îşi regreta deja încăpăţânarea. Totuşi, frica de o confruntase cu mama lui Antonio era mai puternică decât dorinţa de a se întoarce din drum. Se prăbuşi disperată în scaun şi se uită cu atenţie la Antonio. Luminile tabloului de bord îi decupau în noapte un profil regulat, atât de drag ei. Crispat, se concentra supra fasciculului de lumini pe care Jaguarul îl împrăştia cu zgârcenie. De la plecarea lor, nu scoseseră nici un

cuvânt. Marti încerca să-şi imagineze ce-i spusese mama lui, dar până la urmă renunţă. Acum nu mai avea nici o importanţă.

Se întoarse către geam şi privirea ei se pierdu în noapte. O senzaţie insuportabilă de singurătate îi strângea gâtul. Roger Hansen venea să rezilieze contractul lui Antonio. Fără îndoială, despre asta era vorba. Dar de ce nu aşteptase totuşi raportul ei? Sunshine era o companie foarte conservatoare, ai cărei şefi nu luau niciodată decizii pripite.

Ce semnificaţie avea această grabă?

Ghici, dintr-o dată, care e răspunsul; Sunshine aflase de legătura ei cu Antonio. O a doua evidenţă se contura imediat: Roger Hansen se deplasa în persoană ca să anuleze contractul de la Casa del Sol şi... s-o concedieze.

Dacă pierde Casa del Sol, Antonio nu se va căsători cu ea! E prea mândru. Si, în afară de asta mama lui dezaproba vizibil legătura lor!

Pierdea totul. Munca sa si pe Antonio. Se strădui să fixeze întunericul, uşurată că nu poate zări prăpastia care se căsca dincolo de parapet. Deodată, faruri care veneau din sens opus ţâşniră din neant, iluminând prin parbriz faţa crispată a lui Antonio. Marti îi surprinse mâinile încordate pe volan, în timp ce se întâlniră cu maşina care venea din sens opus. Nu mai suporta să-l privească. îl va pierde pentru totdeauna. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse din nou spre întunericul înspăimântător care-i cuprindea treptat şi sufletul.

- Marti.

Auzind vocea lui Antonio, tresări violent.

- Nu pot să mai conduc în obscuritatea asta. Nu văd nimic şi merg atât de încet încât risc să provoc un accident. Ajungem într-un oraş unde există un hotel decent. O să mă opresc şi vom pleca în zori. îţi promit că vei ajunge la timp la aeroport.

Ea aprobă dând din cap.

- Priveşte în dreapta, în câteva minute ar trebui să apară un panou pentru Altagracia. Scrutând atent în noapte, zări pâlpâind o lumină în dreapta ei.

- E chiar în faţă, Antonio.

Panoul se apropie, dar Antonio nu încetini. Contrariată, Marti se uită pe furiş la el. Simţi, în clipa aceea cum îi îngheaţă sângele în vene. Agăţat de volan, Antonio apăsă cu toată forţa pe frână.

- Marti. Nu mai am frâne! urlă el. Ies din şosea. Tine-te!

îşi simţi corpul înţepenit, într-o groază cumplită. Fulgerător, îi apăru în faţa ochilor camionul acela vechi care le-a produs atâta suferinţă. Atât de vie era imaginea, încât se întoarse să verifice dacă sunt urmăriţi. O lovitură puternică o lipi de scaun.
Avu impresia că Jaguarul se va prăbuşi în râpă. Un scrâşnet înfiorător de metal sfâşie noaptea. Maşina făcu un ultim salt, apoi se aşternu liniştea.

Marti se întoarse către Antonio. Cu capul sprijinit de volan, nu se mişca. Pentru o fracţiune de secundă crezu că e inconştient, dar el se redresă încet.

- Ai păţit ceva? întrebă cu o voce pierită.

- Nu, nici măcar o zgârietură... Dar maşina, Antonio...

Părea să audă, vag, zgomotul surd al unei roţi care se învârtea în gol.

- Ce contează maşina. Am putut să ne oprim, asta contează. Rămâi înăuntru, îi ordonă el.

Ceva bloca portiera. Antonio reuşi totuşi să se strecoare şi făcu o săritură ca să atingă pământul. Se răsturnaseră într-o groapă, se gândi Marti. Sau, mai rău... maşina era în echilibru pe marginea unei prăpăstii. Inima i se opri brusc. Dar Antonio reapăru în lumina farurilor.

- Suntem într-un şanţ, la intrarea în Altagracia. Oraşul nu e departe. Prefer să mergi cu mine, decât să rămâi aici singură.

El îi deschise şi se aplecă să stingă farurile. Marti zări în depărtare lumini strălucind în noapte. Antonio îi luă ferm mâna şi începură să meargă.

- Au fost frânele? întrebă ea cu glas tremurat.

- Nu ştiu. Dar vreau să descopăr, orice ar fi, îi spuse cu înverşunare în glas.

O jumătate de oră mai târziu, ajunseră la o stație service, la intrarea în Altagracia. în clădirea principală era lumină, dar nu se zărea nimeni.

- Aşteaptă-mă aici, îi arătă el o bancă plină de unsoare. Trebuie să fie cineva în spate.

Marti îşi privi costumul de in alb, acum pătat de noroiul din şanț şi de iarbă. Aşteptă un scurt moment în picioare, înainte să se hotărească să plece după Antonio. Descoperi o hală mare, unde zăceau capote de camioane şi motoare demontate. Antonio discuta cu un mecanic într-o salopetă albastră, plină de pete.

- Marti, ne ducem să remorcăm Jaguarul până aici, ca să-i verificăm frânele. Aşteaptă aici, îi spuse întorcându-se spre ieşire.

*
* *

Cu haina lui Antonio pe umeri, Marti privea bara de protecție din față a Jaguarului, pe jumătate smulsă. Dar pe Antonio şi pe mecanic nu-i interesa cum arată maşina. întinşi sub partea din spate, examinau osia, apăsând şi ciocănind cablurile şi purtând o discuție din care nu se auzea nimic.

După o jumătate de oră, Antonio se îndreptă spre ea, după ce avusese grijă să-l plătească pe mecanicul care-i dădu o legătură de chei. Fruntea plină de unsoare, fața palidă şi ochii sumbri nu trădau

nici o emoție, dar când vorbi, percepu un uşor tremur în vocea lui.

- Ne-au tăiat frânele.

- în timp ce eram la Santo Domingo?

- Da, spuse, pândindu-i cu emoție reacția.

- Dar, nu înțeleg... Nu cunosc mecanică. Explică-mi, te rog.

- în cabluri există un lichid care permite frânelor să funcționeze. Cablurile au fost tăiate. Când am plecat mai era presiune, dar de fiecare dată când frânam se scurgea din lichidul de frână. La sfârşit, când n-a mai fost nici o picătură, frânele au cedat...

- Dar când au fost tăiate?

- în timpul cinei, cu siguranță.

- Cineva a escaladat zidul în timp ce eram la mama ta? Dar cum? Cine?

- Cineva care ştia că suntem la mama, care cunoştea casa şi poarta din spatele grădinii. Cineva care cunoştea destul de multă lume la Santo Domingo, ca să plătească un om pentru asta. Cineva care ştia că vom pleca în plină noapte.

îşi trecu, neputincios, mâna prin păr.

-Marti, doar Carlos ştia. Ai avut dreptate. Am o maşină. Vino, plecăm imediat spre Casa del Sol.

- Antonio, aşteaptă. Nu poți să conduci în starea asta, eşti epuizat. Hai să ne odihnim câteva ore la hotel.

-Nu vreau să rămân aici. Vreau să văd ce figură va face Carlos când ne va vedea. Si trebuie să ştiu de ce, Marti. Să ştiu de ce voia să ne omoare fratele meu.

*

* *

Marti nu-şi dezlipea ochii de pe şosea. Antonio era nebun să conducă pe întunericul ăsta atât de repede. Iar ea şi mai nebună că l-a urmat. îşi închise ochii şi se strădui să se gândească la cele întâmplate, ca să uite de scrâşnetul pneurilor la fiecare curbă.

îşi imagina deja scena penibilă care îi aştepta la sosire. De-abia

va termina Antonio cu fratele lui, şi ea va trebui să-l înfrunte pe Roger Hansen la aeroport. Poate că acesta va realiza situaţia, de vreme ce l-au descoperit pe vinovat? De ce ar avea încredere în ei, după tot ce s-a întâmplat? Nu, delirează. E prea târziu.

Gândurile ei reveniră la Carlos. Acum câteva zile era convinsă de vinovăţia lui, dar încrederea fratelui său şi a Mariei a făcut-o să se îndoiască. Acum aveau dovada. Probabil că a deschis telegrama cu mult înainte de a le telefona, având astfel timp să-şi pregătească lovitura. Era convins că vor traversa munţii în plină noapte, ca să ajungă la timp la aeroport. Totuşi, nu-i înţelegea motivaţia. Familia Andreas părea foarte unită şi aparent nu dăduseră importanţă zvonurilor care-l acuzau pe Antonio de moartea tatălui său. Atunci, de ce? Avea capul plin de întrebări, dar nu şi de răspunsuri... Se întoarse către Antonio.

- Ce o să faci?

- Când? Când îl voi vedea pe Carlos sau când Roger Hansen îmi va cere să rambursez investiţiile pe care le-a făcut Sunshine?

Marti, disperată, suspină şi se afundă în scaun.

- încearcă să dormi, Marti, o sfătui el cu o voce mai blândă. Mai avem cel puţin două ore de drum.

încercă să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, deşi ştia că nu va putea dormi. Măcar avea o scuză ca să nu vorbească. Nu voia să spună nimic. Viitorul îi apărea la fel de negru ca şi noaptea asta fără lună.

Capitolul 10

- Marti, am ajuns.

Ea tresări şi deschise ochii. Pentru o clipă, nu realiză unde se afla. Era încă noapte şi Antonio parcă maşina în fața bungaloului.

- Cât e ceasul? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

- Trecut de ora două dimineața.

Ieşind din maşină, îl auzi pe Reilley, bucurându-se dincolo de uşă. Antonio deschise, iar câinele îi întâmpină vesel. Antonio aprinse luminile şi se îndreptă cu pas hotărât spre dormitor.

Marti, neliniştită, îl aştepta la intrare. Ar fi preferat să fie în altă parte, să nu asiste la această scenă, dar, în acelaşi timp, o curiozitate morbidă o împiedica să se mişte.

- Nu-i aici. Trebuie să fi ieşit cu Angie. Cu siguranță, nu a vrut ca moartea fratelui său să-i strice seara. Du-te să dormi, Marti.

Vizibil extenuat, el se afundă într-un fotoliu.

- O să aştept cu tine, se oferi, tulburată că îl vede atât de dărâmat.

- N-am nevoie de companie. Nu vreau să vorbesc. Vreau doar să mă gândesc. Du-te să te culci, Marti, te rog.

Se îndreptă spre dormitor, fără un cuvânt. Mesajul era clar. Nu mai aveau ce să-şi spună. îi uniseră doar problemele de la Casa del Sol, iar misterul era rezolvat... prea târziu.

Prea târziu pentru Casa del Sol şi prea târziu pentru ei.

Reilley se apropie să-i lingă mâna. îl mângâie pe cap şi stinse lumina. Câinele se culcă între cele două camere. Nu avu curajul să-l împingă şi să închidă uşa, se întinse, îmbrăcată pe pat. Era atât de obosită, se simțea atât de rău...

* *

Lătratul furios al lui Reilley îl trezi brusc pe Antonio. în întunericul greu din cameră, începu să-şi amintească totul. Era în

acest fotoliu, îl aştepta pe Carlos... pentru că fratele lui era vinovatul. Un miros înțepător îl făcu să strănute. Când se redresă, încercând să-l identifice, o umbră se mişca dincolo de fereastră. Se ridică şi, deodată, văzu canapeaua din fața ferestrei deschise aprinzându-se.

Mirosul. Era miros de benzină. Flăcările atacau deja perdelele. Jaluzelele din lemn au început să trosnească, apoi să crape sub căldura care creşea mereu.

Reilley lătra întruna. Era în cameră! Marti! Antonio se zbătu prin fumul gros şi se repezi printre flăcările care cuprinseseră deja uşa de la intrare. Marti, în picioare, se freca la ochi, tuşind.

- Marti... uşa din spate, strigă el luând-o de braț.

îl urmă prin norul acela înțepător, încercând să nu inspire fumul care-i ardea gâtul şi închizând ochii care o usturau îngrozitor. Se împiedică de ceva. Zări flăcările care ştergeau pereții salonului. Strânse mai tare mâna lui Antonio şi alergă în spatele lui. Transpirația i se aduna în picături mari pe frunte. Aerul proaspăt o făcu să tresară. Erau afară, în spatele bungaloului. Reilley sărea ca un nebun în jurul lor. Marti îşi şterse fața cu dosul mâinii. Gâtul o ardea, ochii o înțepau, dar n-avea altceva nimic.

- E în regulă? o întrebă Antonio.

îşi înclină capul, în loc de răspuns.

- Avem un telefon în hangarul din spate, strigă el. Dacă nimeni n-a remarcat incendiul, voi telfona de acolo la pompieri. Să ne întoarcem în față, să vedem

Mergând de-a lungul bungaloului, Marti simți căldura care se răspândea în aer. Antonio se opri brusc şi înjură în spaniolă. Urmărindu-i privirea, îi recunoscu pe Carlos şi pe Angie care contemplau incendiul.

- Marti, fugi la hangar, telefonul este în dreapta uşii, îi spuse arătându-i cu mâna direcția în care s-o ia.

împietrită, privea cele două siluete luminate de flăcările care

ieşeau pe ferestrele salonului. Angie. Lui Marti nu-i venea să creadă!

Carlos auzise glasul fratelui său şi se întorsese spre ei. Stupefiat, îi privea la lumina flăcărilor.

- Antonio! exclamă el.

- Marti, fugi la telefon! strigă din nou Antonio.

Se năpusti la Carlos, urlând ca un dement în spaniolă. Angie se aşeză între cei doi fraţi şi strigă când la unul, când la celălalt. Dar trosnetul flăcărilor îi acopera vocea şi Marti nu auzi nimic. Alerga spre hangar. Antonio îi dăduse cheile, dar uşa era deschisă larg. Intră şi căută întrerupătorul. Deodată, un braţ i se abătu pe umeri şi începu s-o strângă de gât. Simţi un obiect de metal la tâmplă. Un revolver!

- Nici un cuvât! murmură o voce aspră, bărbătească.

Marti avu impresia că inima încetează să-i mai bată. Se sufoca, braţul aproape o sugrumase.

încercă să-şi domine teroarea. Era un coşmar... O să se trezească... Apoi, sângele începu să-i inunde tâmplele, ştergând orice posibilitate de concentrare. Nu mai era conştientă decât de durerea şi de pericolul în care se afla.

Când omul o târî spre fundul hangarului, silueta lui Reilley se văzu în spaţiul uşii. Marti îi auzi lătrăturile feroce. Omul care o ţinea înjura în spaniolă. îşi îndepărtă revolverul de la tâmplele ei şi slăbi uşor strânsoarea. Cu o lovitură de cot, fata reuşi să se elibereze şi căzu în genunchi. în timp ce se ridica, Marti auzi o împuşcătură. Fusese pentru ea sau pentru Reilley? Câinele lătra încă. Avansă în întuneric, pe bâjbâite, până întâlni o suprafaţă metalică. Pipăind, recunoscu forma unui tractor. Avea saşiul destul de înalt ca să se poată ascunde dedesubt. îşi reţinu respiraţia şi se ghemui între roţi, rugând cerul ca tractorul s-o ascundă şi când se vor aprinde luminile.

*

* *

Antonio auzi împuşcătura care-i acoperi vocea şi chiar şi

strigătele lui Carlos şi Angie, care îl făceau dement. Se repezi către hangar. Carlos şi Angie îl urmară. Ajunseră în acelaşi timp în fața uşii deschise. Luminile erau stinse. înăuntru era cineva cu un pistol.

-Marti, strigă el în întuneric.

Nici un răspuns. Era rănită... poate moartă.

-Aşteptă aici, îi ordonă fratele său.

îşi regăsi suflul şi se repezi înăuntru. Se auzi o a doua împuşcătură. Antonio se aruncă la pământ şi se târî până la perete. Ochii săi se obişnuiră treptat cu întunericul. Luna trimitea o rază palidă care, treptat, i-a permis să distingă forma tractorului şi a echipamentelor care umpleau hangarul. Dar nu vedea pe nimeni. întrerupătorul era de cealaltă parte a uşii. îi era imposibil să ajungă la el fără să se trădeze. Si, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi devenit o țintă uşoară, ca Marti.

Lipit de perete, aştepta ca duşmanul său să facă prima mişcare. Deodată, auzi un fâşâit. Cineva se târa. Antonio alunecă încet către fundul hangarului. Bărbatul ar trebui să fie între el şi uşă. Cu puțin noroc, îl va zări în lumina slabă. Deodată, străluci ceva la nivelul taliei. O cataramă de curea, un ceas... sau un revolver? Distinse o siluetă omenească. Antonio n-avea cum să aprecieze distanța care-i separa, dar era singura lui şansă.

Mai făcu un pas şi apoi se aruncă peste silueta care se înălța în fața lui. îl izbi din plin pe duşmanul său, care se răsturna peste o grămadă de scaune pliante depozitate acolo. Grămada de scaune se dărâmă şi Antonio îl strivi pe bărbatul din umbră. Un zgomot metalic răsună pe podea. Revolverul, fără îndoială, se gândi el. Bărbatul se apăra sălbatic, dar Antonio, mult mai puternic, reuşi să-l imobilizeze.

- Carlos, urlă el, aprinde lumina.

O secundă mai târziu, lumina inundă hangarul.

- Felipe! strigă uluit Antonio, privindu-l pe omul întins la

pământ.

Carlos şi Angie se apropiară. Spre uşurarea lui Antonio, Marti ieşi din ascunzătoarea ei, teafără.

- Caută revolverul, îi strigă Antonio.

Uitându-se cu atenție în jur, îl zări printre roțile unei roabe. Se repezi să-l ia, dar chiar în fața ochilor ei, apăru un braț, îl luă rapid si... o femeie măruntă îl îndrepta spre pieptul ei.

I se părea cunoscută, dar ura îi deformase atât de tare trăsăturile, încât nu reuşea să-şi dea seama cine este.

- Señora Perez! strigă Antonio.

Marti îl privi pe Antonio. îngrozit şi uluit, se uită la femeie, continuând să-l țină imobilizat pe Felipe.

- Spune-i să-mi dea drumul, Elena, strigă el la soția sa, zbătându-se.

- Dă-i drumul, îi ordonă lui Antonio, îndreptând pistolul spre el.

Era atât de nervoasă încât nu-şi dădu seama că Marti reuşise să se îndepărteze uşor. Se uită la cei doi bărbați, încremeniți.

Antonio nu-şi eliberă prizonierul.

- Felipe, ce înseamnă asta?

- E vina ta, exclamă furios Felipe. A ta şi a fratelui tău. Postul lui mi se cuvenea. Dar veți vedea voi...

- Ce să vedem?

- Ar fi trebuit să devin asistent înaintea lui. Dar nu, mă înşel nu veți mai fi aici ca să vedeți. O să fiu asistentul managerului de la Clubul Tortuga. Voi, însă, veți muri înainte. Omoară-i! îi ordonă el cu brutalitate soției lui. E singura noastră şansă!

îngrozită, Marti se întoarse spre señora Perez. Continua să țină pistolul îndreptat spre Antonio dar părea speriată. Cu o voce vizibil speriată, îi spuse câteva cuvinte soțului ei în spaniolă.

- Este singura noastră şansă, Elena, o întrerupse acesta. Dacă nu-i ucizi, vom fi arestați.

- Nu-l asculta, Elena! îi spuse Antonio, regăsindu-şi calmul. Până acum, nimeni nu a fost rănit. Gândeşte-te bine. Dacă unul din noi este rănit, vei merge la închisoare. închisoare pentru amândoi, tu şi Felipe.

Pe măsură ce Antonio i se adresa, señora Perez era cuprinsă de o altfel de agitație decât până în acest moment. Dezorientată, îşi plecă privirea spre revolver, apoi către soțul ei.

- Felipe, nu ăsta a fost planul nostru, îi spuse cu o voce nervoasă. Voiam ca Antonio să-şi piardă contractul cu Sunshine, doar atât.

- Elena, fă ce-ți spun. Situația s-a schimbat şi trebuie să schimbăm şi noi planul. Trage... acum. Putem încă să scăpăm! Nimeni nu ne va bănui! Trage, Elena! încă mai aveam o şansă!

Marti auzi deodată urletele sirenelor care se apropiau. Señora Perez, în picioare, cu revolverul în mâini, nu mai țintea pe nimeni. Ochii săi se mutau, confuzi, de la Antonio la Felipe.

- Lasă revolverul jos, Elena, îi ordonă Antonio. Dacă nu, tu vei suferi cel mai mult.

îl privi apoi, pe omul pe care încă îl mai placa la sol.

- De ce această ură, Felipe?

Felipe, tăcut, îi aruncă o privire ucigătoare.

*
*   *

în timp ce Antonio şi Carlos îl conduceau pe inspectorul de poliție care anchetase cazul, Marti privea pe fereastra biroului. Printre magnolii se zăreau ruinele fumegânde, încă, ale bungaloului. Pompierii plecaseră de mai bine de două ore, dar polițiştii încă nu terminaseră. îi interogaseră separat pe toți cei implicați direct, dar şi alți salariați, ca şi cum se îndoiau încă de identitatea vinovaților.

- Aşază-te, Marti, o sfătui Angie, o să te prăbuşeşti.

îşi privi compleul de in care, pe lângă iarbă şi noroi, era acum murdar şi de funingine. Se lăsă să cadă într-un fotoliu din piele neagră.

- Cel puțin pe ăsta n-o să-l pătez!

- îți împrumut o rochie, dacă vrei.

- Mulțumesc. Mai am câteva lucuri în portbagajul maşinii, dar cred că sunt afumate.

Marti auzi uşa biroului închizându-se. Antonio traversă camera şi o luă în brațe.

- Am câştigat, murmură el.

Carlos îşi drese glasul şi Antonio îi dădu drumul lui Marti, dar îşi lăsă mâna pe umărul ei, parcă i-ar fi fost teamă să n-o piardă.

- Putem să mergem, acum, Angie, îi spuse Carlos, luând-o de mână. Antonio, vrei să vorbesc cu asistentul lui Felipe, să-l înlocuiască până reorganizăm restaurantul?

- Mulțumesc, Carlos. înainte de toate, îți datorez scuze. Vreau să ştii că nu te-am bănuit niciodată, până când a apărut problema frânelor Jaguarului. Când te-am văzut, cu Angie, în fața bungaloului, contemplând focul, am crezut că înnebunesc de furie.

- E în regulă, îi răspunse Carlos, ridicând din umeri. Acum când ştiu ce s-a întâmplat pe drum, parcă înțeleg mai bine. Dar atunci, când te-am văzut ieşind din flăcări, am crezut că ai înnebunit. N-am avut de unde să ştiu că v-ați întors. încercam să găsim un mod de a-l salva pe Reilley din flăcări, când te-ai aruncat asupra mea.

- N-am prea înțeles toată povestea, suspină Angie. Ce-a fost cu telegrama?

- La Casa del Sol a sosit o telegramă pentru mine, îi explică Marti. I-am cerut lui Carlos să mi-o citească la telefon. Mi se cerea să-l întâmpin, a doua zi pe vice-preşedintele de la Sunshine. în realitate, Felipe este cel care a fabricat telegrama!

- Cum de cunoştea numele vice-preşedintelui?

- Proprietarii clubului Tortuga încearcă să obțină un contract cu Sunshine. Probabil au avut contacte cu Roger Hansen şi i-au vorbit lui Jose despre asta. Iar Felipe i-a aflat numele de la cumnatul său.

- O să-ți explic eu, Angie, interveni Antonio. Inspectorul mi-a dat să citesc interogatoriile celor doi soți Perez. Când l-am numit pe Carlos asistent în locul soțului ei, Elena a înnebunit de furie. Ea a insistat ca Felipe să demisioneze și să meargă să lucreze pentru fratele ei. Jose îi promisese lui Felipe să creeze un post de asistent al directorului, de îndată ce le-ar fi crescut cifra de afaceri. Dar pentru asta, le trebuia un contract cu Sunshine. Elena a decis, deci, că Jose trebuia să obțină acest contract, în defavoarea Casei del Sol. După scena din hangar, Felipe era foarte convins că planul lor va merge. A fost cât pe ce să ne omoare pe drum în noaptea asta. Carlos, tu erai singurul pe care puteam să-l bănuiesc, spuse Antonio întorcându-se către fratele său.

Se întrerupse, apoi continuă privind spre Marti.

- Pentru Felipe, n-a fost greu să găsească un complice la Santo Domingo. El era din Saint-Domingue. Mai mult, Elena cunoştea casa. Fratele ei fusese bun prieten cu tata și ea a venit de multe ori la cină cu el.

- Dar trebuia să vă telefoneze Carlos în legătură cu telegrama, remarcă Angie.

- Erau siguri că o va face. Când Felipe ne-a văzut venind în vechiul Ford al mecanicului, a intrat în panică. A chemat-o urgent pe Elena şi au încercat să rezolve totul cu incendiul de care ştim cu toții.

- Deci, Felipe era cel care a terorizt-o pe Marti, trase concluzia Angie.

Antonio, care nu-şi luase mâna de pe brațul lui Marti, continuă explicațiile:

- El e cel care a pus şarpele şi păpuşa voodoo în camera ta şi tot el ți-a tăiat o şuviță de păr, când stătea în spatele tău, la restaurant. în ziua când ne-am dus la Sosua, a telefonat soției sale şi au pus la cale accidentul de camion.

- E uluitor, cât de clar îmi pare acum totul! Cel puțin, voi putea să trimit un raport pozitiv la Sunshine.

- Vor mai fi probleme până când voi găsi un nou director pentru restaurant. Contez pe tine, Carlos, pentru o bună bucată de vreme.

Antonio surprinse privirea încurcată pe care fratele lui i-o adresă lui Angie.

-Ar trebui, poate să te gândeşti la un alt aranjament pentru conducerea complexului, spuse el. Poate că Miguel mai este interesat de postul de asistent-manager.

în cameră se lăsă o tăcere grea. Cât despre Carlos şi Angie, păreau că îşi țin respirația.

-Continuă, Carlos, spuse deodată Antonio.

- Ei bine, iată despre ce e vorba. Am hotărât să plec de la Casa del Sol. Eu am venit aici doar ca să te ajut după moartea tatei şi plecarea lui Jose. N-am avut niciodată intenția să rămân pentru totdeauna. Nu asta e vocația mea. Eu sunt un artist, Antonio. Nu vreau decât să pictez. {tiu că nu voi face avere din asta, dar nu-mi pasă. Voi studia Artele Plastice la Santo Domingo, voi picta şi voi fi fericit. O să mai rămân câteva luni, aşteptând să găseşti un înlocuitor pentru Felipe, pentru mine şi... pentru Angie.

Marti o privi pe tânăra americancă. îi strângea cu toate puterile mâna lui Carlos.

- Ne vom căsători, Antonio.

- Nu-mi ceri permisiunea, Carlos, nu-i aşa? Mă informezi, asta-i tot!

- Nu am nevoie de aprobarea ta, nici de binecuvântarea mamei. Sunt un om în toată firea. Tradițiile nu sunt întotdeauna bune şi corecte.

Uşa camerei se închise după Angie şi Carlos. Antonio se îndreptă lent către fereastră şi privi grădina. Se scurseră câteva minute bune până când să se adreseze lui Marti.

- Carlos are parțial dreptate. Casa del Sol e visul tatălui meu şi al meu. în curând, voi fi singurul Andreas aici!

- Cum crezi că va reacționa mama ta auzind de căsătoria lui Carlos cu Angie?

Antonio ridică din umeri şi se întoarse din nou la fereastră.

Señora Andreas va zice nu, cum i-a spus şi lui Antonio, mai devreme. Dar dacă n-o va asculta Carlos, fratele lui, în schimb, se va supune. Marti îl privi pe Antonio fără să vorbească. Hainele lui murdare de noroi, de unsoare şi de funingine erau mult mai jalnice decât ale ei. Rezista dorinței nebune să alerge la fereastră şi să-i mângâie buclele rebele, să-l strângă în brațe, să-l sărute... Dar rămase în fotoliu. Cel puțin nu va fi concediată, iar Antonio nu va pierde hotelul!

- îi vei oferi postul de asistent-manager lui Miguel?

Antonio ridică din umeri şi o privi insistent.

- Mama te place mult, Marti.

- Iar? sugeră ea, uşor ironic.

- Nu pe tine te respinge... dar...

- Este împotriva tradițiilor familiei, ştiu, îi aruncă ea ridicându-se.

în clipa aceea, nu voia decât un singur lucru, să fie cât mai departe de bărbatul pe care-l iubea, dar cu care nu se putea căsători niciodată.

- A mai rămas vreo cameră liberă, Antonio? Aş vrea să dorm puțin.

* * *

Marti îşi control' ceasul. De ore întregi se sucea şi se răsucea în pat, cu lacrimi în ochi şi cu Antonio în gând. Amintirea sărutărilor lui, a îmbrățişărilor fierbinți de care se bucuraseră amândoi, o făcea să palpite de emoție. Trebuia să părăsească acest loc cât mai repede

posibil! Şi-a încheiat misiunea. Raportul îl va scrie la Boston. Hotărârea aceasta se pare că o linişti, şi reuşi să adoarmă.

Un sărut tandru pe frunte o trezi. Antonio, aplecat deasupra patului, îi surâdea.

- Vin de la familia Cataldi. Maria mi-a dat câteva haine pentru tine, îi spuse arătându-i un fotoliu.

Marti încercă să se ridice şi zări un munte de rochii înghesuite pe un fotoliu.

Erau destule pentru săptămâni întregi. Dar ea nu va mai rămâne atât de mult. îşi frecă ochii, încercând să-şi alunge somnul.

- Mai am o surpriză pentru tine, murmură Antonio, punându-i o cheie în mână.

Ea încercă să se ridice, intrigată.

- Am cumpărat casa Cataldi. Nu mai am unde să stau, şi cum ai spus că îți place... O iubeşti destul, Marti? Si mă iubeşti şi pe mine destul, ca să mă iei de bărbat şi să trăieşti cu mine acolo?

Marti închise ochii din nou. Era un vis. Totuşi, când îi redeschise, Antonio era tot acolo.

- Si... mama ta? întrebă ea, ezitând parcă să audă ceva neplăcut.

- M-am gândit bine, în timp ce dormeai. Carlos are dreptate. Lumea evoluează. Poate că tradițiile trebuie schimbate. Sau... poate că te iubesc prea mult. Nu-mi pasă ce trebuie să fac pentru ca să te pot păstra lângă mine. Tradițiile familiei noastre nu ne-au făcut mai fericiți. Carlos a petrecut doi ani aici, pentru că i-am cerut-o eu, nu pentru că-şi iubea munca. Si Luisa, care este atât de nefericită la Santo Domingo, poate că şi ea are dreptate. Poate că ar trebui s-o las să revină la Casa del Sol, să lucreze aici, cu mine, cu... noi.

Marti nu reuşea încă să-şi revină din uimire.

- Atunci, la Casa del Sol va fi o nouă Andreas! glumi ea. Asta dacă n-o să devină señora Miran?

- Stiu, am greşit. Devenind asistent-manager, Miguel aproape că

va face parte din familie şi nu voi putea să mă mai opun căsătoriei lor.

Antonio îi mângâie inelul, apoi îi luă delicat mâinile într-ale sale.

- Nu mi-ai dat un răspuns. Ştiu că avem origini şi o cultură diferite. Căsătorindu-te cu mine, îți vei schimba complet viața. Nu va fi întotdeauna paradisul, dar s-ar putea apropia mult de el, cât de mult posibil.

Când îi sărută umărul gol, Marti se înfioră de plăcere.

-Atunci?

Ea se jucă puțin cu cheia pe care o primise.

- N-am avut niciodată simțul proprietății. Niciodată, până acum... Nici măcar hainele nu sunt ale mele, acum. Cred, totuşi, că voi putea să învăț să iubesc toate acestea, îi promise, privindu-l cu dragoste.

Sfârșit

*
*   *
*
*   *
*
* *